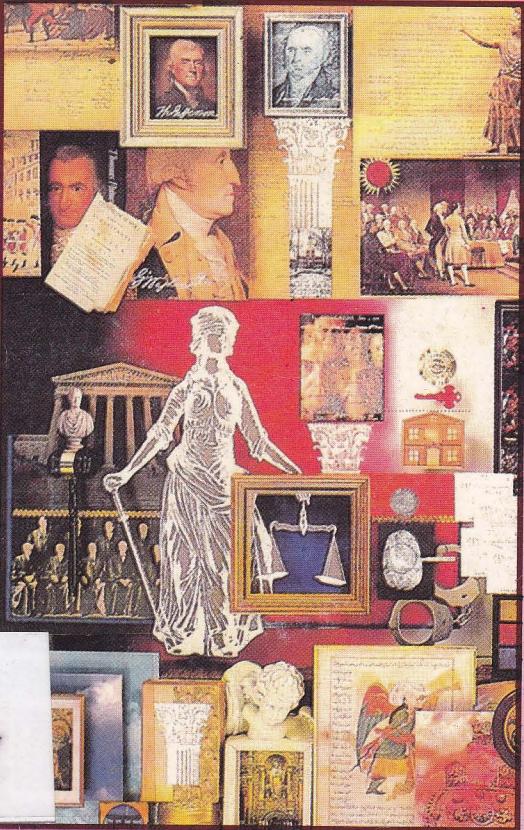

சனநாயகம் பற்றிய தொகுதி

சனநாயக சிஂதனைகள்

மார்க்கா
நியுவக
வெளியீடு

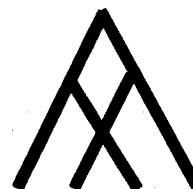
520
2001 மா
ல் IPR

பொதுசன கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம்

சனாநாயகச் சீஞ்சுணாகள்

தமிழாக்கம்
வை. நவரட்னம்
ஷத. தனாராஜி

பத்பொரியர்
எஸ். அன்ரனி நோபேட்
புவியியல்துறை
வெள்ளும்புப் பல்கலைக்கழகம்

பொதுசனாக் கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம்
மார்கா நிறுவகம்

1995

SANANAYAKA CHINTHANA IKAL

(Democratic Ideas)

Translated by : Y. Navaratnam & T. Thanaraj
Edited by : S. Antony Norbert

First Published 1995

© Copy Right : Marga Institute

Type Setting : Unique Typesetters, Wellawatte, Colombo - 6.
Printing : Unie Arts (Pvt) Ltd., Colombo - 13.

Please address inquiries and orders to:

Newton Fernando
Assoc. Director
Communication / Publication Division
Marga Institute
P.O.Box 601
61, Isipathana Mawatha, Colombo - 5, Sri Lanka.

ADVISORY COMMITTEE

Godfrey Gunatilleke
Shelton Wanasinghe
Newton Fernando
S. Antony Norbert
P.P.M. Gunatilleke
Sarath Madduma

This Series of Publication has the Financial Support of the Canadian International Development Agency (**CIDA**).

பகுதி I

ஏதென்சின் பெரிக்கிள்சும் சனநாயகத்தின் பிறப்பும் 11

I	அறிமுகம்	11
II	எண்ணத்தோற்றும்	23
III	கதாநாயகன்	41
IV	பெரிக்கிள்சின் நிழல்	56

பகுதி II

சோதனைக்களத்தில் முதலாளித்துவ சனநாயகம் 77

I	தொக்கவில்லும் மில்லும்	77
	சனநாயகம் எதிர் முதலாளித்துவம்	77
	ஒரு குறுகிய கால நட்புறவு	78
	அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும்	
	தொக்கவில்லின் வாழ்க்கை	80
	பிரபுத்துவம் எதிர் சனநாயகம்	83
	எதேசுசாதிகாரமா அல்லது சுதந்திரமா	86
	சுதந்திரத்திற்கெதிரான பயமுறுத்தல்கள்	88
	ரொக்கவில்லைப் பற்றி மில்	90
	வாழ்க்கை ஒரு சிறந்த கருத்தரங்கு	93
	அரசியல் பொருளாதாரத் தத்துவங்கள்	94
	நல்ல பண்புள்ள அதிகாரி	96
	முடிவுரை	99

II ஸ்கியும் ஸாஸ்வெல்லும் 101

ஒரு புதிய உலகம்	101
அனுபவத்தின் அரசியல்	102
நல்வாழ்வு	105
அரசியலின் இலக்கணம்	106

நெருக்கடி நிலையில் சனநாயகம்	109
அமெரிக்காவின் உறுதிமொழியும் செயலாற்றுக்கையும்	113
அகவயத்தன்மையும் அரசும்	114
அழுத்தமும் கற்பனை மயக்கமும்	116
கற்றறிவாளரும் பொதுமக்களும்	118
ஆளுமையும் அதிகாரமும்	120
முடிவுரை	122
II சம்பிற்றும் ஹெயெக்கும்	125
வியன்னாவிலிருந்து சவால்	125
புத்தாக்கமும் முயற்சியாளனும்	128
உயர்குடியினரும் பூர்வ்வா சமூகமும்	130
மாக்சிசக் கோட்பாடும் சோசலிச அரசியலும்	133
முதலாளித்துவம் தொடந்திருக்க முடியுமா?	134
சோசலிசம் இயங்க முடியுமா?	136
அடிமைத்தனத்தை நோக்கி	139
சுதந்திரத்தின் யாப்பு	143
முடிவுரை	146
IV காஸ்பினறைய்த்தும் குறோஸ்லாந்தும்	147
மரபுரீதியான மெய்யறிவைப் புரியவைத்தல்	147
செல்வந்தச் சமூகம்	149
புதிய கைத்தொழில் அரசு	152
பொருளாதாரமும் பொதுசன நோக்கும்	155
மத்தியின் இடது	159
சோசலிசத்தின் எதிர்காலம்	160
வளர்ச்சியை நோக்கி	164
முடிவுரை	165

முன்னுரை

சனநாயகத்தின் இயல்பும் கருத்தும் பற்றித் தொடர்ச்சியான ஐந்து நூல்களை வெளியிடுவதற்கான மார்க்கா நிறுவகத்தின் முயற்சியில் இவ் வெளியீடு மூன்றாவதாகும். தகுதிவாய்ந்த படைப்புக்களைக் கொண்ட நூல்கள் அல்லது அவற்றில் சில அத்தியாயங்களின் மொழிபெயர்ப்பைக் கொண்டதாக இத் தொடர்கள் அமைந்திருக்கும். பிரசைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சனநாயக சமூகத்தின் பிரதான அம்சங்களைக் கற்றுணர்ந்த ஆய்வுகளாக இக்கட்டுரைகள் விளக்குகின்றன. ஆரோக்கியமான சனநாயகம் எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பதை விரிவாகவும், அது நிலைத்து நிற்பதற்குத் தேவையான பெறுமானங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் இக் கட்டுரைகள் உள்ளன. ஏனைய மனித நிறுவனங்கள் போன்று ஒரு சனநாயக முறைமையும் தன்னுள் குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளதெனினும் இன்றும் இது ஒரு சிறந்த அரசாங்க அமைப்பாக உள்ளது என்பதில் பரந்தவான உடன்பாடு காணப்படுகின்றது. இத் தொடரில் வரவிருக்கும் ஐந்து புத்தகங்கள் சனநாயகம் ஏன் இந்த அதிசயர்நிலையைக் கொண்டுள்ளதென்பதை விளக்குகின்றதுடன் சனநாயக முறைமையின் சில சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகளையும் ஆராய்வதாக உள்ளது.

இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் செயற்பட்டு வரும் சனநாயக முறைமைகளானது ஒரே தன்மையைடையவை அல்ல. நிறைவேற்று விடயங்களிலும், அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டுக்காக உருவாக்கப்பட்ட சட்டவாக்கக் கருவிகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க பல்வகைத் தன்மை காணப்படுகின்றது. பொதுவாக அவை அவற்றைப்பகிர்ந்து கொள்கின்றன என்பது அடிப்படையான தத்துவம் என்பதுடன் அதிலிருந்தே ஏனைய பொது அம்சங்களும் பெறப்படுகின்றது. மக்கள் தமது அரசாங்கத்தைத் தெரிவு செய்யத் தன்னாதிக்கமுடையவர்கள் என்பது தத்துவமாகும். இத் தொடரில் வெளியிடப்படும் ஐந்து நூல்களும் எல்லாச் சனநாயகங்களுக்கும் பொதுவான அத்தியாவசியமான கூறுகளை விளக்குகின்றதுடன் பல்வேறு சமூகங்களின் தேவைக்குப் பொருந்தும் வகையில் பல வேறு அமைப்புக்களைப் பரீசிக்கவும் முற்படுகின்றது.

இத் தொகுதியின் முதலாவது வெளியீடிடல், ஒரு சருக்கமான விளக்கம் தரப்படுகின்றது. சனநாயக செயற்பாடுகளின் வழிகளும், வெவ்வேறுபட்ட பகுதிகளின் சனநாயக முறைமையும் எவ்வாறு இடைத்தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளதையும், ஒன்றுக்கொன்று எவ்வாறு ஆதரவளிக்கின்றது என்பதையும் இதில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சில வேறுபாடு கொண்ட மனிதப் பெறுமானங்களையூடைய ஏனைய அம்சங்கள் தொடர்பாக எல்லாச் சனநாயகச் செயற்பாடுகளும், அமைப்பும் (ஓழுங்கான முறையில்

அரசாங்கங்களைத் தெரிவு செய்தலும், பெரும்பான்மையோர் ஆட்சியையும் கொண்ட) எவ்வாறு காணப்படுகின்றதென்பதை இது விளக்குகின்றது. இத்தகைய அகப் பெறுமானங்களும், உரிமைகளும் பிரிக்கமுடியாத சார்மாகவும், சனநாயகத் தின் மையமாகவும் விளங்குகின்றது. இவையில்லாமல் உண்மையான சனநாயகம் இருக்க முடியாது. இலங்கையில் கடந்த இருபது வருட அனுபவமானது தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கம் அல்லது சனநாயக ஆர்வமானது உண்மையான சனநாயக சமுதாயத்தை நிலை நிறுத்துவதற்குப் போதியதாக இருக்கவில்லை என்பதை வெளிக்காட்டுகின்றது. சக்திவாய்ந்த பெரும்பான்மை ஒன்று சனநாயகரீதியில் தெரிவு செய்யப்பட்டாலும், சனநாயக ரீதியான எதிர்கட்சியை அழிப்பதற்கும், ஒடுக்குவதற்கும் சனநாயக ரீதியற்ற வழிகளைப் பயன்படுத்த முற்பட்டது. இவ் அனுகுமுறையானது எதிர்கட்சியாக இருப்பதற்கு அதன் உரிமையை மறுப்பதாக உள்ளது.

ஒரு எதிர்கட்சி எப்பொழுது நாட்டின் பெரும்பகுதி மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக இருக்கின்றது. மறுவகையில் எதிர்கட்சி மக்களின் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளவும், சனநாயகமுறையையின் சட்டத்துக்குள் இயங்கவும் தயாராக இல்லை. கிடைக்கக்கூடிய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களையும் பயன்படுத்தி, நாட்டுக்கு ஒரு நிலையான ஆட்சியைக் கொடுக்கத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட கட்சிக்குப் பிரச்சினையை ஏற்படுத்தவும் முயற்சிக்கின்றது. இத்தகைய பலவீணங்களிற் சில ஒரு சனநாயக முறையையின் உள்ளார்ந்த குறைபாடாகும். ஆனால் இலங்கையில் சனநாயக முறையையின் பயனுறுதிவாய்ந்த செயற்பாட்டைத் தீரிவுபடுத்தும் வகையில் முனைப்பானவையாகவும் அவை விளங்குகின்றன.

பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்படுவர்கள் சலுகைகள், அனுகூலங்களைத் தமக்குரியதாக ஆக்கிக் கொள்கின்றனர். அதிக பெரும்பான்மையுடன் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கங்கள் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்களாகவும் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். சனநாயகத்தில் பெரும்பான்மையினரின் ஆட்சி என்னும் கருத்தியலானது எப்பொழுதும் பிருபான்மையினரின் உரிமைகளை மறுக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பிரச்சினைகளில் எல்லாச் சனநாயக முறையைகளும் தொடர்ச்சியான போராட்டத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன் தவறுகளைத் திருத்துவதற்கு வழிகளைத் தேடுவனவாகவும் உள்ளன. அவைகள் நிறுவனங்களையும் அமைப்புகளையும் ஸ்தாபிக்கவும், வடிவமைக்கவும் முயலுவதுடன் அவற்றின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கங்கள் மிகவும் பயன்படக்கூடிய முறையில், அவர்களை அதிகாரத்துக்குத் தெரிவு செய்த மக்களுக்குப் பதில் சொல்லக் கூடியதாகவும் மாறுகின்றது. மார்க்கா நிறுவனத்தின் இவ் வெளியீடில் இத்தகைய முக்கிய விடயங்களும், பிரச்சினைகளும் ஆராயப்படுகின்றதுடன் அவை எவ்வாறு சனநாயக

முறையைகளுடன் தொடர்புபடுகின்றதென்பதையும் உசாவுகின்றது. அடிப்படையிலைகளின் பாதுகாப்பும் உறுதியும் சனநாயக முறையையின் அடிப்படையாக இன்று தோற்றும் பெற்று வருகின்றது.

இரண்டாவது வெளியீடு சனநாயக முறையையின் கீழ் விருத்திபெற்ற பல்வேறு அரசாங்க அமைப்புக்களை ஆராய்கின்றது. சனாதிபதி மற்றும் பாராளுமன்ற முறையை ஆக்கிய இரு முக்கிய வடிவங்களில் ஜக்கிய அமெரிக்கா முன்னையதற்கும் ஜக்கிய இராச்சியம் பின்னையதற்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்படுகின்றது. தேர்தல் முறையையில் காணப்படும் வித்தியாசமான வேறுபாடுகளை ஆராய்ந்து, இப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகளைக் கொடுக்க அவை எவ்வாறு முனைகின்றன என்பதையும் ஆராய்கின்றது. தேர்தற் செய்முறைகள் வேறுபாடு கொண்டவை. அவை நன்மைகளையும், தீமைகளையும் கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக இத்தாலி விகிதாசாரப்பிரதிநிதித்துவ முறையைக் கொண்டுள்ளது. பதியப்பட்ட மொத்த வாக்குகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பாடு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. ஜக்கிய இராச்சியத்தில் தற்போது காணப்படும் பிரதேச ரீதியான தேர்தல் தொகுதி முறைகளும் சர்ச்சைக்குரிய தொன்றாகவே உள்ளன. தேசிய அடிப்படையில் பெற்றுக் கொள்ளும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப, விகிதாசாரமின்றிக் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையான ஆசனங்கள் வெற்றி பெறும் கட்சிக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. இலங்கை இத்தகைய பிரச்சினையை விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பு கொண்டிருந்தது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையை இலங்கையிலும் ஏனைய நாடுகளிலும், இது வாக்காளனுக்கும், அவனுது பிரதிநிதிக்கும் இடையில் காணப்படுகின்ற தொடர்பைத் தடைசெய்கின்றது என்ற காரணத்தினால் குறை கூறப்பட்டு வருகின்றது. இத் தொடர்பானது தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர் தெளிவாக அடையாளம் செய்யப்பட்ட தொகுதி ஒன்றில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும்போது மிகவும் இறுக்கமாக இருக்கும். ஜேர்மனியில் விகிதாசாரப்பிரதிநிதித்துவம் முறையையும், தொகுதிப் பிரதிநிதித்துவமும் இணைந்த வகையிலான இரு முறைகளின் கலப்பைக் கொண்ட முறை காணப்படுகின்றது. அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்களுக்கு வாதாடுவர்கள் இம்மாதிரியை இலங்கைக்குப் பொருத்தமுடையதாகக் கூறுகின்றனர்.

முன்றாவது சனநாயகச் சிந்தனைகள் என்ற இம் முன்றாவது வெளியீடு தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சில கட்டுரைகளைக் கொண்டிருப்பதுடன் அது கிரேக்க நகர அரசிலிருந்து நவீன காலம் வரைப்பட்ட பிரபலமான மெய்யியலாளர்களினதும் அரசியல் சிந்தனையாளர்களினதும் எழுத்துக்களில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட சனநாயக கருத்துருவத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி பற்றிய தேடலாகவும் அமைகின்றது.

நாலாவது தொகுதியானது இலங்கையின் சனநாயகத்துக்கு முக்கியமான பல்லின, பண்பாட்டுச் சமுதாயங்களில் நிலையான செயற்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதற்கான சனநாயக முறைமைக்கு அவசியமான பெரும்பான்மை ஆட்சியினரின் பிரச்சினை, நிறுவன மற்றும் பொறிமுறை தொடர்பான விடயங்களை எடுத்துரைக்கின்றது. உள்ளுர்ச் சமூகத்தின் பங்கு, பிரசைகள், நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்கக் கூடிய பங்காற்றல் பற்றிய கட்டுரைகளை அது உள்ளடக்கும். பிரசைகளின் சனநாயகப் பங்களிப்பானது அவர்களது வாக்குகளை அளிக்கும் உரிமையுடன் மாத்திரம் இணைந்திருக்கவில்லை. ஆட்சி முறைமை, தேசியக் கொள்கை தொடர்பான முக்கிய விடயங்களில் நிலையான பொதுக் கலந்துரையாடல்கள் அவசியம். தேசியக் கொள்கைகளினை வடிவமைப்பது தொடர்பான பொதுவிடங்களைக் கொண்ட கலந்துரையாடலில் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் கூட்டுப் பங்களிப்பு அவசியமானது. எனவே சனநாயகச் செயற்பாட்டைப் பாதுகாத்தலும், விருத்திசெய்தலும் என்பது பிரசைகள், அரசியல் கட்சிகள், அரசு என்பதன் கூட்டான கடமையாகும். இந்நாட்டின் உண்மையான சனநாயக நிறுவனங்களைப் பேணுவதற்கும் கட்டியெழுப்பவும் தேவையான பிரதான முயற்சிகளைப் பொதுமக்கள் விளங்கிக் கொள்வதற்கு இவை தொடர்பான வெளியீடுகள் பெரிதும் உதவும் என மார்க்கா நிறுவகம் உறுதியாக நம்புகின்றது.

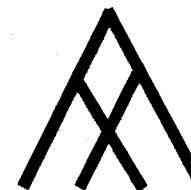
**கொட்டிரே குணதிலக
மார்க்கா நிறுவகம்.**

பகுதி I

ஏதென்ஸ்சின் பெரிக்கிள்சும் சனநாயகத்தின் பிறப்பும்

தமிழாக்கம்

ஒ. நவரத்தினம்
செயற்றிட்ட அதிகாரி
தொலைக் கல்வித்துறை
தேசியக் கல்வி நிறுவகம், மகரகம்

பொதுசனக்கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம்
மார்க்கா நிறுவக வெளியீடு

ஏதென்ஸ்சின் பெரிக்கிள்கும் சனநாயகத்தின் பிறப்பும்

I அறிமுகம்

கிறிஸ்தவுக்கு 500 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இருந்த பத்தாண்டு காலத்தில் உலகத்தின் முதலாவது சனநாயக யாப்பை ஏதென்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தயாரித்துக் கொடுத்தார்கள். அரை நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இத்தகைய புதுவிதமான ஆட்சிமுறையை அதனுடைய புராதன அமைப்புக்குப் பெரிக்கிள்சின் சீர்திருத்தங்களால் எடுத்துச் செல்லப் பட்டது. பெரிக்கிள்சினால் உருவாக்கப்பட்ட ஏதென்சில்தான் கிரேக்கரின் பெரும் சாதனைகள் படைக்கப்பட்டன. உலகத்தின் ஏனைய பகுதிகள் தொடர்ந்து ஏகாதிபத்தியமும், கடும் அதிகாரவர்க்கழும் கொண்ட சமூகங்களாக இருந்த போது ஏதென்சிலுள்ள சனநாயகமுறை நவீன காலத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. பூர்வீக, வயது வந்த ஆண்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், ஏதென்சின் குடியுரிமை செல்வம், வகுப்பு பேதமின்றி நாட்டில் எடுக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானத்திலும் அவர்களுக்கு முழுமையாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் பங்குபற்ற உரிமை வழங்கப்பட்டது. பெண்கள், குழந்தைகள், நாட்டில் தங்கியுள்ள அந்தியர்கள், அடிமைகள் போன்றோரை அரசியல் வாழ்க்கையிலிருந்து ஏதெனியர்கள் விலக்கியுள்ளார்கள். ஆனால் அவர்கள் உருவாக்கிய அரசியல் சமூகத்திற்குப்பட்ட சமத்துவக் கொள்கையானது பிரான்சின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் பெருகிய உலகளாவிய நவீன மனித சமத்துவ எண்ணத்திற்கு வித்திட்டது.

உலகின் முதலாவது சனநாயக அமைப்பானது அமெரிக்க, பிரெஞ்சுப் புரட்சிகளின் போது அரசியல் முரண்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. 18 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் அடுத்த சில ஆண்டுகளுக்குக் கூடிய ஆர்வத்தைத் தூண்டியது. ஆதிகாலக் கிரேக்கரின் வரலாற்றில் அப்போதைய ஏகாதிபத்தியவாதிகள் பிரபல்யமான அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக விவாதித்தனர். இதனால் சனநாயகவாதிகள் வரலாற்றுக்கு மறுவிளக்கம் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். சமீப காலத்தில் கிழக்கு ஜோரோப்பா பூராகவும் நிராகரிக்கப்பட்ட கொடுங்கோல் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சிமுறையும் அதன் விளைவாக சனநாயக ஆட்சி முறையை மாற்றியமைக்கப் பரந்தளவிலான கோரிக்கையும், பெறப்பட்ட சனநாயக வெற்றியும் ஒரு நிரந்தரமானது என்ற எண்ணத்தைப் பல அவதானிகள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியது. சனநாயக அரசை நிலை நாட்டவிரும்பும் அநேக நாடுகளுக்கு இத்தகைய சனநாயகக் கொள்கைகளில் எதுவித

அனுபவமும் இல்லை. சிலருக்கு மட்டும் புரியும் இத்தகைய ஓர் அமைப்பு முறையை உருவாக்கிப்பேணுவது எவ்வளவு கடினமானது என்பதுவும் அதேவேளை சனநாயகத் தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தவறியமையால் சனநாயகத்திற்கான நுண்ணறிவான தார்மீக ஆதரவை வழங்க முடியாத நிலையில் நவீன சனநாயகவாதிகள் இருக்கிறார்கள்.

எங்கள் காலத்தில் சனநாயகமானது மனித அனுபவம் என்ற வானத்தில் பூத்திருக்கும் மிகவும் அரிதானதும் மென்மையானதுமான மலர்களாகும். சனநாயகமானது எதென்கில் இரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மட்டுமே நிலவியது. இதனைவிடக் குறைந்த காலப்பகுதியில் சிறிய கிரேக்க நாடுகளிலும் நிலவியது. இது மேற்கு உலகில் மீண்டும் தோன்றியபோது அது பரந்தாலில், ஆனால் ஆழமற்றதாகக் காணப்பட்டது. பிரான்சிய, அமெரிக்கப் புரசிகளிலான சனநாயகம் கிரேக்க நாட்டை விடத் தாராளமாகக் குடியுரிமையை வழங்கியது. இறுதியில் குழந்தைகளை மட்டுமே அரசியலில் பங்கு கொள்வதைத் தவிர்த்தது.

எதென்கிலும், அமெரிக்காவிலும் மட்டுமே இதுவரை காலமும் சனநாயகமானது இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு நிலைத்திருந்தது. ஏகாதிபத்தியமும், கொடுங்கோல் ஆட்சி முறையும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நிலைத்திருந்தன. ஒருவம்சாவழி அல்லது ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சிமுறை ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்படும். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக ஒரு அராஜக ஆட்சிமுறை ஆட்சி ஏறும். இது ஒரு விதமான அதிகார சமூகத்தை உருவாக்கும். நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் (optimists) “சனநாயகமானது ஒரு தவிர்க்கமுடியாத இறுதியான மனித சமூக அமைப்பாகும்” என்ற கருத்தைக் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் வரலாற்று நீதியில் நோக்கும் போது இன்றுவரை அது ஒரு விதிவிலக்காக இருக்கின்றது.

இந்த உண்மையை விளங்கினால் சனநாயகமானது மனிதனுடைய இயற்கையான கொள்கை என்றும், கொடுங்கோல் ஆட்சியையும் பிற்போக்கான ஆட்சிமுறையையும் நீக்கினால் இதனை நிலைநாட்டி வெற்றிபெறலாம் என்ற எண்ணம் உடையவரைச் சற்றுச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. வரலாற்றிலே வெற்றி பெற்ற சில சனநாயக நாடுகளை ஆராய்ந்தால் அவை செழிப்புடன் இருக்க முன்று நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் (1) சிறந்த நிறுவனங்களைக் கொண்டிருத்தல் (2) சனநாயகக் கொள்கைகளைச் சிறந்த முறையில் விளங்கியுள்ள பிரச்சகளை அல்லது சனநாயக வழிமுறைகளுடன் இணைந்ததான் பண்புகளை விருத்திசெய்தல் (3) உயர்தாத்திலான தலைமைத் துவத்தைக் கொண்டிருத்தல். சில இக்கட்டான வேளைகளில் இந்த முன்றாவது நிபந்தனை அதிருக்கியமாக இருக்கும். இது ஏனைய இரு நிபந்தனைகளிலிருக்கும் குறைபாடுகளை ஈடு செய்யக் கூடும்.

பெரிக்கிள்ஸ் சனநாயகத்தைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனால் அதைக் கண்டுபிடித்த அரைநூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்தான் அதன் தலைமைக்கு வந்தார். அப்பொழுது சனநாயகம் வலிமைமிக்க அமைப்பாக இருந்தது. அவர் அதனை மட்டுப் படுத்தப்பட்ட சனநாயக அமைப்பிலிருந்து ஒரு முழுமையான, நம் பிக்கையூட்டக் கூடிய பிரபல்யமான அரசாக மாற்றியமைப்பதில் ஒரு பிரதானபங்கை ஏற்றார். பெரிக்கிள்ஸ் பங்களிப்பு எவ்வாறு ஒரு புதிய பலமற்ற சனநாயகம் ஒரு சிறந்த முதிர்ச்சியுள்ள அமைப்பாக உருவாகலாம் என்பதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கிறீஸ்தத்துவுக்கு ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு பெரிக்கிள்ஸ்கின் தலைமையின் கீழ் எதென்ஸ் அடைந்த சாதனைகளை மனித வரலாற்றின் சில சகாப்தங்களால் மாத்திரம் தான் ஒப்பிட முடியும். 2,50,000 சனத்தொகையைக் கொண்டபெரிக்கிள்ஸின் எதென்ஸ் வாசிகள் படைத்த இலக்கியம், சிற்பவேலை, கட்டிடவேலை ஆகியன இன்று உலகிலேயே மற்றவர்கள் பின்பற்றக் கூடியதும் உற்சாகமளிக்கக் கூடியதும், ஆச்சரியப்படக் கூடியதுமான ஆக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன. மிகச் சிறந்த முறையில் பிரசாதிக்க முடியாத அளவுக்கு எதென்ஸ் வாசி ஒருவர் வரலாற்றை எழுத்து மூலம் படைத்துள்ளார். மிகவும் விறுவிறுப்பான சுயாக்கங்களைக் கொண்ட விஞ்ஞான ஊகங்களையுடைய வீடாக எதென்ஸ் திகழ்ந்தது. மேலும் அரசியல் ஊகங்களுக்கும், முரண்பாடுகளுக்கும் மக்கள் முழுமையான பங்குகொள்ளக் கூடிய ஈடு இணையற்ற இருப்பிடமாக அது விளங்கியது.

வொல்ரயர் (voltaire) என்பவர் பெரிக்கிள்ஸின் எதென்சை (Periclean Athens) ஒப்பிட்டு, அது பெருமை உடைய, மிகவும் மகிழ்ச்சியான காலப்பகுதிகளைக் கொண்ட நான்கு சமூகங்களில் ஒன்றானது என வர்ணித்தார். இந்த நான்கு மகிழ்ச்சிகரமான யுகங்களும் கலையினை ஈடுணையற்ற நிலைக்குக் கொண்டுவந்தன. அத்துடன் மனித மனத்தின் பெருமைக்குரிய காலப்பகுதியாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. இவை வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன. ஏனைய மூன்று காலப்பகுதிகளாவன. (1) சீசரினதும் அகஸ்தஸ்கினதும் ரோமாபுரி (2) 15 ஆம் நூற்றாண்டு மறுமலர்ச்சிக் காலப்பகுதியிலுள்ள இத்தாலி. (3) 14 ஆம் ஹூயி மன்னரின் கீழ் உள்ள பிரான்ஸ். முதலாம் எலிசபெத் தின் காலப்பகுதியிலிருந்த இங்கிலாந்தை இந்தப்பட்டியலில் சேர்க்கலாம். ஆனால் இந் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இந்த 5 காலப்பகுதிகளுடன் ஒப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு வேறொரு காலப்பகுதியும் இருக்கவில்லை,

கிரேக்கர்களின் அனுபவங்களை விளக்குகிற தயாரிகள் அதற்கு முன்னரும், பின்னரும் வியத்தக்க அளவுக்குத் தோன்றிய மூன்த வர்க்கங்களுடனும், சமூகங்களுடனும் ஒப்பிட வேண்டும், எவ்விது, மௌசப்பத்தேமியா, பலஸ்தீன் - சிரியா, இந்தியா, சீனா போன்ற ஆரம்ப நாகரிகங்களும், பின்னர் தோன்றிய தெற்கு மீதோழுமற்றும் அமெரிக்க

நாகரிகங்களும் கிரேக்க நாகரிகங்களிலிருந்து திட்டவட்டமான முறையில் வேறுபட்டிருந்தாலும் தங்களுக்கிடையில் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒத்திருந்தன. அவை அரசர்களாலும், மதகுருக்களினாலும் ஆதிக்கம் செய்யப்பட்ட நகர்ப்புற மையங்களைச் சூழ்ந்துள்ள மிகவும் அபிவிருத்தியடைந்துள்ள சிக்கலான சமூக அமைப்புக்களைக் கொண்டிருந்தன. அவர்களிற் பலர் சிக்கலான எழுத்து முறையினை விருத்தி செய்துள்ளார்கள். ஆனால் தொழில் நிதியாக ஒரு சிறு வர்க்கத்தினரே இதில் பாண்டித்தியம் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்களிடம் பணித்துறை ஆட்சி அமைப்பின் உதவியுடன் பரந்த பகுதிகளில் ஆட்சி செய்யக்கூடிய வலிமைமிக்க, மையப்படுத்தப்பட்ட முடியாட்சி முறையிலான அரசாங்கங்கள் இருந்தன.

இந்த அமைப்பிலிருந்து ஹெல்லிக் நாகரிகம் (Hellenic Civilization) பெருமளவு வேறுபட்டுக் காணப்பட்டது. மைசீனியன் பண்பாட்டின் தோல்வியிலிருந்து. கி.மு 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இது தோன்றிற்று. எகிப்து, அண்மைய கிழக்கின் செல்வாக்கினால் வறுமையுடன் கூடிய மிகவும் பின் தங்கிய கலாசாரத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நகரங்கள் நீக்கப்பட்டு அவற்றுக்குப் பதிலாகச் சிறிய விவசாயக் கிராமங்கள் தோன்றின. வர்த்தகம் முற்றுப்பெற்றது. கிரேக்கர்களுக்கும் மற்ற மக்களுக்கிடையேயும் மாத்திரமின்றி கிரேக்கர்களுக்கிடையேயும் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டது. மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு எழுத்துக்கலை மறைந்திருந்தது. ஹெல்லிய நாகரிகத்தின் சிறிய தொகையுள்ள, வறுமையுள்ள, தனித்துவமான, கல்வியறிவிற்ற மக்களைக் கொண்டிருந்தது. இம் மக்கள் வெளியிலகுடன் துண்டிக்கப்பட்டது மாத்திரமின்றி தங்களது சமூகத்தைத் தாங்கள் அபிவிருத்தி செய்யும் படி தனித்து விடப்பட்டனர்.

கி.மு 1050 - கி.மு 750 வரைப்பட்ட மூன்று நூற்றாண்டுகளாகக் கிரேக்கர் தமது சாதனைகளுக்கு அத்திவாரமிட்டனர். அயலிலுள்ள குடும்பங்களும், உறவினரும், ஆதிக்குடிகளும் வெளிப்பகவர்களிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்கவும் தங்களுக்கிடையே சமானத்தை ஏற்படுத்தவும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். தங்களுடைய புதிய வாழ்க்கை முறைக்கு அவர்கள் ஏற்படுத்திய அமைப்பானது பொலிஸ் (Polis) என்ற கிரேக்க நாட்டு நகர அரசாகும். இவற்றில் நூற்றுக்கணக்கானவை இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் தமது மக்களிடமிருந்து ஒருவித விகாரசத்தையும் பிணைப்பையும் பெற்றது. இதனால் தங்களுடைய சொந்த பொலிஸ்கைக் கலைத்து, சிந்திக்க முடியாத அளவுக்குப் பெரிய அமைப்புக்களை உருவாக்கினார்கள். இதன் விளைவாக ஒரு வலிமைமிக்க, பன்முகமான, போட்டி மனப்பான்மையுள்ள, சில சமயங்களில் குழப்பமுள்ள உலகம் தோன்றிற்று. இதனால் கூடிய விளைத்திறனும், வெற்றியும் தான் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டது. இந்தப் போட்டி மனப்பான்மையே மேற்கத்தைய நாகரிகத்தில் பொலிஸ் வரலாற்றில் கிரேக்க வாழ்க்கை, வழமைக்கு மாறாக

ஒரு முன்னுரிமையை வகித்தது. இது இலக்கியம், கலை ஆகியவற்றில் அசாதாரணமான சாதனைகளை உருவாக்கியது. இங்கே போட்டிக் கலைஞர்களையும் கவிஞர்களையும் ஊக்குவித்தது.

மைசீனியன் உலகத்துடன் அரசர்கள் நீக்கப்பட்டு பொலிஸ் மக்களாட்சியானது. கிரேக்கர்கள் வறியவர்களாக இருந்தமையால் அவர்களிடையே செல்வவேறுபாடு குறைவாகக் காணப்பட்டது. கிழக்கு நாட்டு நாகரிகங்கள் போலன்றி வகுப்பு வேறுபாடுகள் குறைவாகவே காணப்பட்டது. 700 ஆண்டுகளுக்குப் பின் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புதிய யுத்த முறை மேலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. குதிரைகளை வாங்கி வளர்க்கும் ஆற்றலுள்ள சில செல்வந்தர்களின் கையில் இருந்த நாட்டைப் பாதுகாக்கும் பிரதான பொறுப்பினை அது நீக்கியது. அப்பொறுப்பினைச் சாதாரண விவசாயிக்கு வழங்கியது. இதேவேளை இராஜுவு அமைப்பிலே ஏற்பட்ட மாற்றம் மக்களிடையே ஒரு பொதுவான முயற்சியினை வலியுறுத்தியது. கிரேக்க இராஜுவும் சம்பளம் வழங்கப்படாத மக்கள் - போர்வீரர்களால் அமைக்கப்பட்டது. இம்மக்கள் - போர்வீரர்கள் (citizen-soldiers) தங்களுடைய வயல்களுக்குத் திரும்பினார்கள். தனித்துவமாக நின்று பாதுகாப்பு முயற்சிகளை மேற்கொள்வதால் முக்கிய அரசியல் தீர்மானங்களை எடுக்கும் போது தங்களுடைய பங்களிப்பையும் ஏற்கும்படி வேண்டினார்கள். இந்த வகையில் சனத்தொகையின் பெரும் பகுதியினர், அரசியல் கட்டுப்பாட்டைத் தங்களிடையே பகிர்ந்து கொண்டார்கள். இதனால் அரசியல் வாழ்க்கையில் பங்குபற்றுவது பெரும் மதிப்பாகக் கருதப்பட்டது.

இத்தகைய அரசாங்கங்களுக்கு அதிகார வர்க்கம் தேவைப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரும் அளவுக்கு அங்கே பரந்த அளவிலான நிலங்கள் இருக்கவில்லை. அதுதுடன் அதிகாரவர்க்கத்துக்குச் சாதகமாக இருக்கப் பொருளாதார நிலை மிதமின்சியதாக இருக்கவில்லை. அதே காரணமாக இருங்கான வரியை விதிக்கவில்லை, மதகுருமார் என்றுதியில் பிரத்தியேகமான பிரிவினர் இருக்கவில்லை. மறுபிறப்புப் பற்றிக் கரிசனை இல்லை. இத்தகைய பலதரப்பட்ட, வலிமைமிக்க, மதச்சாரபற்ற சுதந்திரமான குழநிலையில் முதன் முதலாக உதயமானது இயற்கை மெய்யியல். நவீன இயற்கை விஞ்ஞானம், மெய்யியல் ஆகியவற்றின் வேராக கருதப்படும் அவதானம் நியாயப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் அடைப்படையில் இது அமைந்துள்ளது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தனது சுதந்திரத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் இழந்த ஏகியன் கடல் (Aegean sea) எல்லையில் அமைந்துள்ள சிறிய நாட்டின் தலைவருடைய செயற்பாடு மேது நவீனகால அரசியல் அனுபவத்திற்கு மேலும் அறிவுடையில் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றது என்பது நடைமுறைச் சாத்தியமற்றது போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் எமது காலத்தில் எமது வாழ்நாட்களை அரசியல் சான்க்கியம், யுத்தம் ஆகியவற்றிற்கு அர்ப்பணிப்பவர்கள் பெரிக்களின்சினதும் அவரது

சமகாலத்தவர்களாதும் அனுபவங்களைச் சிந்திக்கும் போது அவற்றின் நடைமுறைச் செயற்பாடுகள் பெறுமதிமிக்கவை என்ற நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். பெலோபொனேசியன் யுத்தம் (peloponnesian war) பற்றிய துசிடிடெஸ்சின் (Thucydides) வரலாற்றுக் குறிப்புக்கு இப் பொழுதுதான் அதிக முக்கியத்துவம் கிடைத்துள்ளது. இந்த வரலாற்றுக் குறிப்பிலிருந்தே சர்வதேச தொடர்புகள் பற்றிய கொள்கைகளை அரசியல் விஞ்ஞானிகள் பெற்றுள்ளார்கள். வரலாற்றுத்துறையினரும், அரசியல் விஞ்ஞானிகளும் ஏதேனியர்கள், ஸ்பாட்டன்கள் ஆகியோர் பற்றியும் உலகிலே இவர்களுடைய முரணான போக்குப் பற்றியும் கலந்துரையாடத் தொடர்ந்து கூடி வருகின்றார்கள். சர்வதேச தொடர்பினைப் பற்றியோ யுத்த வரலாறு பற்றியோ எந்தப் பல்கலைக் கழகப்பயிற்சி நெறியும் இந்த யுத்தத்தைப் புறக்கணிக்காது. மூவாட்டிலுள்ள கென்னடி அரசியல் இராணுவ கல்விக் கூடங்களிலும் இந்தப்பாடம் நிலையான பாடமாகும். செயல் திறன் மிக்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு நோட்டீவிலுள்ள நியபோட் நகரின் கல்லூரியில் (Naval war College) தொழில் வழங்குவது பற்றி அறிவிக்கும் போது துசிடெஸ்சின் பெலோபொனேசியன் யுத்தம் பற்றிய ஒரு பிரதி வழங்கப்படுகின்றது. இது “தந்திரோபாயமும் கொள்கையும்” என்ற பாடநெறியிலுள்ள முதலாவது விடயமாகும்.

மனிதர்களிடையே ஓர் அசாதாரண போக்கையுடைய பெரிக்கிள்ஸ், தான் வாழ்ந்த காலத்தில் தன்னுடைய முத்திரையினைப் பதித்து நாட்டின் வரலாற்றினையே மாற்றியமைத்தார். ஒருபெரும் சனநாயகத்தின் வழிநடத்தும் தலைவனாக இருந்தார். இத்தகைய சனநாயக நாடானது வரலாற்றிலே தனக்குரிய பங்கினை நன்கு உணர்ந்தது. அதி உன்னத யாப்பினையும், வாழ்க்கை முறையினையும் கொண்டதாக விளங்கியது. மூன்னர் இல்லாதபடி செல்வதையும் செழிப்பையும் வழங்கக் கூடிய நன்கு வரிவடைந்த வரும் பொருளாதாரத்தை உடையதாக விளங்கியது. மேலும் இத்தகைய செல்வமும், சர்வதேசப் பொறுப்புணர்ச்சியும் அதற்கு ஒரு சிறந்த இராணுவக் கடற்படையினை வழங்கிற்று. இத்தகைய சனநாயக நாடானது முற்றிலும் வித்தியாசமான யாப்பினை உடைய, எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்ற நாட்டினை எதிர் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இத்தகைய எதிர்ப்புக் கொள்கையையுடைய நாடானது தனது அபிலாஷைகளுக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் ஏதேனியரின் சக்தியையும் சிறந்த வாழ்க்கை முறையையும் ஒரு பெரும் தொல்லையாகக் கருதியது. பெரிக்கிள்சின் வாழ்க்கையும் அவன்து சனநாயக அமைப்பும் எமது காலத்தில் இருக்கும் சுந்திர நாட்டுப் பிரசைகளுக்கு ஒருபடிப்பினையாக அமைகின்றது.

பெரிக்கிள்ஸ் எதுவித சொந்த சொத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை. சனநாயகக் குடியரசின் பிரசையாக இருந்து இராணுவத் தலைவர்களில் ஒருவனாக இருந்தானே தவிர வேறொரு உயர்ப்பதவியும் வகிக்கவில்லை. இராணுவத்தையோ, அல்லது காவல் படையையோ தன்னுடைய

கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரவில்லை, மக்கள் சபையின் அங்கீகாரம் இன்றிப் பொதுப்பணம் எதுவும் செலவு செய்ய முடியாது.

நவீன் சனநாயக நாடுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சனாதிபதிகள், பிரதம மந்திரிகள் போலல்லாது நம்பிக்கை வைக்கக் கூடிய, நன்கு அமைக்கப்பட்ட நிலையான அரசியல் கட்சிமுறை இருக்கவில்லை. ஆனால் தோறும் தேர்தலில் நின்ற மக்களால் பரிசீலிக்கப்பட்ட அரசியற் சவால்களை எதிர்த்து மீண்டும் தெரிவு செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தன்னிடம் கையளிக்கப்பட்ட பலதரப்பட்ட பொறுப்புக்களும் அவற்றை நேரடியாகக் கையாண்ட முறையிலும் ஏனைய தலைவர்களிலிருந்து பெரிக்கிள்ஸ் வேறுபட்டார். எவ்வளவே ஹூயிஸ், நமது காலத்தில் வாழ்ந்த பெரும் தலைவர்களாகிய பிராங்லின் டி ரூஸ்வெல்ட், வின்சன் சேர்ச்சில் ஆகியோர் தமது இராணுவப்படைகளுக்குப் பொறுப்பதிகாரிகளாக இருந்தனர். ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ் சீசர், அகஸ்டஸ் போன்றோர் மாதிரி யுத்தத்தின் போது இராணுவ கடற்படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கினார். மேலும் அவர் அரசியல் யாப்பின் புனரமைப்பாளராக இருந்து ஏதெனியன் சனநாயகத்தை விரிவாக்கி ஒரு நிறைவான அமைப்பாக மாற்றினார், ஒரு தூதுவராக இருந்து பொது உடன்பாடுகளையும், இரகசிய உடன்படிக்கைகளையும் செய்ததுடன் அவரது நகரத்தின் மேன்மையை உயர்த்தப்பாடுபட்டார். தன்னுடைய சேவைக் காலம் பூராகவும் நிகரில்லாத அளவுக்கு மிகவும் கெட்டித்தனமான முறையில் பொது நிதியினைக் கையாண்டார்.

அகஸ்டஸ், லொறொன்சோ டிமெடிசி, எவ்வளவே ஹூயிவர்களைப் போல் பெரிக்கிள்ஸ் பரந்தளவில் நுண்களை மற்றும் மதி நுட்பமான செயற்பாடுகளுக்கும் உதவி செய்து ஊக்குவித்தார். மக்கள் அதிசயிக்கும் வகையில் ஆலயங்களினாலும், சிலைகளினாலும் ஏதென்ஸ் நகரத்தின் உட்பகுதிகளை ஆழுபூடுத்தினார். தானே கட்டிட நிபுணர்களையும், சிற்பிகளையும் தேர்ந்தெடுத்து அவர்கள் செய்த வேலைகளுக்குரிய கூவியினையும் தேடிக் கொடுத்தார். அவர் ஆஸ்வைலஸ் (Aeschylus) சீன் சோகமான முடிவினைக் கொண்ட பேர்சியன்ஸ்சைத் (persians) தயாரித்தார். மேலும் சோபோகிள்ஸ் (Sophocles) என்பவரின் நண்பராகவும் இருந்தார். அத்துடன் அவரது காலத்தில் வாழ்ந்து பார்த்தினோனுக்குப் (parthenon) பெருந்திட்டம் வகுத்த பிலியிடியஸ்கம் (phidias) அவனுடைய நண்பராவர். மேலும் வரலாற்றின் தந்தையாகிய ஹெராடோட்டஸ் (Herodotus) உடனும் நட்புக் கொண்டிருந்தார். ஓய்வு நேரங்களில் அவரது காலத்தில் வாழ்ந்த சினோ (Zeno), அனக்ஸ்கோரஸ் (Anaxagoras), புரோட்டாகோரஸ் (protagoras) போன்ற மெய்யியல் ஆசான்களுடன் ஒய்வு நேரங்களில் கலந்துரையாடி தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டார். கலைத் துறையில் அவருக்கு இருக்கும் நாட்டமும், சிந்தனையாளர்களுக்கு அவர் கொடுத்த ஊக்கமும் முழுக் கிரேக்க உலகத்திலிருந்தும் ஆக்கவேலைச் செயற்றிற்றுள்ள விற்பனர்களை அவரை நோக்கி ஈர்த்தது.

ஏதென்சின் தோல்லிக்குப் பின் பல நூற்றாண்டு காலத்திற்குப் பின்னும் அவர்களின் சாதனைகளைக் கண்டு வியப்பட்டையலாம். எந்தச் சூதந்திரமான சனநாயக அமைப்பும் சந்தித்த பிரச்சினைகளை பெரிக்கிள்ஸ்கும் சந்தித்தார். நாட்டின் சுபிடச்சத்துக்கு எவ்வாறு மக்களைத் தியாகம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்க முடியும், கொடுங்கோல் ஆட்சியாளர் களும், சர்வாதிகாரிகளும் வெளிநாட்டுத் தொடர்பிலும், கட்டாயப்படுத்தலிலும் தங்கியிருந்தார்கள். ஸ்பாட்டா போன்ற மிகச் சில அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும் அமைப்புக்கள் தங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கை முறையினைக் கைவிடச் செய்வதற்கு மக்கள் மத்தியில் ஒரு விருப்பத்தை உண்டுபண்ணலாம். ஆனால் சனநாயக நாடுகள் அத்தகைய முறைகளைக் கையாளமுடியாது. அதற்குப் பதிலாக சனநாயகத் தலைமைத்துவமானது ஒரு சுதந்திரமான பொதுக் கல்வி முறைமையுடன் சம்பந்தப்பட்டது. தங்களுடைய சொந்த நலன்கள் சமூகத் தின் நலன்களுடன் பினைக் கப்பட்டுள்ளது என்பதனை ஏதேனியன்க்கு உணர்த்தாவிட்டால் தாங்கள் பாதுகாப்புதனும் சுபிடச்சத்துடனும் இருக்க முடியாது என்று கருதினார். அத்துடன் தன்னுடைய நாட்டின் பெருமையினால்தான் சாதாரண மக்களும் பெருமையடையலாம். ஏதென்கூக்காகத் தான் செய்த, பெற்ற அனைத்தும் அத்தகைய கல்வியின் அங்கமாகவே இருந்தது. ஒரு புது விதமான சமூகத்தையும், ஒரு புதுவிதமான பிரசையையும் வலுக்கட்டாயமாகவன்றி அல்லது பயங்கரவாத முறையைக் கையாளாமல் தன்னுடைய எண்ணத்தின் வலிமையாலும், தனது ஆளுமைப்பலத்தினாலும் உருவாக்க முனைந்தார்.

பண்டைய ஏதென் நாட்டில் திறந்த வெளிகளில் வாய்த்தர்க்கம் மூலம் கொள்கைகளைத் தீர்மானித்தார்கள். பொதுமக்கள் மத்தியில் பேச்சு வள்ளமை பிரதானமாகிறது. பெரிக்கிள்ஸ் அவர்கள் காலத்தில் ஒரு சிறந்த பேச்சாளன் என்பது மக்கள் கருத்தாகும். பிரபல்யமான மலியுத்த வீரஜும், மிகவும் ஆற்றல் படைத்தவனுமான பெரிக்கிள்ஸ்கின் அரசியல் எதிரி அவளின் ஆற்றல் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “எப்போதாவது நான் அவனை ஏறியும் போது, தான் ஏறியப்படவில்லை என்று விவாதித்து, அவன் விழுந்ததைப் பார்த்த மக்களையே சமாதானப்படுத்தும் ஆற்றல் உள்ளவன்” என்கிறார். (plutarch, pericles 8.4)

அநேக சனநாயக அரசியல்வாதிகள் மக்களுக்கு நல்ல செய்திகளை மட்டும் கூறி அல்லது அவர்களுடைய தேசத்தின் செயற்பாட்டில் ஒருதாக்கத்தை உண்டு பண்ணுவதினால் சனநாயக நாட்டில் வசிக்கும் மக்கள் இதனைக் கருத்திற் கொண்டு உண்மை நினவுயைப் புரிந்து அதனை எதிர்கொள்ள வேண்டும். நான்கு முறை ஆட்சியிலிருந்தாலும் பிராங்களின் ருஷ்டவெல்ட் மக்களுடைய சவால்களை எதிர்கொண்டார். எமது காலத்தில் வாழ்ந்த மிகச்சிறந்த பெரிக்கிள்ஸ் தலைவராகிய வின்ஸ்ரன் சர்க்சிலும் (Winston Churchill) தன்னுடைய அரசியல் துணிவுக்கு ஏற்ற பலளை அனுபவித்தார். ஆனால் யுத்தகாலத்தில் பிரதம மந்திரியாக இருந்தபோது விஷேஷ பாதுகாப்பும் நீடிக்கப்பட்ட ஆட்சியும் வழங்கப்பட்டது. மறுபக்கத்தில்

பார்க்கப்போனால் பெரிக்கிள்ஸ்கின் ஆட்சியானது ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு வருட ஆட்சி முறையில் அமர்வதாக இருந்தது. அத்துடன் பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தின் மூலம் குறைந்தளவு பத்துத் தடவையாவது அந்த ஆண்டு ஆட்சியில் மீண்டும் அமர்ந்தாலும் மக்களைப் பற்றி அவதாராகப் பேச மறுத்தார். இருந்தாலும் சந்தர்ப்பம் வரும் போது உண்மை நிலையை அவர்களுக்கு விபரித்து எவ்வாறு அத்தகைய சூழ்நிலையில் ஈடுகொடுக்க வேண்டும் என்று புத்துமதி கூறினார். தங்களுடைய பீதிகள், குறுகிய சுயநலன்களுக்கு மேலாக எழுதும் படி தூண்டியதுடன் அவ்வாறு செய்ய ஊக்கமும் அளித்தார்.

ஏனைய சனநாயகத் தலைவர்களைப் போல் பெரிக்கிள்ஸ்கும் கொடுரோமான அரசியலில் ஈடுபட்டு எல்லாவிதமான தாக்குதலுக்கும் ஆளானார். வருடம் பூராகவும் அரசியல் ஆசனத்தில் இருக்கும் போது உள்நாட்டு அரசியல் பிரச்சினைகளையும் வெளிநாட்டுப் போரையும் எதிர் கொண்டார், உள்நாட்டுப் பகைவர்கள் அவரை ஒருபக்கம் கொடுக்கோல் ஆட்சிபுரிபவர் என்றும் மறுபக்கம் களீர்ச்சித் தலைவர் என்றும் குற்றம் சாட்டினார்கள். நகைச் சுவைப் புலவர்கள் பொது அரங்குகளில் அவரைத் தாக்கி வசைபாடினார்கள். அவரின் தலையின் அமைப்பையும், அவர் காதலித்த பெண்ணையும் நகையாடிக் கேளி செய்தார்கள். தன்காதலி, நண்பர்கள், சகாக்கள் ஆகியோருக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கவும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். தன்னுடைய காதலியைத் திருப்திப்படுத்த யுத்தத்தைத் தொடுத்தாகவும், மக்கள் மேல் கோழைத் தனமான தந்திரோபாயங்களை ஏற்படுத்தினார் எனவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டார்.

எல்லாத் தடைகளையும் வெற் றிகரமாகத் தாண்டி வந்தாலும் பெரிக்கிள்ஸ்கின் வாழ்வு ஒரு சோகமான திருப்பத்தை அடைந்தது. இறுதிக் காலத்தில் தான் வாழ்நாள் பூராகவும் செய்த வேலைகளின் பெறுமதியில் அவருக்கு ஜயப்பாடு ஏற்பட்டது. பயங்கரமான ஒரு போரில் ஏதென்ஸ் ஈடுபட்டபோது மக்களை அதில் பங்கேற்றுக் கொள்ளும்படி கூறினார். அச் சமயம் கொள்ளன நோய் ஏற்பட்டு மக்கள் தொகையில் மூன்றிலொன்றைப் பலியெடுத்தது. தங்கள் துண்பங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பெரிக்கிள்ஸ் தான் காரணம் என்று கருதி அவரைப் பதவியிலிருந்து இறக்கினார்கள். எனவே சனநாயகத்துக்கு எதிரான வகையில் செயற்பட்ட பிளேட்டோ (plato) பெரிக்கிள்ஸ்சைப் பதவிதீக்கம் செய்தார். “தாங்கள் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட போதும் தாங்கள் பெரிக்கிள்ஸ்க்கு வெட்க கேடான தண்டனை எதுவும் விதிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் தமது வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டத் தில் தங்களைப் புனிதமாகவும், நல்லவர்களாகவும் ஆக்கியபோது அவரை மோசடிக்காரனாக்க குற்றம் சாட்டித் தூக்கிலிட எத்தனித்தார்கள்; அவரைப் போக்கிரி என நினைத்தார்கள்” எனப் பிளேட்டோ கூறினார்.

பெரிக்கிள்ஸ் பற்றியும், அவர் வழிநடத்திவந்த சனநாயகம் பற்றியும் பின்னவரின் குற்றுக்கள் மெருகூட்டுவதுபோல் அமைந்து இருந்தது.

பிளேட்டோவின் பெரிக்கிள்ஸ் பற்றிய மதிப்பீடு உண்மையில், பெரிக்கிள்ஸின் மரணத்துக்குப் பின்னர் முக்கியமாக ஏதன்ஸ் யுத்தத்தில் தோல்வி கண்டபின்னர் இரு சம்பவங்களும் வெறும் தோல்வி என்று சுலபமாகக் கருதக் கூடியதாக இருந்தது. ஏதேனியர்கள் தங்கள் சாம்ராஜ்யத்துடன் செல்வத்தையும், அதிகாரத்தையும் இழந்தார்கள். சிறிது காலத்திற்குள் தங்கள் சனநாயகத்தையும், சுதந்திரத்தையும் இழந்தார்கள். இருந்தபோதும் போரின் தோல்வியும், சாம்ராஜ்யத்தின் இழப்பும் பெரிக்கிள்ஸின் முயற்சிக்குத் தோல்வி என்று கருதமுடியாது. அவரே இவ்வாறு நடைபெறும் என்று முன் கூட்டியே ஊகித்திருந்தார். யுத்தத்தின் இருண்ட காலத்தில் ஏதேனியர்களுக்கு யுத்தவிளைவினால் சோர்வடைய வேண்டாம் என்று அவரே கூறியுள்ளார்.

நாங்கள் எப்போதாவது விட்டுக் கொடுப்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டிருப்போமானால் (ஏனென்றால் வளர்ந்து உயர்நிலைக்கு வந்த எந்தப் பொருளும் கிடைத்துப் போகும்) எங்களது உயர்ந்த நிலைப்பற்றி ஞாபகம் தொடர்ந்து பிற்காலத்திலும் நிலைத்து நிற்கும். அதாவது நாங்கள் எல்லாக் கிரேக்கர்களையும் விடக் கூடுதலான கிரேக்கர் மேல் ஆட்சி செலுத்தி வந்தோம். அதாவது நாங்கள் கூட்டாகவோ அல்லது தனிமையாகவோ எதிரிகளுக்கு எதிராகப் பெரும் யுத்தங்கள் தொடுத்தோம். நாங்கள் வாழ்ந்த நகரமே புனைதிறுன் வாழ்ந்த நகரமாகவும் மிகப் பெரியதாகவும் இருந்தது. (2. 64. 3).

சனநாயகத்தில் காணப்படும் நம்பமுடியாத அம்சம் என்ன வெனில் அது சுதந்திரமாகவும், தங்களிலேயே தங்கியிருக்கக் கூடியதாகவும், சுய ஆட்சியுடையதாகவும் உள்ள குடிமக்களை உருவாக்கி அம் மக்கள் மேல் தங்கியிருக்கக் கூடியதாகவும் அமையவேண்டும். இப்படியான அமைப்பின் வெற்றிக்கு அசாதாரணமான தலைமைத்துவம் தேவைப்படுகின்றது. சமன்ற பயிற்சி, அறிவு ஞானமுள்ள மக்களுக்கு நாட்டின் ஆட்சி முறையில் சமசந்தரப்பத்தை அது வழங்குகின்றது. மேலும் அது பெரும் பான்மையினருக்கு அதிகாரத்தை வழங்குகின்றது. இவ் அதிகாரங்கள் கல்வி கற்றவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் குறைவாகவே உள்ளது. மேலும் அது பல கட்சிகளுக்கும், பிரிவினருக்கும் சுதந்திரமான ஆட்சிப் பொறுப்பை வழங்கி அதனால் ஒற்றுமைக்கும் பிரிவினைக்கும் வழிவகுக்கின்றது. முற்காலத்தில் சனநாயகத்தை “ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க மடைத்தனம்” (acknowledged foolishness) என்று கேலியாக விமர்சித்தார்கள். நவீன உலகில் சனநாயகம் திறனற்ற, பிரயோசனமற்ற, வலிமையற்ற, தகுதியற்ற ஓர் அமைப்பாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நூற்றாண்டில் கடினமான காலங்களிலும், ஆபத்தான வேளைகளிலும் மக்கள் நம்பிக்கை இழந்து தங்களுடைய சனநாயகத்தை இடுதுசாரிகளினதும், வலதுசாரிகளினதும் கொடிய ஆதிக்கத்திற்குள் போக விட்டு விட்டார்கள். ஜேர்மனியினுடைய வைமார் குடியரசு (Weimer

Republic) பாரிய பொருளாதார மந்தத்துக்குப் பலியாகிவிட்டது. இதற்குக் காரணம் சனநாயக அமைப்புக்கள் வேருள்ளற் போதிய நேரமின்மையே ஆகும். அத்துடன் அந்தாட்டு மக்களும் நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் தங்கள் சனநாயகத்துக்குப் போராட விசுவாசம் அற்றவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். அதாவது அவர்கள் கருத்தளவிலேயே தமது சனநாயகக் குடியரசுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இதய பூர்மாக அதனை மனதில் கொள்ளவில்லை. வைமார் சனநாயகம் தோல்வியடையைப் பிரதான காரணம் யாதெனில் ஒரு சனநாயக நாட்டுக்குத் தேவையான நல்ல எதிர்காலத்தைக் காட்டக் கூடிய விழிப்புணர்ச்சியற்ற தலைவர்கள் இன்மையேயாகும்.

ஒரு தேசியவாதிக்குத் தேவையான நற்பண்புகள் எவ்வ என்பதையும் பெரிக்கிள்ஸின் சொந்தக் குறிப்பிலிருந்து பெற்று துசிடிடெஸ் அறிவித்துள்ளார்.

“எதைச் செய்யவேண்டும் என்பதை முன் கூட்டியே அறிந்திருக்க வேண்டும். அத்துடன் அதனைப்பற்றிப் பிற்ருக்கு விளக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். தனது நாட்டில் பற்று வைத்திருக்க வேண்டும். ஊழல் அற்றவராக இருக்க வேண்டும். உலகிலே உருவாக்கி கொண்டிருக்கும் சிறிய சனநாயக நாட்டுத் தலைவர்களுக்கு இந்த நற்பண்புகள் தேவைப்படுகின்றன. மக்கள் மத்தியில் தேசியப்பற்றினைப் பதியசெய்தல், நாட்டின் யாப்பில் உற்சாகத்தை உண்டு பண்ணுதல் போன்ற கடுமையான பொறுப்புக்கள் அவர்களிடம் உண்டு. இது அவர்களை ஆயத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளவும், தவிர்க்க முடியாத நெருக்கடிகளை எதிர் கொள்ளவும், தேவையேற்படும் போது தியாகங்களைச் செய்யவும் உதவுகின்றது. அதேவேளை மக்களின் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், கோபம், ஆசைகளை மட்டுப்படுத்தவும் மக்களை அமைதியாக இருக்க வற்புறுத்தவும் உதவுகின்றது”.

மக்களுக்கு வாழ்க்கை நெறிகளைக் கற்பிக்கவும் அவ்வாறு கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய ஆற்றல் உடையவராக இருப்பதற்கு சனநாயகத் தலைவர் ஒருவரின் கடமைப்பாடு என்ன என்பதை உணர்த்தியது பெரிக்கிள்ஸின் மதிநுட்பமாகும். உண்மையிலேயே அவர்களுடைய கொள்கைகள் ஏதேனியர்களுக்குச் செழிப்பையும், சாம்ராஜ்யத்துக்குப் பல நன்மைகளையும் கொண்டு வந்தன. தனது நகரத்தின் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள குடிமக்களுக்கு சொந்தக் கொரவும், புகழ், அவர்களின் தேவைகளை நிறைவேறச் செய்தல்போன்றவற்றைச் சாதாரண முயற்சிகள் மூலம் பெறுவதற்குரிய சந்தர்ப்பத்தை வழங்க வேண்டும் என்ற நோக்குடையவராகக் காணப்பட்டார். இந்த என்னைத்தை மக்கள் மத்தியில் பரப்பத் தனது ஆற்றலையும் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தினார்.

எமது காலத்தில் சனநாயக நாடுகள் சிறப்படைய வேண்டுமோக இருந்தால் பொருளாதாரச் செழிப்பை வழங்குவதுடன் அதற்கு மேலாகவும் வழங்க வேண்டும். மக்கள் எந்தவிதமான கருத்தியலுக்கும் குற்றம் காட்டுகின்றவர்களாக இருந்தால் இந்நாட்டு மக்களின் தலைவர்களின் கடமைகள் எளிதாக இருக்காது. பெரிக்கிள்ஸ் மாதிரி இத்தலைவர்கள் தமிழகங்கு ஆண்மீக, பொருள் விடயங்களில் திருப்தி வழங்கவேண்டும். இதனால் வாழ்க்கையில் எதிர் கொள்ளும் சவால்களைக் கூட்டாக எதிர் கொள்ளத் தமது சனநாயத்தில் நம்பிக்கை பெறுவார்கள்.

ஒரு யாப்பினைக் கொண்ட குடியரசு, சனநாயக பொதுவாழ்வில் பெரிக்கிள்சின் காலத்தில் வாழ்ந்த ஏதேனியர்கள் கொண்டிருந்த பகுத்தறிவு வாய்ந்த பல்லின அணுகுமுறை, அரசியல் சுதந்திரத்திற்கு அவர்களின் கடமைப்பாடு, சுய உரிமை முதலியன பண்டைய காலம் தொட்டு வந்த எந்தப் பண்பாட்டையும் விட எமது காலத்திலிருந்த விழுமியங்களுடன் ஒத்திருக்கின்றது. அதனாலேதான் பெரிக்கிளியன் காலத்து ஏதேனியர்கள் எங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் எங்களுக்கிடையிலுள்ள ஒற்றுமையிலிருந்து அதிகம் கற்கவேண்டியிருந்தாலும் அதேவேளை எங்களுக்கிடையிலிருக்கும் வேற்றுமைகளிலும் அதிகம் கற்க வேண்டியிருக்கின்றது. ஏதேனியர்கள் எம்மைப்போல் செல்வத்தையும், உலோகாயிதப் பொருட்களையும் மதித்து வந்தாலும் பொருளாதார வாழ்வும் அந்தஸ்தும் சமூக சேவையை விடக் குறைந்தனவு புனிதமானது எனக் கருதினார்கள். தனிநபர் கொரவத்தை அவர்கள் முதன் முதலில் அடையாளம் கண்டாலும் ஓர் ஒழுங்கான சமூக வாழ்வில் கலந்து கொள்வது, தங்களது ஆண்மீக தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வது போன்றன பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவும் இல்லை. பெரிக்கிளின் சாதனைகளையும் அவருடைய நகரத்தையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு இந்த முக்கியமான வேறுபாடுகளை உணர்ந்து அவற்றைப் பணிவுடன் கற்றறிய வேண்டும். அவர்கள் பழையவாதிகளாக இருந்தாலும் நாங்கள் மறந்துபோன அல்லது தெரியாமல் விட்ட, அவர்களால் நம்பப்பட்ட விடயங்களை அறிந்திருக்க வேண்டும். எங்களைவிட அவர்கள் புத்திசாலிகள் என்பதையும் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

II எண்ணாத் தோற்றும் (VISIONARY)

அரசியல்வாதிகளும் தேசியவாதிகளும் தங்கள் முழுக்கவனத்தையும் உடனடியாக இருக்கும் பிரச்சனைகளில் ஈடுபடுத்தினார்கள். ஆனால் பெரிக்கிள்சின் நீண்ட நாள் அரசியல் தலைமைத்துவம் அவரின் குறிக்கோள்களை அதற்கப்பாலும் இட்டுச் சென்றது. சொல்லிலும் செயலிலும் பெரிக்கிள்ஸ் உலக நிலைமைகளை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மனதில் உதயமாகின்ற எண்ணாத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைக்க முயற்சி எடுக்கும் மிகவும் அரிதான மனிதர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். எதுவித ஜயப்பாடும் இல்லாமல் பெரிக்கிள்ஸ் தனது நகரின் மேன்மைக்கு சிந்தனைரீதியான செயல்வடிவம் கொடுக்க எத்தனித்தார். மனிதனுடைய வலிமையிக்க ஆழ்ந்த உணர்வுகள், புகழ், அழியாமை, முழுமையாக நிறைவேற்றும் சந்தர்ப்பங்கள் என்பன மிகப்பெரிய அரசியல் சமூகத்தினை உருவாக்க முடியும் என்று கண்டார். சட்ட, அரசியல் சமத்துவம் என்ற அடிப்படையிலே ஒரு சனநாயக நாட்டின் மக்கள் இதைப் பெற முடியும் என்று பெரிக்கிள்ஸ் நம்பினார். அதே வேளை இதுவரை காலமும் தெரிந்திராத ஒரு வாழ்க்கைத் தரத்தை உருவாக்க உத்தேசித்தார். அதாவது அது ஒருவருடைய தனி விருப்பங்களைத் தேடிச் செல்ல அனுமதிக்கும் அதே வேளையில் தங்களுடைய விருப்பங்களை நகரத்தின் சேவைக்கு அர்ப்பணித்து உயர்ந்த குறிக்கோள்களை அடைய வழி வகுக்கின்றது.

முன்னர் மனித வாழ்வு பற்றிய இரு கருத்துக்கள் நிலவி வந்தன. பழைய அதிகார வர்க்கத்தினரின் கருத்து ஹோமரின் (Homer) இதிகாசக் கவிதைகளிலிருந்து பெறப்பட்டது. இது நூறு ஆண்டுகளுக்கு கிரேக்க சமூகத்தில் ஆதிககம் செலுத்தியது. ஸ்பாட்டாவினால் வழங்கப்பட்ட புதிய கருத்து ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் உருப்பெற்றது. ஆனால் உடனடியாகப் பலரின் சிந்தனையை ஈர்த்துப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குக் கிரேக்கரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இவை இரண்டும், பெரிக்கிள்ஸ் சமர்ப்பித்த புதிய எண்ணாக்கருவுக்குப் பெரும் சவாலாக விளங்கின. முன்னைய கருத்தைத் தன்னுடைய சொந்தத் தேவைக்கு மாற்றியமைத்துவடன் பிந்தியதைத் தான் ஏதென்கில் அறிமுகப்படுத்திய புதிய சமூகத்திற்கு குறைவானது என்று நிராகரித்தார்.

நீண்ட காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வந்த ஓர் அமைப்பினை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதே பெரிக்கிள்சின் நோக்கம். இந்த நீண்டகால அமைப்பின் மூலம் இதுவரை காலமும் குடும்பம், சுற்றாதார் இனம் போன்ற அடிப்படையில் இருந்த ஒரு சமூகத்தின் மூலம் இனத்துவேஷத்தினை தினிக்க எத்தனித் தது. பழைய ஒழுக்க மரபு ஹோமரின் இதிகாசங்களிலிருந்து வந்தது. இங்கே மதிப்புமிக்க விழுமியங்கள் வீரர்களுடையதாகும். ஆச்சிலல் (Archilles) தேசத்துக்காகவோ,

இனத்துக்காகவோ ட்ரோயில் (Troy) யுத்தம் புரியவில்லை. தன்னுடைய சொந்த நோக்கத்திற்காகவே யுத்தம் புரிந்தார். அதாவது கைப்பற்றப்பட்ட நகரங்களிலிருந்து பொருட்களைப் பெறுவதற்கும் “அற்றறே” (arete) என்று ஹோமரினால் வர்ணிக்கப்பட்ட சிறப்புமிக்க வீரத்தை எடுத்துக்காட்டவும், இத்தகைய எடுத்துக்காட்டு மூலம் புகழை அடையவும் என்னினார். இதனால் ஹோமர் போன்ற கவிஞர்களால் இவருடைய பெரும் புகழினை சந்ததி சந்ததியாகப் பாடிவருவதால் இவருடைய பெயர் அழியாத இடத்தைப் பெறும். இவியட் என்ற நாடகத்தின் ஆரம்பக்காட்சியிலே அகாமெம் ஸெனனின் (Agamemnon) பிடிவாதப் போக்கினால் ஆக்சிலஸ்சின் புகழும், கெளரவழும் மழுங்கப் பெற்ற போது ஆக்சிலஸ் யுத்தத்திலிருந்து விடை பெற்றுத் தனது கூடாரத்தில் படுத்திருந்தார். அதே வேளை நஷ்டத்தை விளைவிக்கக் கூடிய தோல்விகளைக் கிரேக்கர்கள் சந்தித்தார்கள்.

கிரேக்கர்கள் மனிதன் ஒரு அற்பமான படைப்பு என்பதை நம்பவில்லை. பிரபஞ்சத்தில் மனிதன் ஒரு தாச் என்றும் அவனின் இறப்பு கவனத்திற்கு எடுக்கத் தேவையில்லை என்பதனை நம்பவில்லை. அதற்குப் புதிலாக மனிதன் கடவுளின் அதே சாதியெனவும் அசாதாரணமான வகையில் சாதிக்கக் கூடியவன் என்றும் நம்பினார்கள். மரணம் ஒரு வரப்பிரசாதம், வேதனையும் சிதைவுமற்ற வாழ்க்கையிலிருந்து சுவர்க்கத்திற்கு செல்லுதல் என்பதையும் நம்பவில்லை. மரணம் தான் முடிவு. அதற்கப்பால், அமைதியும் இருஞ்சுமே. எனவே ஹோமரின் நற்பன்புகளும் விழுமியங்களும், உலகளாவியவையும் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமானவை. துணிவு, பலம் திராணுவப்பலம் மெய்பிக்கவல்ல தந்திரம், அழுகு, செல்வம் ஆகியன ஹோமரின் அறிந்தே (Arete) க்கு உதாரணங்களாகும். இவை எல்லாம் நன்மை, அதிர்ஷ்டம், சந்தோஷமான மனிதன் ஆகியவற்றின் சிறந்த தன்மைகளாகும். இவற்றில் சில முயற்சிகளினால் பெறப்பட்டன; ஏனையவை விதியின் பரிசில்கள்.

எட்டாம் நூற்றாண்டுகால அளவில் பொலிஸ் தோன்றிய போது அவற்றின் தேவைகள் பண்டைய வீரப் பண்பாட்டுடன் முரண்பட்டு காணப்பட்டது. அரசியல் சமூகமாகவும் தனித்துவமான அமைப்பாகவும் இருந்த பொலிஸ் அதே அமைப்புடைய சமூகங்களுடன் போட்டியிட்டதினால் அடிக்கடி போர் மூன்றது. இதிலிருந்து தப்பிச் செழிப்பாக இருக்கத் தனது குடிமக்களிடமிருந்து பயபக்தி, தியாகம் என்பனவற்றை எதிர்பார்த்தது. வரலாற்றிலே முதல் முறையாக ஓர் உண்மையான அரசியல் வாழ்க்கையைப் பொலிஸ் தோற்றுவித்தது.

அநேகமானவை பொலிஸ் அதிகாரவர்க்கம் அல்லது சிலராட்சிக்குரிய அரசாங்கங்களை வைத்திருந்தது. அரசு சபைகளிலே விவாதிக்கப்பட்டு முடிவெடுக்கப்பட்ட சட்டங்களால் ஆளப்பட்டன. இச் சட்டங்கள் தங்களுக்கு மத்தியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபைகளாலும் நீதிபதிகளாலும்

நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. மக்களால் அமைக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களால் சட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அநேக கிரேக்க நகரங்களைப் போல் பழைய எதென்கில் ஒரு பக்கம் சுதந்திரமனிதர், மறுபக்கம் ஓர் அடிமை என்ற அடிப்படையிலேயே அரசியலில் பங்குபற்றினார்கள். அரசியல் வாழ்க்கை மறுக்கப்பட்ட கிரேக்கர்கள் அந்த இழப்பை உணர்ந்தார்கள். மைதிலீனியன் கவிஞர் “அல்கேயியஸ்” நாடு கடத்தப்பட்டபோது அவன் முறையிட்ட இழப்பு அவனது வீடும் வயலுமல்ல. ஆனால் அவனது அரசியல் வாழ்க்கையையே நல்ல அழகாக பொதுமக்கள் மத்தியில் பேசுவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் பொலிசினால் வழங்கப்பட்ட பரிசாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட நன்மைகளுக்கப்பால் பொலிசின் ஆரம்ப வீரர்களின் நாகரிக வாழ்வுக்குப் பொலிஸ் அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது எனக்காட்டுவதற்கு எத்தனித்தார்கள். இதனால் உயர்ந்த தியாகம் அவர்களைச் சார்ந்ததாகும். ஆறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்து ஏதேனியன் சட்டம் இயற்றுகிறவரான “சொலெவன்” அநீதி, பிரிவினை, குழப்பம் ஆகியவற்றிக்கு எதிரான சிறந்த பாதுகாப்பு சிறந்த ஒரு பொலிஸ் ஆட்சியென வாதாடினார். ஆனால் இந்த முக்கியமான நன்மைகள் எல்லோருடைய ஆன்மீகத் தேவைகளையும் கவரவில்லை. மெய்வல்லுனர் போட்டிகளில் இந்த செலவுமிக்க அதிகாரிகள் வெற்றியிட்டிய போது கவிதைவடிவில் தங்கள் ஞாபகங்களைப் பேணுவதற்கு “பின்டர்” (Pindar) போன்ற கவிஞர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தார்கள். பிரசித்தி பெற்ற கட்டடக்கலைஞர்கள், சிற்பிகளினால் அமைக்கப்பட்ட பொது ஞாபகச் சின்னங்களுக்கு உதவி செய்தார்கள். அவர்களில் செலவுமிக்கவர்கள் தங்களுடைய பெயர்களுக்கு அர்பணிக்கப்பட்ட தெய்வங்களுக்கு ஆலயங்களும் அமைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் அநேக குடிமக்களுக்கு, சனநாயகமற்ற மாநிலங்களிலும் கூட இத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கவில்லை.

சாதாரண மனிதன் எவ்வாறு கிளியோசை (Kilosis) அடைய முடியும். இதற்கு ஹெரடோட்டஸ் உவமையாக உண்மையாகவும், வரலாற்று நீதியாக ஜயப்பாடாக இருக்கும் கதையொன்றைச் சொல்கின்றார். அக்கதையில் இருந்து சொலெவன் சில விடைகளைத் தந்தார். லிடியன் (Lydian) ஆட்சியாளனான குறோசஸ் (Croesus) என்ற உலகிலே எல்லோரையும் விடச்செலவுமிக்க பணக்காரன் தனது பெயரை விடையாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஏதேனியன் ஞானியை “உலகிலேயே சந்தோஷமான நிலையில் இருக்கும் மனிதர் யார்” என்று கேட்டார். “எதென்கிலுள்ள ரெல்லஸ்” (Tellus of Athens) என சோலெவன் பதிலளித்தார். இப்பெயரை குறோசஸ்சோ அல்லது எதென்ஸ்கு வெளியே உள்ள வேறொருவரோ கேட்டதிலை. குறோசஸ் ஏன் என்று கேட்டபொழுது அதற்கு சொலெவனின் பதில் பின்வருமாறு அமைந்தது.

செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த ரெஸ்லஸ் உன்னதமான பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாக வாழ்ந்தார். எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பிள்ளைகள் பிறந்து அவர்கள் எல்லோரும் வளர்ந்து வருவதைக் கண்டார். செழிப்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்த பின்னர் புகழ்ச்சியுடன் இறந்தார். எலியுசிஸ் (Eleusis) என்ற இடத்திலே ஏதேனியர்களுக் கிடையேயும் அயல்வர்களுக்கிடையேயும் நடந்த போரில் தனது சக குடிமக்களுக்கு உதவி புரிந்து பகவர்களை முற்றாக அழித்து மிகுந்த உத்தமமான நிலையில் உயிர்நீத்தார். அவர் விழுந்து இறந்த அதே இடத்தில் பொதுமக்கள் மத்தியில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். (வழக்கமாக மரதனில் (Marathan) இறந்தவர்களுக்குத் தான் இதே மாதிரியான விஷேட கௌரவம் வழங்கப்பட்டது)

இக்கதை கிரேக்கப் பண்புகளைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. சந்தோஷம் என்பது சாதாரணமான வசதிகள், நல்ல ஆரோக்கிய நிலை, நீண்ட ஆயுள், நற்பண்புகள் உள்ள குழந்தைகள் என்பதில் தங்கியுள்ளது. ஆனால் ஹெரடோப்டாசின் கதையிலும் இத்தகைய புகழானது மிகவும் அரிதான சந்தர்ப்பங்களில் பெரிய சாதனை புரியக்கூடிய ஆற்றலும் சந்தர்ப்பமும் உடைய தனிநபர்களுக்கே உரித்தாரும். ஒரு சாதாரணமான குடிமகன் தன்னுடைய ஆன்மீக தேவைகளைத் திருப்புப்படுத்த பொலிசை நாடமாட்டான். தன்னுடைய சுயநலத்தையும் குடும்ப நலத்தையும் நாடிச் செல்வதில் காணும் திருப்தி ஒவ்வொரு மனிதரையும் சார்ந்தது.

பொலிசை இந்த அடிப்படைப் பிரச்சனையை இன்றும் கூர்மையான முறையில் ஸ்பார்ட்டாவைச் சேர்ந்த மக்கள் எதிர்கொண்டார்கள். இவர்கள் பெலோப் போனீசின் முழுச் சனத்தொகையில் மிகச் சிறிய சிறுபான்மையினராக இருந்ததுடன் லகோனியா (Laconia), மெசெனியா (Messenia) போன்ற பிரதேசங்களை ஆண்டு வந்தார்கள். விவசாயம், பால் பதனிடல், வியாபாரம், கைவினை, கைத்தொழில் போன்ற எல்லாப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் உட்பட தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் வழங்கிவந்த சாதாரண வழி முறைகளையும் கைவிட்டார்கள். வர்த்தகத்திற்கும் தங்களுக்கு தேவையான எதனையும் தயாரிக்க ஸ்பார்டானியர் லகோனியாவில் சுதந்திர சமூகங்களாக வாழ்ந்து வந்த பெரியோகோய் மக்களில் தங்கியிருந்தார்கள். இச்சுதந்திரமாக வாழ்ந்து வந்த குடிமக்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் கட்டுப்பாட்டினை ஸ்பார்டானியருக்கு வழங்கி ஸ்பார்டனியரின் கட்டளைக்குக் கீழ் இராஜுவத்தில் கேவை புரிந்தார்கள். தங்களுடைய உணவுக்கு ஸ்பார்டானியர் ஹெலோட் (helots) இல் தங்கியிருந்தார்கள். அடிமைகளாக இருந்த இவர்கள் ஸ்பார்டானியரின் சனத்தொகையுடன் ஒப்பிடும் போது ஏழுகுக் குள்று என்ற விகிதத்தில் அவர்களை விடக்கூடுதலாக இருந்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் எஜுமானர்களை மிகவும் இழிவாக

வெறுத்தார்கள். நான்காம் நூற்றாண்டு எழுத்தாளர் “சிளோபொன்” (Xenophon) கூற்றுப்படி இவர்கள் தங்கள் எஜுமானர்களைச் சந்தோஷமாக அவிக்காமலே (raw) சாப்பிட்டிருப்பார்கள் (Hellenica 3.3.6). காலத்திற்கு காலம் ஹெலோட்ஸ் ஸ்பார்டானியரை அழிப்பதற்காக அச்சுறுத்திக் கொண்டு புடிசியில் இறங்குவார்கள்.

இந்த அச்சுறுத்தலைச் சமாளிக்க ஸ்பார்டானியர்கள் தங்களுடைய பொலிசை இராஜுவுக் கூடமாகவும் இராஜுவுப் பாசறையாவும் மாற்றித் தங்கள் வாழ்க்கையை கூட்டுத்தோடு தங்களை முழுமையாகத் தேசத்திற்கு அர்ப்பணித்தார்கள். பொலிஸ்க்கு மேல் அவர்களுக்கு இருக்கும் விச்வாசம், பக்தியினை எதுவும் தடை செய்ய முடியாது. ஆகவே அவர்கள் மறைவாகச் செய்யும் காரியங்களை நிராகரித்து ஸ்பார்டானிய வகுப்பினரின் மேல் ஒரு கடுமையான பொருளாதாரச் சமத்துவத்தை நடைமுறைப்படுத்தி, குடும்பசுதந்திரத்தை, பிள்ளைகளுக்கு மேல் அவர்களுக்கு இருக்கும் கட்டுப்பாட்டினை நீக்கித் தனிநபர் குறிக்கோள்களைத் தேசத்தின் குறிக்கோள்களுக்கான கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் பணம், கலை, விஞ்ஞானங்கள், மெய்யியல், நுண்கலையில் பெறும் சந்தோஷம், பொதுவாக மனப்போக்கு ஆகியவற்றினை மக்களிடமிருந்து விலக்கி வைத்தார்கள். இவை பொலிஸ்சிடமிருக்கும் விச்வாசத்தினை ஈர்த்தெடுத்துத் தனித்துவத்தை நிலைநாட்டும் என்னும் காரணத்தினால் அவ்வாறு செய்தார்கள். அவர்களுடைய தேசியக் கவிஞர் றைரேயஸ் (Tyrtaeus) விசேடமாக ஹோமாரின் விழுமியங்களை நிராகரித்து அதற்குப் பதிலாக அறற்றேக்கு ஒரு தனி வரைவிலக்கணத்தை மாற்றியமைத்தார்கள். ஸ்பார்டாவுக்காகப் போரிடும் அணியில் பயமில்லாமல் துணிந்து நின்றார்கள்.

ஸ்பார்டன் வாழ்க்கைமுறை வேறு கிரேக்கர்களையும் கவர்ந்தது. ஆனால் எவ்வாவது அந்த முறையினை மேற்கொள்ளவில்லை. சிமொன் (Cimon) தனது வாழ் நாள் பூராகவும் ஸ்பார்டானியரின் பொலிஸ்சை புகழ்ந்து இயன்றளவு ஏதென்சில் மற்றவர்கள் பின்பற்றம் வகையில் அதை எல்லோருக்கும் காணபித்தார். இவ்பியால்ரஸ் (Ephialtes), பெரிக்கிள்ஸ் ஆகியோருக்குக் கீழ் இருந்து ஏதேனியரின் சனதாயகத்தை விரிவாக்கும் விடயத்தில் ஏற்படும் முரண்பாட்டினை சிமொனின் ஆதரவாளர்கள் புதிய சனதாய ஆட்சியுடன் ஒப்பிட்டார்கள் என்பதை நாங்கள் நிச்சயமாக கூறலாம். ஸ்பார்டாவின் முறைமையானது அதிகாரவர்க்கத்தில் இளைஞர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. இவ் இளைஞர்கள் விளையாட்டாங்கில் சோக்கிரடிஸ் உடன்டரையாடினர்கள். பினேட்டோ போன்ற மெய்யியலாளர் தங்கள் யூதோப்பியன் (Utopians) ஆட்சிமுறைகளை ஸ்பார்டாவில் உருவாக்கியபோது தங்களுடைய யாப்பாளனு ஏதேனியரின் சனதாயகத்துக்கு மாறனது என்று கருதும் அளவுக்கு ஒரு பாரம்பரியத்தைக் கட்டி எழுப்பினார்கள்.

ஒரு பிரத்தியேகமானதும் தனித்துவமானதுமான குழ்நிலையில் ஸ்பாட்டாவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட, வேண்டப்பட்டதுமான வாழ்க்கை முறையினை உண்மையில் வேறொரும் அமைக்க மாட்டார்கள். இந்த வாழ்க்கை முறை பிறந்த போது அது திறந்த சனநாயக சமூகமாக ஏதென்ஸ் மாறிய போது இருந்த சமூக அமைப்புடன் ஒத்திருந்தது. ஏதெனியரைப் பொறுத்தமட்டில் ஹோமர் பாடிய தனி, குடும்ப பண்புகள் முக்கியமாகவும் கவர்ச்சியானதாகவும் தொடர்ந்திருந்தது. அவ்வாறு இருந்தும் அவர்களின் பொலிக்கு பேஷியாவின் படையெடுப்பு சவாலை சந்திக்கும் கடமைப்பாடும் விசுவாசமும் தேவைப்பட்டது. ஆனால் பயங்கரமான புரட்சிகளுக்குத் தொடர்ச்சியாக பயப்படாத சுதந்திரமான சனநாயக மக்களுக்கு தங்களுடைய சொந்த வேலைகளை சமூகத்தின் தேவைகளுக்காக நிரந்தரமாக பணிய வைக்க வேண்டும் என சொல்ல முடியாது. தேவையான விசுவாசத்தைப் பெறுவதற்கு நகரம் அல்லது அதன் தலைவர்கள், கவிஞர்கள், ஆசிரியர்கள் போன்றோர் நகரத்தின் தேவைகள் மக்களின் தேவைகளுடன் ஒத்துப் போகின்றது என்பதைக் காண்டிக்க வேண்டும். அதாவது ஒருவருடைய சொந்தத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு நாடு தேவைப்படுகிறது. பெரிக்கிள்சின் பெருமையை விளக்க சிறந்த அத்தாட்சியாதெனில் நாட்டினதும் மக்களினதும் அபிலாவைஷகள் ஒன்றின் மேல் ஒன்று தங்கியுள்ளது என்பதனை விளக்கும் ஆற்றலிலே நங்கியுள்ளது.

ஒரு சுதந்திர சமூகத்திலுள்ள ஒரு பிரசை நான் என் எனது நாட்டுக்காக எனது வாழ்வினை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்று கேட்பதற்கு உரிமை உள்ளவராக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அடிப்படையானதும் மிகவும் அவசியமானதுமான கடமைப்பாடு யாதெனில் தனது சொந்த நாட்டுக்கு இராணுவச் சேவை புரிவதற்கு விருப்பம் இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தும் ஹோமெரிக (Homeric) பரம்பரையில் வளர்ந்து வந்த ஓர்ஏதேனியன் தான் எவ்வாறு கிலோனை அடையுமிடும்; அதனால் எப்படி அழிவில்லாத நிலையைப் பெறச் சுதந்தரப்பம் கிடைக்கும் என்ற கேள்விகளைக் கேட்கக் கூடும். இந்த வினாக்களுக்கெல்லாம் பெரிக்கிள்சிஸ் விடைகளை ஜூந்து ஆண்டு நடந்த பெலோபொனேசியன் போரின் முடிவில், இறப்பதற்கு இரு ஆண்டுகளுக்கு முன் 431 - 30 காலத்தில் மரணவைபவத்தில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் காணலாம். ஏதேனியன் சனநாயகத்திற்கே தனித்துவமான இத்தகைய அமைதியான ஞாபகார்த்த நிகழ்ச்சிகள் அரசியல் பரிமாணம் உடையது. காரணப் பேச்சாளர் ஆனவர் தீர்ப்புகள் வழங்குவதில் நியாயமாகவும் ஒழுக்கத்தில் முன்னிலையிலும் இருக்கும் மனிதன் என்ற அடிப்படையில் பொலினினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் ஆவர் (Thucydides 2.34.6). மேலும் தான் நெறிப்படுத்திய சாமியன் யுத்ததின்போது பெரிக்கிள்சிஸ் மரணச் சொற்பொழிவை ஆற்றினார். பெலோபொனேசியன் யுத்தத்தின் முதல் ஆண்டில் பெரிக்கிள்சிஸ் எதுவித பங்கும் ஏற்கவில்லை. ஒரு பொதுமேடையில் பேச்சாளராக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அது

அவருடைய நிலை, மதிப்பு, அரசியலாற்றில் ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவமாகும்.

யுத்த காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பெரிக்கிள்சிஸ் மரணச் சொற்பொழிவானது அது சில காலங்களுக்குத் தொடரப் போவதை எடுத்துக் காட்டியது. இறந்தவர்களை போற்றுவதை விட மிகமுக்கியமாக இருக்கும் அவரின் சொற்பொழிவின் நோக்கமானது என் தங்களுடைய உயிர்களைத் தியாகம் செய்யும் உரிமை உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள் எனவும் இன்று இருப்பவர்கள் அவ்வாறே செய்ய வேண்டும் என்பதையும் விளக்கியது. இந்த அடிப்படையில் உற்றுநோக்குவோமானால் அவருடைய சொற்பொழிவு 1863இலும் ஆண்டு கெற்றில்பேக்கில் (Gettysburg) ஆபிரகாம் விங்கன் ஆற்றிய உரையை ஒத்ததாகும். தான் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கையின் பெருமைக்கு எதிராக கேட்கப்பட்ட அதே கேள்விகளுக்கு மிகத் திறமையாக, அதே சமயம் மிகுந்த துணிவுடன் விங்கன் பதிலளித்தார். “அமெரிக்கா என்ற புதிய தேசம் சுதந்திரத்தில் உருவாக்கப்பட்டு, எல்லா மக்களும் சமன் என்ற கோட்பாட்டிற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது. வெற்றி என்பது “சுதந்திரத்தின் புதிய பிறப்பாகும்”. அத்துடன் “மக்களின் அரசாங்கம், மக்களால் ஆன அரசாங்கம், மக்களுக்கான அரசாங்கம்” பூமியில் இருந்து அழிந்துவிடாமல் இருப்பதை உறுதி செய்யவேண்டும். போரிலே உயிர்நீத் தோர்வீரர்களின் நோக்கம் யாதெனில் யாப்பையும் வாழ்க்கை முறையினையும் பேணுவதாகும். இதையே முழுமையாக பெரிக்கிள்சிஸ் செய்தார். அவ்வாறு செய்யும் போது ஏதென்ஸ்க்குத் தனது கனவினைச் சமர்ப்பித்தார். அத்துடன் ஏதென்ஸ் அதன் தனித்துவ யாப்பும், அதன் வாழ்க்கை முறையும் எத்தகைய குடிமக்களை உருவாக்கும் என்று கனவு கண்டார். அந்த யாப்பு ஸ்பாட்டாவினியரின் வாழ்க்கை முறையினைத் தெளிவாகக் காட்டியது. இந்த வாழ்க்கை முறையினைத் தான் காட்டிய ஏதென்ஸ்சுக்குக் குறைவானது என்று பெரிக்கிள்சிஸ் கருதினார்.

முதலில் அவர் சொன்னார், “எந்த நடைமுறைகள் மூலம் நாங்கள் தற்போதைய நிலைக்கு வந்துள்ளோம்” என்று அவர் முதலில் குறிப்பிட்டார். எந்த அரசியல் யாப்பின் மூலம், வாழ்க்கைமுறை மூலம் எங்கள் நகரம் உயர்நிலை அடைந்தது. இதற்குப் பொறுப்பாகவுள்ள நிறுவனங்கள் ஏதென்ஸ்சிலேயே முழுமையாக உருவாக்கப்பட்டன. அவை மற்ற மாநிலங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தன. உண்மையில் இந்திருவனங்கள் சனநாயக செயற்பாடுடையவை. ஆனால் அது எதைக் குறிக்கின்ற தென்பதற்குப் பெரிக்கிள்சிஸ் விளக்கம் யாதெனில் சனநாயகத்தின் பகைவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்கங்களை வாதித்து நிராகரித்தன. இத்தகைய எதிரியைச் சார்ந்த விளக்கங்களானது சமத்துவத்திற்கும் அதன் மிதமிஞ்சிய கடமைப்பாட்டுக்கும் அலுவலகங்களில் பெருமளவில் பகிர்ந்துளித்தலில் உள்ள மடைமைத்தனத்தைப் பற்றி முறையிடுதல், அரசஊழியர்களுக்கு ஊதியம் வழங்குவதில் உள்ள தீமைகள்

சனநாயகக் கொள்கையில் இருக்கும் குறைபாடுகள் முதலியவற்றை வலியுறுத்துதல் என்பதாகக் காணப்பட்டன.

சனநாயகமானது அந்தியான முறையில் “சமமான தரத்திலும் சமன்ற தரத்திலும் இருப்பவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கின்றது” என்பதை பிளேட்டோ வலியுறுத்தினார். பின்னர் அரிஸ்டோட்டில் சனநாயகவரில் நீதியானது “கணித சமத்துவத்தை ரசித்து மகிழ்வது என்றும் திறன் அடிப்படையில் விகிதாசார சமத்துவத்தை ரசித்து மகிழ்வது அல்ல” என்றும் கோரினார். ஒரு நெறிதவறி ய தனியாள்வாதத்தை சுதந்திரமென்றும் ஆனால் அது உண்மையில் துவிபிரயோகமும், நீதி நியமங்களில்லாதது என்றும் சனநாயகத்தின் விமர்சனங்களில் கூட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். பிரசைகள் மத்தியில் சீரான நல்லொழுக்கம் இல்லை என்பது பற்றியும் முறையிட்டார்கள். இப்பிரசைகள் பல செயற்பாடுகளில் சம்பந்தப்பட்டு எதிலும் உருப்படியானதைச் செய்யவில்லை என்றும் அவர்களுடைய இராணுவ ஆற்றலானது எதிர்விளைவுகளைத் தரக்கூடியன என்றும் முறையிட்டார்கள். ஏதேனியரின் யாப்பானது தோல்வியில் முடிந்து என்று விமர்சகர்கள் அவதானித்தார்கள். இதற்குக் காரணம் ஸ்பாட்டானியர் யாப்புச் செய்தமாதிரி ஏதேனியரின் யாப்பானது தனது பிரசைகளின் மேல் பொதுமுத்திரை பதிக்கவில்லை என்பதாகும். பிளேட்டோவின் அவதானிப்பின்படி ஏதேனியரின் சனநாயகத்தினால் வழங்கப்பட்ட சுதந்திரமானது மக்களுக்கு மகிழ்ச்சிகரமானது எனத் தோன்றினாலும் தனது சொந்தக் கணிப்பின்படி அது சிநேகிதமற்றதாக இருந்தது. சனநாயகமானது “ஒரு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தன்னாட்டு முறையான சமூகம். அதில் பல தன்மைகள் காணப்படுவதுடன் மக்கள் எல்லாரும் சமமான மட்டத்தில் இருந்தால் என்ன இல்லாவிட்டால் என்ன? எல்லோரையும் சமமாக கணிக்கின்றது” ஆகும்.

மனிதன் இன்பங்களை நாடுக்கு நாள் அனுப்பவித்து வாழ்ந்து வருகிறான். சில வேளை மதுவில் முழுகி இசைய ரசிக்கின்றான். பின்பு நிரை அருந்தி உடல் மெலிகின்றான். பின்னர் உடற்பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறான். சில வேளை சோமித் திரிந்து எதிலும் அக்கறைகாட்டாமல் அஸல்கின்றான். பின்பு ஒருத்ததுவ ஞானியின் வாழ்க்கை வாழ்கிறான். அடிக்கடி அரசியலில் ஈடுபடுகிறான். பின்னர் எழுந்து நின்று தலையில் என்ன தோன்றுகின்றதோ அதை சொல்கிறதும் செய்கிறதுமாக இருக்கிறான். யாராவது போர்வீரரைக்கண்டால் தானும் அந்தத் திசையில் செல்வான். அல்லது வியாபாரத்திலுள்ளவர்களைக் கண்டால் அதேமாதிரித் தானும் செய்வான். அவனுடைய வாழ்க்கையில் சட்மோ ஒழுங்கோ இல்லை. இந்த ஒழுங்கற் குழப்பமான வாழ்வினைச் சந்தோஷம், இன்பம், சுதந்திரம் என்று குறிப்பிட்டு அந்த வழியில் செல்கின்றான் (Republic 561 c).

பிளேட்டோவும் அரிஸ்டோட்டிலும் பொரிக்கிள்சின் மரணத்திற்கு நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னர் எழுதினார்கள். அவர்களின் இந்த விபரிப்புகள் எதுவித ஜயப்பாடும் இல்லாமல் உண்மையான ஏதேனியரின் சனநாயகத்திற்கு எந்தக் காலத்திற்கும் பொருந்த முடியாததாக அமைகின்றது. ஆனால் அவை சமகாலவிமர்சனங்களைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாக உள்ளன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பெரிக்கிள்சில் பயன்படுத்தித் தான் மனதில் வைத்திருந்ததைத்தான் நகரம் எதிர் கொண்டது என்பதைக் காணப்பித்தார். பெரிக்கிள்சின் மரணச் சொற்பொழுவுகளில் எடுத்துக் காட்டியவை உயர்ந்த இலட்சியங்களைக் கொண்ட உருவங்களும் நிகழ்வுகளுமாகும். இவை பின்னர் ஏதேனியரின் சமூகத்தில் இருந்த கவர்ச்சியிற்ற பகுதியைக் காணப்பிக்கும். ஆனால் மரணச் சொற்பொழுவுகள் தங்கள் தற்கால முயற்சிகளை நியாயப்படுத்தி ஏதென்று மக்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்குடையதாகவே அமைந்துள்ளது. யுத்தம் புரிவதற்காக எடுத்த தீர்மானமும் கடும் அரசியல் தாக்கத்துக்கு மத்தியில் பெரிக்கிள்சில் எடுத்த யுத்த தந்திரமும் தாங்கள் தொடுத்த யுத்தத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கே எனலாம்.

போட்டி, மேன்மை அல்லது திறன், அழியாத புகழ் போன்றவற்றை வலியுறுத்திய வீர மரபின் சவாலினை மரணச் சொற்பொழுவுகளின் ஒரு பகுதி சந்தித்தது. இந்த உயர்வர்க்க விழுமியங்களைக் கொண்ட தங்களுடைய வலிமையிக்க கவர்ச்சியினை கிரேக்கர்கள் ஒருபோதும் இழந்ததில்லை. பெரிக்கிள்சில் இவற்றை ஏதேனியரின் சனநாயகத்திற்குச் சொந்தமானதென உரிமை கொண்டாடினார். சனநாயகமானது தனது முதுகினை திறமையின் பக்கம் திருப்பியது என்றும் எல்லாவற்றையும் கீழ்மட்டத்திற்கு தள்ளிவிட்டது என்ற குருத்துக்களையும் நிராகரித்தார். அதற்குப் பதிலாக அது திறமைக்கும் கௌரவத்திற்கும் போட்டியினை ஏற்படுத்தி மற்ற யாப்புகளிலும் சமூகங்களிலும் உள்ள தற்செயலான தடைகளையும் நீக்கியது. சமகால விமர்சகர்களின் முக்கிய குற்றச்சாட்டாகிய அரசு சேவைக்கு பணம் ஒதுக்குதல், சம்பளம் வழங்குதல் பற்றி நேரடியாக எதுவும் பெரிக்கிள்சில் கூறவில்லை. இவை எல்லாம் அரசியல் வாழ்வில் பங்குபற்றி பொலிக்கக்குச் சேவை செய்வதில் உள்ள எல்லோருடைய விணைத்திறனையும் வெளிக் கொண்டு வருவதக்குரிய ஒரே மார்க்கமாகும்.

எங்கள் நகரம் சனநாயக நகரம் என்று அழைக்கப்படுவதற்குக் காரணம் ஒரு சிலராலன்றிப் பலரால் ஆட்சி செய்யப் படுவதாலேயே ஆகும். பிரத்தியேக சர்ச்சைகளைப் பொறுத்த வரையில் சட்டத்திற்கு முன் எல்லோரும் சமம். ஆனால் அது பொது மக்கள் கௌரவமாக இருந்தால் அவனுடைய வர்க்க அடிப்படையில் இல்லாமல் அவனுடைய நல்ல பண்பும் அவனுடைய திறமையும் என்ற அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் விரும்பப்படுகிறான். எவ்வாவது தன்னுடைய

நகரத் திற்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தால் அந்த எண்ணாம் நிறைவேறுவதற்குக் காரணம் வறுமையும் அவனுடைய எளிய ஆரம்பமாகும் (Thucydides 2.37.1).

வறியவர்கள் சுதந்திரமில்லாமல் இருப்பதற்கு காரணம் அவர்களின் வறுமை அவர்களுக்கு ஓய்வு நேரத்தை மறுக்கின்றது என்றும் இதனால் பொது வாழ்வில் கலந்து கொள்ளச் சுதந்தரப்பட்ட அவர்களுக்கு இல்லை என்றும் அதிகாரவர்க்கத்தினர் நம்பினார்கள். பெரிக்கிள்சினால் ஏதென்சில் பொதுவான செழிப்பு, அரசுக்கேவையினருக்குச் சம்பளம் வழங்குதல் போன்றனவும் மற்றும் மானியங்களை விடச் சாதாரண மனிதனுக்கு ஒரளுக்கு ஓய்வு வழங்கினார். எனவே பெரிக்கிள்ஸ் பொதுவாழ்வினை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் “பொதுவாழ்வினை நாங்கள் சுதந்திரமக்களாக நடத்தி வருகிறோம்” ஒருவர் தன்னுடைய பொருளியல் நோக்கத்தை நாடிச் செலவதைப் பொறுத்து அரசியலில் கலந்து கொள்வதைப் பணக்காரனுக்கோ ஏழைக்கோ தடை விதிப்பதில்லை.

அதே மக்கள் தங்களுடைய சொந்த பிரத்தியேகமான வியாபாரங்களிலும் அரசியல் விடயங்களிலும் கூடுதலான கரிசனை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். தங்களுடைய கவனத்தைத் தங்களுடைய சொந்த விடயங்களுக்குத் திருப்பினால் அரசியல் அபிப்பிராயங்கள் அற்றவர்கள் என்று கருதமுடியாது. அரசியலில் ஈடுபாடு இல்லாத ஒருவரைத் தன்னுடைய சொந்த விடயத்தில் கவனத்தைச் செலுத்துவார் என்று கருதாமல் அவர் ஒரு பிரயோசமில்லாதவர் என்று நாங்கள் மட்டும் கருதுகிறோம். பொதுமேடையில் தோன்றும் வினாக்களுக்கு நாங்களே தீர்மானம் எடுக்கிறோம். அத்துடன் அவற்றைப் பற்றி ஒரு தீர்மான விளக்கத்திற்கும் வருகின்றோம்.

எனவே ஏதேனியர்களின் சனநாயகத்தைப் பற்றி பெரிக்கிள்ஸ் கூறுவது யாதெனில் அது எல்லாக் குடிமக்களையும் அரசியல் வாழ்வில் பங்குபற்றும்படி வேண்டியதுடன் அதன்மூலம் தங்களுடைய தலையெழுத தினைக் கட்டுப்படுத்தி ஒர் உண்ணத் தீவிலைக்கு உயர்த்துகின்றது. மேலும் பெரிக்கிள்ஸ் தன்னுடைய நகர மக்களுக்கு ஒர் அதிகாரவர்க்கத் தன்மையினைக் கோருகிறார். இதைப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார். “நாங்கள் எங்களுடைய உண்ணத்மான நிலையில் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபாடுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். காரணம் நாங்கள் பிறரிடம் இருந்து உதவிகளைப் பெறாமல் பிறருக்குச் சேவை செய்தே நன்பர்களை ஈர்க்கின்றோம்”. இறுதியாக ஏதென்ஸ் குடிமக்களுக்குக் கிடைக்கும் பலதரப்பட்ட வசதிகளில் பெரிக்கிள்ஸ் களியாட்டம் புரிகிறார். இது புனர்டோவுக்கு வெறுப்பை உருவாக்கின்றது. ஆனால் இது அதிகாரவர்க்கத்திலுள்ளவர்களின் தன்மைகளில் ஒன்று என்பதை ஞாபத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

கிரேக்க நாட்டில் உண்ணத் தீவிலையில் உள்ளவர்கள் எல்லாவற்றையும் பொழுது போக்காகக் கொண்டு வாழ்வார்கள், பல விதமான கைவினையிலும், இசை, மெய்வல் லுனர் போட்டி, யுத்தம், முதலியவற்றிலும் ஆற்றலுள்ளவர்கள். ஆனால் தொழில் நீதியாக ஒன்றிலும் முழு மனத்துடன் ஈடுபடுவதில்லை. புனர்டோவின் கருத்தாகிய ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குப்பொருத்தமானவற்றையே செய்ய வேண்டும் என்பதனையே ஏதென்ஸ் வாழ்மக்களும் செய்வார்கள் என்று பெரிக்கிள்ஸ் விபரித்துள்ளார்.

இந்த அதிகாரவர்க்கத்தினாரின் நற்பண்புகளினால் வழங்கப்பட்ட வெகுமதிகள் இதிகாச வீரர்களினால் நாடப்பட்ட அதே நற்பண்புகளாகும். பெருமை, அதிகாரம், கெளரவம், புகழ் பெரிக்கிள்சைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தப் பரிசுகளைப் பெறுவதற்கு ஏதென்சும் போட்டியாளர்களாவார். ஆனால் இவை எல்லாம் சனநாயக ஏதென்சின் மக்களால், மக்களுக்காக வெற்றி கொள்ளப்பட்டன. இந்தக் கூட்டுச் சாதனையின் உயர்காத்தினை வலியுறுத்த தயங்குவதில்லை. இதன் புகழினை உறுதி செய்ய ஒர் இதிகாச கவிஞர் தேவை என்பதனை நிராகரிக்கின்றார்.

ஙங்களுடைய அதிகாரம் பற்றி நாங்கள் பெரும் சாட்சியங்களை வழங்கியுள்ளோம், இதற்கு இல்லை என்று கூறுமுடியாது. நாங்கள் இன்றும் வருங்காலத்திலும் அதிசயமான பொருட்களைவே இருக்கிறோம். எங்களைப் புகழ்வதற்கு எங்களுக்கு ஒரு ஹோமர் தேவையில்லை. அல்லது அற்ப நேரத் திற்கு எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கக்கூடிய வேறொருவரின் சொற்கள் தேவையில்லை. ஆனால் உண்மை. அவர்களுடைய கூற்றுகள் நம்பிக்கையற்ற னவாகிவிடும். இதற்கு மாறாக ஒவ்வொரு கடலையும், நிலத்தையும் எங்களுடைய துணியுக்கு ஒரு வாசஸாக வர நிர்ப்பந்தித் துள்ளோம். அத்துடன் எல்லா இடங்களிலும் எங்கள் பகைவாகளுக்கு நாங்கள் செய்த தீங்குகளுக்கும் எங்கள் நன்பர்களுக்கு நாங்கள் செய்த நன்மைகளுக்கும் ஞாபக்க சின்னங்கள் அமைத்துள்ளோம். (2.41.4)

அதிஹயர்ந்த பரிசு யாதெனில் முன்னர் இதிகாச வீரர்களுக்கென்றே ஒதுக்கிவைத்த ஒரு வித அழிவில்லாத பரிசானது தற்போது தங்கள் நகருக்கு சேவை செய்து உயிர்நீத் தேவையிப் போர்வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுகின்றது. பெரிக்கிள்ஸ் இந்தப் பரிசினை உயிருடன் இருப்பவர்கள் பெறவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுள்ளார்.

பொது நன்மைக்காகத் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து புகழ்ச்சியைப் பெற்றார்கள். இப்புகழ்ச்சிக்குக் காலம் போகப் போக வயது ஏறிக் கொண்டு செல்லாது. அத்துடன் எல்லாச்

சமாதிகளிலும் பார்க்க மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளது இவர்களின் சமாதியே. மேலும் இப்புகழ் என்றும் அழியாமல் மனதில் இருந்து, சரியான சந்தர்ப்பத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றிக் கொண்டிருக்கும் போதும் உற்சாகத்தைக் கொடுக்கும். காரணம் முழு உலகமும் புகழ் பெற்றவர்களுக்குப் புதைகுழியாகும். சமாதியில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் வாசகமானது தமது சொந்த நாட்டில் மாத்திரமல்ல தங்களுக்குச் சொந்தமில்லாத நாடுகளிலும் ஒவ்வொரு வருடைய மனத்திலும் நிலைத்திருக்கும். ஆகவே நீங்கள் இதைப் பின்பற்ற வேண்டும். சந்தோஷத்திற்கு சுதந்திரம் வேண்டும். சுதந்திரத்திற்குத் துணிவு வேண்டும். யுத்த ஆபத்துக்களிலிருந்து பின் வாங்க வேண்டாம். (2.43.2-4)

இதற்கு முன்னர் நல்ல நிலையில் இருந்த சிலருக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நன்மைகளை சனநாயக ஏதென்சிலுள்ள எல்லா மக்ஞக்கும் கிடைக்கும் என்று காண்பித்த வீரமாரின் சவால்களைப் பெரிக்கிள்ஸ் சந்தித்தார். ஏதேனியர்களின் சனநாயகமானது மரபு வழியிலுள்ள திறமையை உட்சாகப்படுத்தி அதற்குப் பரிசாக வெற்றிப்புகழின் அழியாத தன்மையை வழங்கும்.

சனநாயகத்துக்கு உடனடியான சவால் ஸ்பாட்டாவிடமிருந்து வந்தது. ஸ்பாட்டாவின் இராணுவ பலம் கிரேக்கர் மத்தியில் உள்ள மரபுவழியாக வந்த தலைமைத்துவம், கிரேக்க குடிமக்களால் எடுத்துக்காட்டிய ஒழுக்கம், பொதுமக்கள் மேல் வைத்திருக்கும் அபிமானம் ஆகிய நற்பண்புகள் ஒளியையும், திறமையும் தோற்றுவித்தது. இதனை நவீனகாலத்துக் கல்விமான்கள் “ஸ்பாட்டன் கானல் நீர்” என்று அழைத்துள்ளனர். இந்தச் சவாலினை பெரிக்கிள்ஸ் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. மரணச் சொற்பொழிவின் பெரும்பகுதி ஸ்பாட்டாவுடன் நேரடியாக ஒப்பிடுவதாக அமைந்துள்ளது. ஒரு சிலர் மாத்திரமல்லாமல் பலர் ஆட்சி செய்வதால் ஏதென்லி ஒரு சனநாயகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. ஸ்பாட்டாவில் சிறுபான்மையினர் பெரும்பான்மையினர் மேல் ஆதிககம் செய்தார்கள் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். ஸ்பாவியேற் வகுப்பைச் சேர்ந்த எல்லோரும் “ஹூமோய்யோ” என்று அழைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அரசர் களுக்கு விஷேஷ சலுகைகள் இருந்தன. அத்துடன் மற்றவர்களிலிருந்து வேறுபட்ட உயர்வகுப்பினைச் சேர்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஏதென்ஸ்சில் சட்டத்திற்கு முன் எல்லாப் பிரசைகளும் சமமாகும். பொதுவாழ்வில் பங்குபற்றுவதற்கு சொத்து என்ற அடிப்படைத் தகைமையை ஸ்பாட்டா நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தது. இதன்படி எந்த ஏதேனியனும் யூர்களாகவோ அல்லது சபையில் அமரவோ முடியும். அத்துடன் தமது வாக்கினைச் செலுத்திச் சபையிலே பேசலாம்.

एதேனியர்கள் சிந்தனை, நிதானம், கலந்துரையாடல் ஆகியவற்றைப் பொக்கிஷமாக மதித்தார்கள். அதேசமயம் ஸ்பாட்டானியர்கள்

சருக்கமாகவும், சாதுரியமாக நியாயப்படுத்தலிலும் அவநம்பிக்கைக்கும் பெயர்போனவர்கள். ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ் விவாதம் புரிதல், கலந்துரையாடலில் தனது சனநாயக நகருக்கு இருக்கும் விருப்பத்தினைப் புகழ்கின்றார். எல்லாமக்களுக்கும் இருக்கின்ற பேச்சுச் சுதந்திரம் தான் பெரிக்கிள்ஸ்சின் சனநாயகத்தின் அடையாளமாகும். இச்சதந்திரம் பிரிருக்கு ஒரு கேவிக்குறியாக இருந்தது. அரசியல் மரபு வழியாக வந்தவர்கள் அல்லது ஒழுங்காகக் கல்விக்கூடங்களில் கற்றவர்களே பேச வேண்டும் என்ற கூற்று அதிகாரவர்க்கத்தினால் சிந்திக்கப்பட்டது மாத்திரமல்லாது ஸ்பாட்டாவின் அபிமானிகளும் தீர்மானத்தை விவாதம் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஸ்பாட்டானியர் செயலில் நம்பிக்கை வைத்தார்கள், சொல்லில் அல்ல. பெரிக்கிள்ஸ் வித்தியாசமான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

செயல்களுக்குச் சொற்கள் தடைகள் அல்ல, ஆனால் செயல்களில் இறங்குவதற்கு நேரம் வருவதற்கு முன் கலந்துரையாடல்களில் இருந்து அறிவுறுத்தல்களைப் பெறாமல் விட்டோமானால் ஆபத்துவரும். இந்த வகையிலும் நாங்கள் மற்றவர்களை விட மேலானவர்கள். என்ன விடயத்தை மேற்கொண்டாலும் நாங்கள் துணிவுள்ளவர்கள் அதே வேளையில் எவ்விடயத்தையும் மேற்கொள்ள முன் நாங்கள் மிகவும் கவனமாகச் சிந்தித்துத் தான் காரியத்தில் இறங்குவோம். மற்றவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அறியாமைதான் அவர்களுக்குத் துணிவைக் கொண்டு வருகின்றது, சிந்தனைதான் அவர்களுக்குத் தயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. மிகவும் தெளிவாக இன்பங்கள், சம்பந்தப்பட்ட பயங்கரங்கள் ஆகிய இரண்டினையும் நன்றாகப் புரிந்தும் அதன் விளைவாக ஆபத்திலிருந்து மிகுந்த துணிவுடன் திரும்பி ஓடாதவர்கள் பற்றிச் சீர்தூக்கியிப் பார்த்தல் சரியானதே. (2. 40. 3)

இங்கே ஏதென்ஸ்சின் ஏதிர்காலத்திற்கு ஒரு முக்கியமான அம்சத்தினை இனங்கண்டுகொண்டார். நியாயமும் விவேகமும் ஏதென்சின் கடமைப்பாடு. வீரமான குறிக்கோள்களை அடைய என்னங்கள் தடையாக இருப்பதில்லை. உண்மையில் இது அவர்களுக்கு ஒரு முதல் நிபந்தனையாகும். அதாவது அவரின் வரைவிலக்கணத்தின்படி துணிவுடன் செயல்களில் இறங்கிய ஆத்திரமுற்ற வீர்கள் ஆபத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்காதவர்கள். துணிந்தவர்கள் அல்லர். மனதால் உணரக்கூடிய ஆபத்துக்களைச் சந்திக்கும் போது தான் அதனைத் துணிவு என்று கூற முடியும். பொலிஸ்சில் இருக்கும் மனிதர்களிலிருந்து இது தான் ஏதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஸ்பாட்டாவின் பெரும் புகழ் அதனுடைய அசாதாரண இராணுவங்கள் சாதனைகளில்தான் தங்கியுள்ளது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அதனுடைய சமயப்பற்று, அதனுடைய ஒரே விதமான

சிந்தனை, கடுமையான பயிற்சி முறை, வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களிலும் புகுத்தப்பட்ட கடுமையான ஒழுங்கு முறை, ஸ்பாட்டவின் தன்னலம்ற பழக்கவழக்கங்கள் என்பன காரணமாகும். இனோபோன் (Xenophon) என்பவர் ஸ்பாட்டாவில் அந்தரங்கம் அல்லது ஒதுங்கிய நிலை காணப்படவில்லை என்பதை உதாரணத்துடன் தருகின்றார்.

மற்ற நகரங்களில் ஒருவர், தான் ஒரு கோழை என்று காணப்பித்தாராயின் அவருக்குரிய தண்டனையாக அவரைக் கோழை என்று அழைப்பார்கள்..... ஆனால் ஸ்பாட்டாவில் ஒரு கோழையுடன் சாப்பிடவோ மல்யுத்தம் புரியவோ எவரும் வெட்கப்படுவார்கள்..... . தெருக்களில் மற்றவர்களுக்கு வழி விட வேண்டும்..... . அவர் தன்னுடைய திருமணம் செய்யாத சகோதரிகளுக்கு உதவி செய்து அவர்கள் ஏன் இன்னும் கன்னியர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று விளக்க வேண்டும். அடுப்படியில் அவர் மனைவி இல்லாமல் இருக்க வேண்டும்..... . நல்ல கண்ணியம் உள்ளவர் போல் ஆடம்பரமாக உலாவி வருமாடியாது. அவ்வாறு உலாவி வருவாரானால் அவரிலும் பார்க்க உயர்ந்த தரத்தில் இருப்பவர்களால் தாக்கப்படுவார். இத்தகைய கௌரவமற்ற வெட்கக்கேடான் வாழ்வு வாழ்வதை விட மரணம் விரும்பத்தக்கது (ஸ்பாட்டானியரின் அரசியலமைப்பு 9.4-6)

இதற்கு மாறாக எதேனியர் ஆட்சியில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் காணப்படுகின்றதென்பதைப் பெரிகிள்ஸ் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இதனால் தனித்துவம், தனிமை, பொதுமக்கள் கண்காணிப்பில் இருந்து விடுபடுதல் போன்றவற்றிக்குப் போதிய வசதிகள் உண்டு. “சுதந்திரமனிதராதப் பொதுஇடங்களில் நாங்கள் உலாவி வருவது மாத்திரமன்றி எங்கள் நாளாந்தக் கருமங்களில் ஈடுபடும் பொழுது ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகத்துடன் பார்ப்பதில்லை. தமக்கு விருப்பமானதை எமது அயலவர் செய்தாலும் எங்களுக்கு கோபம் ஏற்படுவதில்லை. அத்துடன் அவர்களை நாங்கள் முறைத்துப் பார்ப்பதுமில்லை. அப்பார்வை தீங்கற்றதாக இருந்தாலும் அது ஒரு பரிதாபமான காட்சியே. இத்தகைய சுகிப்புத்தன்மையிருந்தும் கவ்டங்கள் இல்லாத வாழ்க்கை முறையில் ஒருவர் சட்டத்தை அவமதிக்கவோ அல்லது ஒழுக்கக்கேடாக நடக்கவோ முடியாது. ஸ்பாட்டானியர்கள் பயபக்திக்கும் சட்டத்தை மதிப்பதற்கும் பேர்போனவர்கள். அத்துடன் சட்டத்திற்குக் கண்ணுடித்தனமாகப்பணிந்து நடத்தல் அவர்களுடைய பெரும் இராணுவப் பலத்திற்கு காரணங்கள் என்று கருதப்பட்டது. இத்தகைய கொரவத்தை விமர்சிப்பவர்கள் சன்னாயக ஒழுக்கச் சட்டம் அற்ற ஓர் அமைப்பு என்று கருதுகின்றார்கள். ஸ்பாட்டானியர்கள் மேற் கொண்ட சட்டத்திற்குப் பணிவதை விடச் சட்டத்திற்கு இதை விடக் கூடிய பணிவு வேண்டும் என பெரிக்கிள்ஸ்

கோரினார். பிரத்தியேகமாக ஆட்சியாளரின் வசதிக்கேற்ப அவர்கள் ஓர் எழுத்து ஒழுக்க நெறியைப் பின்பற்றினார்கள். அதே வேளை எதேனியர்கள் ஒரு பரந்த நியாயமான எதுவித குறைவுமில்லாத சட்டத்தின் கோட்பாட்டிற்கு மதிப்புக் கொடுத்தார்கள்.

எங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையில் நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்கிற மனப்பான்மையுடன் நடப்பதாலும் வெளியே பொதுமக்கள் விடயங்களில் சட்டத்திற்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாலும் நாங்கள் சட்டத்தை மீறுவதில்லை. பதவியில் உள்ளவர்களையும், சட்டங்களையும் நாங்கள் மதிக்கின்றோம். முக்கியமாக நசுக்கப்பட்டுவரும் மக்களின் பாதுகாப்பிற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட எழுதாத சட்டங்களை வெட்கக்கேடான முறையில் மீறுவதையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். (2. 37. 3)

ஸ்பாட்டாவின் பயிற்சி முறைகளின் கடுமையான போக்கும், உலகத்துடன் தொடர்பற்ற அதன் அந்தாங்கச் செயற்பாடுகளும் எதேனியர்களின் சன்னாயகத்தை விடச் சிறந்த போர்வீரர்களை உருவாக்குகிறார்கள் என்பதைப் பெரிக்கிள்ஸ் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

எங்களுடைய இராணுவப் பொறுப்புக்களை எவ்வாறு தயார் செய்கிறோம் என் பதில் எங்களுக்கும் எங்கள் எதிரிகளுக்குமிடையில் பின்வரும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. எங்கள் நகரத்தை எல்லோருக்கும் தற்ந்து விடுகிறோம். எங்களுடைய விடயங்களை அறிந்து எமது பகைவருக்கு அறிவித்துவிடுவான் என்ற பயத்தினால் நாங்கள் எவ்வரையும் எமது நாட்டினுள் பிரவேசிப்பதைத் தடுப்பதில்லை. அதற்குப் பதிலாக எங்கள் நம்பிக்கையை இரகசிய ஆயுதங்களில் வைக்காமல், செயலில் இறங்க அழைப்பு வரும் போது நம்பிக்கையை எமது துணிவில் வைக்கின்றோம். எமது கல்வி முறையும் வித்தியாசமானது. சிறு பிள்ளைகளாக இருக்கும் போதும் ஸ்பாட்டானியர்கள் கடும் பயிற்சிகள் மூலம் துணிவைப் பெறுகிறார்கள். ஆனால் நாங்கள் கட்டுப்பாடற் வாழ்க்கை வாழ்ந்து அதே ஆபத்துக்களைச் சந்திக்கத் தயாராக இல்லை. ஆகவே சட்ட அழுலாக்கங்கள் மூலம் கடும் பயிற்சி மேற்கொள்ளும் வாழ்க்கையைவிட எமது இயற்கையான கட்டுப்பாடற், ஆறுதலான வாழ்க்கை முறை மூலம் ஆபத்துக்களைச் சந்திக்கத் தயாராக்கிறோமென்றால் நன்மை எமக்கே. எதிர்காலத்தில் ஆபத்துக்கள் வரும் என்று கருதி நாங்கள் அதற்கு முன்னரே ஆயுததங்கள் செய்து களைத்துப் போவதில்லை. அவ்வாறு ஆபத்துக்கள் வந்தாலும் பயிற்சி எடுத்தவர்களை விட நாங்கள் வீரத்தில் குறைந்தவர்கள் அல்லர் என்பதைக் காண்பிப்போம். இந்த வகையில் எங்கள் நகரம் பாராட்டுக்குரியது. (2. 39)

பெரிக்கிள்சினால் சிந்திக்கப்பட்ட அநேக நல்ல தன்மைகள், பண்புகள் இராணுவச் சிறப்புபற்றியதாகும். இதை யுத்த காலத்தில் போராடிக் கொண்டிருக்கும் வீரர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படுத்துவதற்கே தனது சொற்பொழிவு ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் ஏதென்கூக்கான பெரிக்கிள்சின் ஆரம்ப சிந்தனையாதெனில் நிலையான சமாதானத்தை எதிர்பார்ப்பதே அவருடைய யுத்த தந்திர கணிப்பின்படி ஏதென்ஸ் சாம்ராஜ்யம் நகரத்தின் தேவைகளைச் சமாளிப்பதற்குப் பரந்து விசாலமாகவுள்ளது. இசொம்ராஜ்யத்தை விரிவாக்க முயற்சி எடுப்பது தேவையற்றது மாத்திரமல்ல தற்போது இருப்பவற்றுக்கும் ஆபத்தானது ஆகும். 430 இல் அவருடைய இறுதியான பேச்சு ஏதேனியர்களைத் தொடர்ந்து போர்புரியத் தூண்டுவதற்காக இருந்தாலும், “நல்ல செல்வச் செழிப்புடன் இருந்து விரும்பியதைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்கள் யுத்தத்திற்கு போவது மடைத்தனமனானது” (2.61.1)

அந்த உணர்வுடன் அவருடைய செயல்கள் முழுமையாக நிலைத் திருப்பதால் அவருடைய நேர்மையைப் பற்றிச் சந்தேகப்படுவதற்குக் காரணமில்லை. பேசியாவுடன் சமாதானம், ஸ்பாட்டாவுடன் சமாதானம், முக்கியமாக அதனுடைய மத்தியஸ்த ஷர்த்து, இத்தாலியிலுள்ள பண்ணெல்லனிக் காலனி, ஏகாதிபத்திய நிர்வாகத்தின் உறுதியான மிதமான கொள்கை முதலியன எல்லாம் அந்தத் திசையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பெரிக்கிள்ஸ் மேற்கொள்ள இருந்த பேரார் வழுள்ள கட்டிட நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் ஏதேனியர்களின் சாதனைகளுக்கு முடிகூட்டுவதாக அமைந்தன. போர் முன்டதனால் படியால் அத்திட்டம் பூர்த்தியடையவில்லை. சமாதானம் நிறைந்த கம்பீரமுள்ள சன்நாயக அரசை அனுமதிப்பதே பெரிக்கிள்சின் எண்ணமாக இருந்தது என்பதில் சிறு சந்தேகமும் இல்லை.

அந்த எண்ணம் எப்பொழுதும் கொந்தளிப்பும் யுத்தமும் சூழ்ந்த கிரேக்க அனுபவத்திற்கு எதிராகச் சென்றன. பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியான யுத்தத்தின் பின் ஏதென்ஸ் சமாதானத்துடன் வாழ்முடியும் என்று பெரிக்கிள்ஸ் என் சிந்தித்தார்? இந்த வினாவுக்குரிய விடையை ஏதென்ஸ்சின் பலத்தில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. ஏதென்ஸ்சின் கடற்படை கடலில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அதனுடைய கடற்படைப் பாதுகாப்பினை அத்துமீறிப் பிரவேசிக்க முடியாது. நகரமும், துறைமுகமும் பாதுகாப்புச் சுவர்களினால் எல்லையிடப்பட்டது. பாதுகாப்புக்குத் தேவையான விநியோகப் பொருட்களுக்குரிய நிதியும் உறுதியாக்கப்பட்ட ஏதென்ஸ் முன்எப்பொழுதுமில்லாத அளவுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்புடையதாக அமைந்துள்ளது. அடுத்தடுத்த தோல்விகள் ஏதேனியர்களின் கடற்படைப் பலத்திற்குச் சவால் விடமுடியாது என்ற பாடத்தைப் பாரசீகர்களுக்குப் புகட்டியுள்ளது. தரைச் சண்டையில் ஈடுபட மறுத்தமையால் ஸ்பாட்டாவுக்கும் அதனுடன் கூட சேர்ந்தவர்களுக்கும் வெற்றியில் எந்தவித நம்பிக்கையும் இருக்கவில்லை. இந்த உண்மை

எல்லோருக்கும் புரிந்துள்ளது. இதனால் அதுவே யுத்தம் ஆரம்பிப்பதைத் தடுக்கும். கிரேக்க நாட்டின் வரலாற்றிலே முதன் முறையாக நிலையான சமாதான எதிர்பார்ப்புடன் வருங்காலத்தைத் திட்டமிட்டு வழிநடத்திச் செல்லமுடியும்.

இந்த எதிர்பார்ப்பினை வரவேற்கும் அதே வேளை பிரச்சனை ஒன்றையும் சந்தித்தது. கிரேக்க ஹோமர்காலம் தொட்டுபுகழுக்கான தாகம் யுத்தத்தில் புரியும் வீர சாகசத்தில் தங்கியுள்ளது. சமாதான உலகில் இவற்றின் இடத்தை எது பிடிக்கும்? இதற்குரிய விடையின் ஒரு பகுதி வெறெங்குமில்லாத ஒரு வாழ்க்கைத் தன்மையில் தங்கியுள்ளது. சந்தோஷத்தையும் செழிப்பையும் கொண்டுவருகிற பல விதமான செயற்பாடுகள் மனதிற்கு சந்தோஷமும் தெரியமும் புத்திசாலிகளுக்கு உற்சாகம், ஆன்மாவுக்குப் பெருமையும் தரக்கூடியது. யுத்தத்தின் புகழுக்குப் பிரதியீடானது ஒவ்வொரு ஏதேனியர்களின் அரசியல் கடமையின் ஈடுபாட்டில் தங்கியுள்ளது. இவை அவனுடைய சுதந்திரத்திற்கும், முக்கியத்துவத்திற்கும் சாட்சிகளாக அமைந்துள்ளன. ஆகவே இது அவனுக்குப் பெருமையைத் தேடித்தரவல்லது. நீதிமன்றத்தில் நீதிபதிக்குத் தனது அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்கும் குழுவில் சேவைபுரியும் (Jury) சபையில் வாக்கினைச் செலுத்துவதற்கு, அல்லது ஒரு பதவிக்கு நியமிக்கப்படும் மிகவும் வறுமையில் இருக்கும் ஒரு ஏதேனியன் பொலிசக்காகத் தன்னுடைய யுத்தியையும் அனுபவத்தையும் பயன்படுத்தும்படி அழைக்கப்பட்டுள்ளார். இத்தகைய பொதுப் பொறுப்பதிகாரங்களில் பங்கேற்பதால் தனது ஆற்றலை அபிவிருத்தி செய்து மனிதாபிமான நிலைக்கு அவனை இட்டு செல்கின்றது. யுத்தமானாலும் சரி, சமாதானமானாலும் சரி ஏதேனியன் மக்கள் நகரத்தின் புகழில் பங்கேற்க அனுமதிக்கும் பொறுப்புக்களை ஏற்படில் ஆர்வம் காட்டினார்கள். அதனால் தான் பெரும் யுத்தம் வந்தபோது அவர்களிடம் இருந்த இந்த மித மிஞ்சிய பங்களிப்பைப் பெரிக்கிள்ஸ் எதிர்பார்க்க கூடியதாக இருந்தது.

நீங்கள் ஓவ்வொருநாளும் நாட்டின் பலத்தைப் பார்த்து அதன் காதலர்களாக (erastai) வேண்டும். நாட்டின் பெருமையைப் புரிந்தீர்களானால் அப்பெருமையைப் பெற்றுத்தந்தவர்கள் துணியுள்ளவர்கள் எனவும் கௌரவமானவர்கள் எனவும் கருதுங்கள். அவர்கள் தருணம் வரும்போது நாட்டுக்கு என்ன தேவை என்பதைத் தெரிந்தவர்கள். ஏதாவது முயற்சியில் தோல்வி கண்டால் தங்கள் வீடும், தமது நகரத்திற்கு மறுக்கப்படுவதை தடுப்பதற்குத் துணிந்து தமது நாட்டுக்கு மிகவும் அழகான காணிக்கையை வழங்கினார்கள். அதாவது போது நன்மைக்காக தங்கள் உயிரரேயே கொடுத்தார்கள். (2. 43. 1 - 2)

யுத்தத்தின் இருண்ட வேளையின் போது. மக்களுக்கு தாங்கள் தமது நகரத்தின் மேல் அன்புவைத்திருப்பது சரியென்றும், நாட்டுக்காகத் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்றும் நினைவுட்டியபோது அவர்களுடைய ஆர்வத்தைப் பெரிக்கிள்ஸ் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த ஆர்வமும் தனித்துவமான முறையில் உயர்ந்ததும் இதனைப் பேணி மேலும் உயர்த்துவதால் சாதாரண மனிதன் அதன் புகழில் பங்கேற்றுப் புகழினையும் அழிவில்லாத தன்மையையும் அடையமுடியும்.

பெரிக்கிள்ஸ் சில சொற்பொழிவுகளில் பெரிக்கிள்ஸ் சம்ராஜ்யத்தைப் பற்றியும் அதன் இராணுவ புகழைப் பற்றியும் பேசினார். இவை நிச்சயமாக தனக்கும் ஏதேனியர்களுக்கும் முக்கியமான பண்புகளாகும். யுத்தத்தைத் தன்னுடைய ஒரு பாடமாகக் கொண்டு துசிடிடஸ் செய்திகளாக வெளியிட்டமையாலும் பெரிக்கிள்ஸின் சொற்பொழிவுகள் எமக்குக் கிடைக்க கூடியதாக இருக்கின்றது. பெரிக்கிள்ஸின் அகச்சிந்தனைகளும், அவருடைய ஏனைய சொற்பொழிவுகளும் எமக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தால் ஏதெனில் அமைதியில் பெருமை அடைந்திருப்பார். அவருடைய அரசியல் திட்டம் எல்லா ஏதேனிய மக்களையும் அரசியலில் பங்கு பற்றி அவர்களையும் அவர்களுடைய பொலிசையும் தங்களுடைய தலையெழுத்தினை வழிநடத்த உதவி செய்து சுதந்திர மனிதராக இருப்பதற்கு அனுமதிக்கின்றது. மனிதனுடைய ஆற்றல்களும் ஆசைகளும் சமூகவாழ்வில் பங்குபற்றுவதன் மூலம் உயர்ந்தமட்டத்தில் நிறைவு செய்ய முடியும் என அவர் நம்பினார். 2500 வருடங்களின் பின்னரும் நாட்டுக்காக விசுவாசத்துடன் எடுத்த பெரும் முயற்சிகளுக்கு அவரை நினைவு கூருகின்றோம்.

III கதாநாயகன் (Hero)

பெரிக்கிள்ஸின் வாழ்க்கையில் இறுதி இரு ஆண்டுகளிலும் தொடர்ச்சியான அரசியல், சொந்த அழிவுகளால் பாதிக்கப்பட்டார். இதனை “அதிஷ்டத்தின் தலைகீழான நிலை” என்று நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் அரிஸ்டோட்டில் டயோனிசஸ் (Dionysus) அரங்கில் சித்தரித்த துக்கத்தை சந்தித்த கதாநாயகர்களுடன் தொடர்புபடுத்தினார். அவருடைய இறுதிச் சொற்பொழிவிலே சிறந்த கொள்கை, அதன் சிறப்பினை மற்றவர்களுக்கு வலியுறுத்தல், தன்னுடைய தேசப்பற்று தன்னுடைய நேர்மையான நிலை ஆகியவற்றைத் தீர்மானித்தலில் தனக்கு இருக்கிற ஆற்றல் மற்றவர்களுக்குக் குறைவானது அல்ல என்று பிரகடனப்படுத்தினார். இருந்தும் அவருடைய கொள்கைகள் சில காலங்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்டன. அவர் பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டார். வழக்குத் தொடரப்பட்டு, வஞ்சம் வாங்கியதற்காக குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. ஏதேனியர்களில் முதன்மையாகத் திகழ்ந்தவர், “பேச்சிலும், செயலிலும் மிகவும் சிறந்தவர்,” தன்னுடைய செல்வாக்கை இழந்து அவமானத்துடன் வாழ்ந்து, தன்னுடைய நகரத் தின் தூரதிட்டங்களுக்குப் பொறுப்பானவர் என்றும் குற்றம் சமத்தப்பட்டவர். அவர் இறப்பதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு குறுகிய காலப் பதவி அமர்வின் போது இந்த அடிப்படை நிலைமையை மாற்றவில்லை.

அவருடைய அந்தரங்க, சொந்த ஆத்திரம் பயங்கரமானது. யுத்தத்திற்கு முன்னரும் அவருடைய முத்த மகன் சந்திப்பஸ் (Xanthippus) இடமிருந்து முரண்பட்ட போது அவர் வேதனையை அனுபவித்தார். அத்துடன் தனது மகனால் பகிரங்கமாக அவமானப்படுத்தப்பட்ட சங்கடமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். அவரின் முதலாவது திருமணத்தின் மூலம் பெற்ற இரு ஆண் பிள்ளைகளும் தன்னுடைய சட்டபூர்வமான வாரிக்கள் என்று சந்தோஷத்தில் இருந்தார். ஆனால் இரு மகன்மாரும், சகோதரியும் மற்றும் உற்றாரும் நன்பர்களும் கொள்ளள (Plague) நோயினால் இறந்து போனார்கள். இந்தக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் தன்னுடைய வழமையான அமைதியான போக்கினைக் கடைப்பிடிக்க முயற்சித்தார். ஆனால் தன் னுடைய இரண்டாவது மகனின் சமாதிமேல் மலர்வளையம் சாத்தும்போது முன்னொரு போதும் இல்லாதபடி வாய்விட்டமுது கண்ணீர் சிந்தினார். அந்த ஆண்டிலேயே பெருமையிக்க உயர்ந்த தலைவர் அல்போசியாவுக்குப் (Alposia) பிறந்த தனது சட்டபூர்வமான மகனுக்கு குடியுரிமை வழங்குவதற்குத் தன் இருபது வருடங்களுக்கு முன் கொண்டு வந்த குடியுரிமைச் சட்டத்தில் விதிவிலக்கு அளிக்கும்படி ஏதேனியன் மக்களைக் கேட்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். பெரிக்கிள்ஸின் இல்லத்தைத் தாக்கிய தூரதிட்டம் அவருடைய கர்வம், பிடிவாதம் ஆகியவற்றிக்குக் கிடைத்த தன்னை என்று ஏதேனியர்கள் கருதினார்கள் என்று புள்ட்டாச் சூறுகிறார். (Pericles 37.5) அவர் தண்டனையை அனுபவித்துவிட்டார்

என்று நினைத்து அவருடைய மகனுக்கு விதிவில்க்கு அளித்து நாட்டுப் பிரசையாக மாற அனுமதித்தார்கள்.

பெரிக்கிள்சின் மோசமான பின்னடைவு யாதெனில் தன்னுடைய வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த தனது நாட்டின் நிலையாகும். செழிப்பான, பலம்மிக்க, வளர்ச்சியையும், தன்னம்பிக்கையுமுள்ள நகரமானது, மிகவும் பரிதாபமான முறையில் யுத்தத்தினாலும் வியாதிகளினாலும் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. அதனுடைய செலவும் மிகவும் விரைவாகக் குறைந்து கொண்டு சென்றது. சனத்தொகையும் திடீரெனக் குறைந்தது. அவர்களுடைய வலிமையும் தன்னம்பிக்கையும் குறைந்தது. இதனால் அவர்கள் எதிரிகளிடம் இருந்து சமாதானத்தை வேண்டினார்கள். ஏதேனியன் கூட்டுச் சேர்க்கையின் நற் பெயரும் மோசமாகக் கறைபடுத்தப்பட்டுள்ளது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அவருடைய அரசியல் எதிரிகளுக்கு எதிராகக் கொடியவர் மாதிரி நடந்தார் என பெரிக்கிள்ஸ் மேல் குற்றம் சுமத்தினார்கள். இதனை பெரிக்கிள்ஸ் வன்மையாக எதிர்த்தார். ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையின் கடைசிக் காலங்களில் ஏதென்ஸ் சாம்ராஜ்யத்தில் கொடுங்கோல் ஆட்சி நடைபெற்றது என ஏற்றுக் கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். இந்தக் கொடுங்கோல் ஆட்சிமுறையை ஏற்றுக்கொள்வது சுலபமானதாகும். அதேவேளை இதைக் கைவிடுவதும் மிகவும் ஆபத்தானது. ஸ்பாட்டானியர் ஏதேனியர்களின் சாம்ராஜ்யத்தைப் பொதுவாக விரும்பவில்லை. இதனால் யுத்தத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் அவர்கள் தங்கள் தலைமையின் கீழ் கிரேக்கர்களை மரியாதையுடன் நடத்த முடியாதெனக் காண்பித்தார்கள். அவர்களுடைய கலோகம் “கிரேக்கர்களிடமிருந்து விடுதலையாகும்”

பெரிக்கிள்ஸ் ஆற்றிய மரணச் சொற்பொழிவின் போது பெரிய சனதாயக சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றிய உயரிய எண்ணத்தை யுத்தமும் கொள்ளை நோயும் கூடத் தாக்கின. அப்பொழுது ஏதேனியர்களுக்குச் சட்டத்தில் இருக்கும் விசுவாசத்தைப் பற்றி மிகைப்படக்கூறினார். “அதன் மேல் எங்களுக்கு மரியாதை இருப்பதால் நாங்கள் சட்டத்தை மீறி நடப்பதில்லை.” நாங்கள் பதவியிலுள்ளவர்களையும் சட்டத்தையும் மதித்து முக்கியமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பாதுகாப்பிற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டத்தை மதிக்கிறோம். யுத்தத்தில் உயிர்நீத்த போர் வீரர்களின் தந்தைமாருக்குத் தங்கள் பிள்ளைகளால் பெற்ற பெருமையில் ஆறுதலைடையும்படி வேண்டினார். ஆனால் கொள்ளை நோய் ஏதென்சின் நாகரீக வெளித்தோற்றத்தைக் கிழித்தெற்றிந்து பாரம்பரியத்திற்கும் நம்பிக்கை களுக்கும் இருந்த மரியாதையை அழித்து விட்டது.

கௌரவம் என்று எதைக் கருதுகிறோமோ அதைத் தனக்கு மறுப்பதற்கு எவரும் ஆவலாய் இருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் உடனடியாகக் கிடைக்கும் மகிழ்ச்சி, அதை அடைவதற்கு உதவியவை எல்லாம் கெளரவமானதாகவும், துரிதமானதாகவும் கருதப்பட்டது. ஆண்டவன் மேல் இருக்கும் பயம்,

மனிதனால் அமைக்கப்பட்ட சட்டங்கள் எல்லாம் எவரையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. ஒருபக்கம் பார்க்கப் போனால் இதே போன்றன எல்லாம் அழிந்து போகின்றன. அவை பயபக்தி உள்ளனவாக இருந்தால் என்ன இல்லாவிட்டால் என்ன எல்லாம் ஓரே மாதிரியானவை என்று கருதினார்கள். மறுபக்கத்தில் ஒருவராவது விசாரிக்கப்பட்டுத் தான் செய்த குற்றங்களுக்கு உரிய தண்டனையை அனுபவிக்கும் வரையும் வாழலாம் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. (2.53.4 -4)

இந்தச் சட்டமற்ற தன்மையும், எதிலும் நம்பிக்கையற்ற போக்கையும் பார்க்க வேதனையாக இருந்திருக்கும். யுத்த அழிவுகளும் நோயும் ஏதேனியர்களை அவநம்பிக்கையற்றவர்களாக மாற்றியது. யுத்தத்திற்கு முன்பே அவர் உயர்வாக மதித்து வந்த தெளிவான எண்ணங்களும் மனோபாவமும் நிராகரிக்கப்படுகின்ற ஆரம்பக் கட்டத்தையும் பெரிக்கிள்ஸ் பார்த்திருப்பாரானால் தன்னுடைய அற்வாளி சகாக்களுக்கு எதிராகத் தாக்குதல் நடத்தி அவர்களை நாடு கடத்துவதற்கு நிர்பந்திக்கப்பட்டார். மரணச் சொற்பொழிவுகளில் நிறுவனங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றை கடவுள் பற்றி குறிப்பிடாமல் புகழ்ந்திருக்கிறார். அவ்வாறு இருந்தும் அனக்காகோரஸ்(Anaxagoras), புரோட்டாகோரஸ்(Protagoras) ஆகியோரின் மானவன் தன்னுடைய மக்கள் விவேகம், நியாயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த புத்திமதிகளை விட்டு விலகித் தீர்க்கதறிசிகள், சோதிடர்கள் போன்றவர்களுக்கே கூடுதலாகச் செவி சாய்த்தார்கள் என்றார்.

பெரிக்கிள்சின் இறுதிக் கணிப்பின்படி இத்தகைய துக்கரமான பின்னடைவு இறுதிவரை அவர் மனதில் உறுத்தியது. பெரிக்கிள்ஸ் மரணப்படுக்கையில் இருந்த போது இக்காட்சியைப் புனுட்டாச் விவரித்தார். ஏதென்சின் சிறந்த மனிதர்களும் அவருடைய உற்ற நண்பர்களும் பெரிக்கிள்சின் அறையில் கூடி பெரிக்கிள்சின் உயர்ந்த பண்புகளையும் அவருக்கிறுந்த அதிகாரத்தைப்பற்றியும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் ஒரு தளபதியாக இருந்த போது அவர் ஈட்டிய ஒன்பது வெற்றிகளைப் பற்றியும் நினைவு கூர்ந்தார்கள். உண்மையில் அவர் அதிஷ்டவசமாகவும் தன்னுடைய சொந்த ஆற்றவின் விளைவாகவும் மற்றவர்களிலிருந்து அடைந்த இந்த வெற்றிகளைப் போற்றுவதை வியப்புடன் தெரிவித்தார். அதற்குப் பதிலாக உயர்நிலையை அடைவதற்குக் காரணமாக இருந்த சிறந்த அம்சங்களையே போற்றி இருக்க வேண்டும். “இப்பொழுது உயிருடன் இருக்கும் எந்த ஏதேனியனும் என்னால் துக்கங் கொண்டாடும் ஆடைகளை அணியவில்லை” (Pericles 38.8)

எங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்ட பெரிக்கிள்சின் வலியுறுத்திக் கூறிய இறுதி வார்த்தைகள் மற்ற ஏதேனியர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்த மாதிரி அதைக் கேட்ட ஏனையோருக்கும் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது. போர் மூன்வதற்கு அவருடைய கொள்கை காரணமாக இருந்தது எனவும்,

கொள்ளை நோயின் தீவிரத்திற்கு அவருடைய யுத்த தந்திரத்திற்கும் சம்பந்தம் உண்டு எனவும் அவருடைய நண்பர்களும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது. அவருக்கு எதிராக நன்றியற்ற வகையில் குற்றம் சுமத்தப்பட்டதினால் ஏற்பட்ட வடுவானது எவ்வளவு ஆழமாக அவர் மனதில் பதிந்திருந்தது என்பதினை அவரின் இறுதி வாக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டின.

425ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் சோபொகிள்ஸ் “ஓடிபஸ் நெரரானஸ்” (Oedipus Tyrannus) என்ற பெரும் சோகம் தழுவிய நாடகத்தைச் சமர்ப்பித்தார். அந்த நாடகத்தினைக் கவனமாக வாசித்தால் எதேனியர் பார்வையார்கள் அரங்கில் இருந்து நாடகத்தைப் பார்க்கும் போது தெபிஸ் (Thebes) கதையில் பிரதிபலித்திருப்பதையும் தெபிசின் தூரதில்ஸ்தமான அரசினையும் பார்த்திருக்கக் கூடும் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டும்.

நாடகம் ஆரம்பமாகும் பொழுது அந்த நகரம் பயங்கரமான கொள்ளை நோயினால் அவதியறுவதைக் காண்பிக்கின்றது. “காய்ச்சலினால் பிடிக்கப்பட்ட தெய்வமாகிய வெறுக்கத்தக்க கொள்ளை நோயானது எங்களுக்கு மேலாய் வந்து நகரத்தை வேட்டையாடி தெபிசின் விடுகளை வெற்றிடங்களாக்குகின்றன. மரணத்தில் கருமை நிறமாகக் கடவுள், புலம்பல் அழுகையினால் செழிப்படைகின்றது.” (27 - 30) ஓடிபஸ்சின் சகாப்தம் கொள்ளை நோயைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. சொபிகிள்ஸ் இன் கொள்ளை நோயைப் பற்றிய புது விளக்கமாகும். கொள்ளை நோயிற்கு காரணம் அப்போலோ அல்ல. ஆனால் போர்த்தெய்வமாகிய எயர்ஸ் (Ares) ஆகும். ஆகவே கொள்ளை நோய் யுத்தத்தினாலேயே தோன்றியது. இந்தக் கதையிலுள்ள புது விளக்கக்கூடிய பார்வையாளர்கள் பார்த்திருக்கத் தவறநியிருக்க மாட்டார்கள். கொள்ளை நோய் முதலில் தோன்றிய போது தங்கள் நகரத்தின் தலைவராக இருந்த மனிதரின் உருவத்தை ஓடிபஸ் இல் அடையாளம் காண அதிக நோய் எடுத்திருக்காது. துசிடிடெஸ் பெரிக்கிள்ஸ்சை “முதன் மனிதன்” என்று அழைப்பது போல ஓடிபஸ்சை “மனிதர்களில் முதல் மனிதன்” என்று மதகுரு மாய அழைக்கிறார். (1.33)

டெல்பியிலிருந்து (Delphi) வரும் தேவவாக்கிலிருந்து கிறியொன் ஒரு விடையுடன் வருகிறார். கொள்ளை நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நகரத்திலிருந்து இந்த நோயை அழிப்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? “இந்த நாட்டை எது மாசுபடுத்தியதோ அதை விரட்டும்படி மிகத் தெளிவாகக் கட்டளையிட்டார்.”....ஓடிபஸ் வினாவினால், “எங்களுடைய தூரதிஷ்டத்தின் தன்மை யாது?” அதிலிருந்து எங்களை எவ்வாறு விடுவிக்க முடியும் - அதற்கு என்ன செய்யலாம்? கிறியொன் பதிலளிக்கிறார். ‘நாடுகடத்தப்பட வேண்டும் அல்லது இரத்தத்திற்கு இரத்தமாகப்பதிலளிக்க வேண்டும். இந்த நகரத்தில் கொள்ளை - புயலைக் கொண்டு வந்த மாசுபடுத்தலுக்குக் காரணம் ஓடிபஸ் என்று

எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகவே அவர்தான் நாடுகடத்தப்பட வேண்டும். பொதுக் கருத்தின்படி பெரிக்கிள்கூம் ஒரு கொலை தொடர்பாக நகரத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட மாசுவின் சாபத்திற்கு உட்பட்டவராவர். “இந்தச் சாபத்தை பெரிக்கிளிலிருந்து எதேனியர்கள் விரட்டுவார்களானால்” தாங்கள் யுத்தத்தைத் தவிரப்பார்கள் என் ஸ்பாட்டானியர் முன்வந்தார்கள். (Thucydides 1. 126.3) ஆனால் எதேனியர் மறுத்துள்ளார்கள். பெரிக்கிள்ஸ், ஒடிபஸ் போல் தன்னுடைய நகரத்தின் தலைவராக இருந்தார். யுத்த - தெய்வமும் எதென்ஸ்சில் கொள்ளை நோயைக் கொண்டு வந்தது.

ஓடிபசின் இன்னொரு பண்பு எதேனிய சபையினரை பெரிக்கிள்ஸ் பற்றி சிந்திக்கச் செய்தது. ரைறானஸ் என்ற பட்டம் தெபீசின் ஆட்சியாளருக்கும், அவர்களுடைய அரசியல் விமைக்கும் இராஜ்யத்திற்கும் நாடகத்தில்பதினான்கு தடவை பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு எதென்ஸ்சில் இச் சொற்கள் பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன. சில சமயம் நடுநிலைமையான கருத்துப்படளிமையாக “அரசன்” “இராஜ்யம்” என்று பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறே அநேக தடவை சொபொகிள்கின் நாடகங்களில் இது பயன்படுத்தப்பட்டன. சொபொகிள்ஸின் மற்ற நாடகங்களில் ஆட்சியாளர்கள் இருக்கிறார்கள், சிலர் ஓடிபஸ்சை விட இந்த எதிர்மறை விபரிப்புக்குக் கூடுதலாக தகுதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் ஓடிபஸ்சின் ரைறானசில் அடிக்கடி வருவது போல்லாமல் அந்தப் பதவி அரிதாகக் காணப்படுகிறது. சொபொகிள்ஸ், ஓடிபஸ் அதிகாரத்தின் விஷேட தன்மையை வெளிப்படையாக வழியறுத்த எத்தனித்தார். ஒரு ரைறானஸ் உண்மையில் ஒரு விஷேடமான அரசனாவான். ஒரு சட்டபூர்வமாக ஆட்சியேறிய அரசனைப் போல்லாமல் அவர் வழக்கத்திற்கு மாறான வழியில் சிம்மாசனம் ஏற்னான். வழமையில் ரைறானஸ் என்பவர் வன்செயல்மூலம் ஆட்சியை அபகரித்தார். உதாரணமாக கொலை, சதிப்புரட்சி, அல்லது பொதுவான புரட்சி, அபகரிப்பு மூலம் ஆட்சியேறியவர்கள். வழமையாக நல்ல ஆட்சியாளர்கள், அவர்களை மக்கள் விரும்பினார்கள். ஆனால் ரைறானஸ் இரண்டாவது, முன்றாவது பரம்பரையில் சீர்குலைந்து ஒரு கொடிய எதேச்சாதிகாரமுள்ள ஆட்சியாக மாறியது. இது நவீன காலத்தில் வழங்கப்படுகின்ற கொடுங்கோல் என்ற கருத்திற்குப் பொருந்துகின்றது.

ஓடிபஸ் முதலாம் பரம்பரையினராக இருந்தார். காரணம், அவர் அசாதாரண வழிகளில் ஆட்சிக்கு வந்தார். தன்னுடைய மதிநுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஆரம்பகொள்ளை நோயிலிருந்து தெபீசைக் காப்பாற்றினார். அன்று தொட்டு அவர் மற்றவர்கள் பின்பற்றக் கூடிய, எல்லோராலும் விரும்பத்தக்க அரசனாக இருந்தார். ஆகவே அவரோ அவருடைய மக்களோ அவை ரைறானஸ் என்று நடுநிலைமையான கருத்துப்படவோ அல்லது மரியாதைக்குரிய கருத்துப்பட அழைக்கத் தயங்கினார்கள். இதில் பரிதாபத்திற்குரிய வஞ்சகப் புகழ்ச்சி யாதெனில் தளக்கும் தெரியாமல்

தேபன்ஸ்க்கும் (Thebans) தெரியாமல் ஆனால் பார்வையாளருக்கு நன்றாகத் தெரிகிற அளவுக்கு மறை கருத்துப்பட அவரும் ஒரு ரைநானஸ் ஆவார். அவர் மிகவும் மோசமான வன்செயல் நடவடிக்கை மூலம் ஆட்சியில் அமர்த்தார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் தெருவாக்குவாதத்தில் ஒரு முன்பின் தெரியாத ஒருவரைக் கொலை செய்தார். கொலை செய்யப்பட்டவர் தெபிஸ் அரசனும் தன்னுடைய சொந்தத் தகப்பனாருமாவார். பின்னர் அவர் தெபிஸ்க்கு வந்து புதிரைத் தீர்த்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அந்த நாடகத்தின் முக்கிய அம்சம் கொடுங்கோலின் இருண்ட பக்கத்தைக் கவிதையில் பாடிக்காட்டுகின்றது.

உண்மையில் பெரிக்கிள்ஸ் கொடுங்கோல் அரசனில்லை. ஆனால் அவருடைய பகைவர்கள் அவர் அவ்வாறானவர் என எடுத்துக் காட்டியிரண்டார்கள். அவரை விரும்புகிறவர்களும் ஏதேனியர்களில் அவருடைய நிலை தனித்துவமான உயர் நிலையிலுள்ளது என்று கூறினார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஏதேனியர்கள், நகைச்சுவை கவிஞராகிறேற்றினால்லை (Cratinus) பெரிக்கிள்ஸை மிகப்பெரிய கொடுங்கோலன் என்று கூறுவதை அரங்கில் கேட்டுள்ளார்கள். பல வருடங்களாக அரசியல் எதிரிகள் அவரை பெசிஸ்ரேற்றற்றஸ் உடன் ஒப்பிட்டார்கள். பெசிஸ்ரேற்றற்றஸ் (Peisistratus) ஏதென்சில் ஒரு கொடுங்கோலை இதற்கு முந்திய நூற்றாண்டில் அமைத்து போல் பெரிக்கிள்ஸ்கும் அமைக்க முற்பட்டார் என குற்றம் சுமத்தினார்கள். ஒரு பெரும் விவாதத்தின் போது விமர்சனங்கள் டெவியன் லீக்கை (Delian League) கொடுங்கோலாக மாற்றியதாகக் குற்றம் சுமத்தினார்கள். துசிடிடஸ், பெரிக்கிள்ஸின் கீழ்கள் ஏதென்சைப் “பெயரளவில் ஒரு சன்நாயகம் ஆனால் உண்மையில் முதல் குடிமக்களாலான அரசாங்கமாகும்” (2, 6, 9, 9) எனக் குறிப்பிடுகிறார். சொபொகிளின் ஒடிபல் நாடகத்தின் முதல் பகுதியில் இவ்வாறான ஒரு தலைவரை ஒத்திருக்கிறாரே தவிர ஒரு கர்வம் மிகுந்த, வன்செயல் புரியும் கொடுங்கோல் புரிபவன் அல்லர். அவர் நிராயுதமற்ற, பாதுகாப்பற்ற சட்டத்தை மதிக்கின்ற ஒருவராவர். திறந்த மனத்துடன் உரையாடலில் இரகசியத்தை நிராகரிக்கின்றார். அத்துடன் பிறரின் புத்திமதிகளைக் கேட்கின்றார். பேனாட் நொக்ஸ் கூறியது போல “ஆட்சியின் கீழ் தெபிஸ் ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சி புரிபவராக இருக்கலாம், ஆனால் அது முதல் குடிமக்களால் ஆளப்படும் சன்நாயகம் போல் ஒத்திருக்கின்றது. ஏதேனிய சபையினர் இந்த ஒற்றுமையைத் தவறவிட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

இந்த ஒப்பிடுதல் சரியென்று சொல்ல முடியாது. ஓர் அடிப்படை அமைப்பின் தற்காலிகமான ஒற்றுமை என்று “நொக்ஸ்” (Knox) கூறுவது சரியாகும். இந்த அமைப்பு ஒடிபல்சை ஏதெனியன் என்ற தனிநபருடன் ஒப்பிடாது ஏதென்ஸ்கடனேயே ஒப்பிடப்படுகிறது. இங்கே ஒடிபல்சின் குணத்தைப்பற்றி அவருடைய விபரிப்புத் தரப்பட்டுள்ளது.

அவர் ஒரு பெரிய மனிதர், அனுபவமிக்க விரைவாகத் துணிந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் மனிதன், எல்லாவற்றையும் சிந்தித்தபின் தான்

செயலில் இறங்குவார். ஒளிரக்கூடிய மதிநுட்பம் உடையவர், தொடர்சியாக வெற்றியிட்டித்தரும் அவருடைய செயல்கள் ஒரு பெரும் தன்மைபிக்கையைத் தோற்றுவிக்கும். ஆனால் அது எப்பொழுதும் ஒரு பொது நம்பிக்கையைத் தெரியாத ஒருவரைக் கொலை செய்தார். கொலை செய்யப்பட்டவர் தெபிஸ் அரசனும் தன்னுடைய சொந்தத் தகப்பனாருமாவார். பின்னர் அவர் தெபிஸ்க்கு வந்து புதிரைத் தீர்த்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அந்த நாடகத்தின் முக்கிய அம்சம் கொடுங்கோலின் இருண்ட பக்கத்தைக் கவிதையில் பாடிக்காட்டுகின்றது.

உண்மையில் பெரிக்கிள்ஸ் கொடுங்கோல் அரசனில்லை. ஆனால் அவருடைய பகைவர்கள் அவர் அவ்வாறானவர் என எடுத்துக் காட்டியிரண்டார்கள். அவரை விரும்புகிறவர்களும் ஏதேனியர்களில் அவருடைய நிலை தனித்துவமான உயர் நிலையிலுள்ளது என்று கூறினார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஏதேனியர்கள், நகைச்சுவை கவிஞராகிறேற்றினால்ஸ் (Cratinus) பெரிக்கிள்ஸை மிகப்பெரிய கொடுங்கோலன் என்று கூறுவதை அரங்கில் கேட்டுள்ளார்கள். பல வருடங்களாக அரசியல் எதிரிகள் அவரை பெசிஸ்ரேற்றற்றஸ் (Peisistratus) ஏதென்சில் ஒரு கொடுங்கோலை இதற்கு முந்திய நூற்றாண்டில் அமைத்து போல் பெரிக்கிள்ஸ்கும் அமைக்க முற்பட்டார் என குற்றம் சுமத்தினார்கள். ஒரு பெரும் விவாதத்தின் போது நிலைக்கு ஆளானான் என்பதற்கு ஒருவித குறிப்பும் இல்லை. அதற்கு மாறாக தன்னுடைய சாந்தம், கெளரவும், உயர்ந்த நன்நடத்தை போன்ற வற்றிக்கு பேர் போனவர். பொதுமக்கள் மத்தியில் மனைமுச்சிகளுக்கு இடம் கொடாமல் கட்டுப்படுத்தும் தன்மை உடையவர். அரங்கில் இருந்த ஏதேனிய சபையினர் நாடகத்தின் கதாபாத்திரத்திற்கும் அண்மையில் மறைந்த தங்கள் தலைவருக்கும் இடையே பல ஒற்றுமைகளை அவதானித்து அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்.

எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பெரிக்கிள்ஸ்க்கும் அவருடைய சிறப்புமிக்க தொழிலுக்குமிடையே காணும் ஒற்றுமை மேலும் பெரிக்கிள்ஸைப் பற்றி ஆழமாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. பெரிக்கிள்ஸ்க்கும் ஒடிபசக்கும் இடையே காணும் ஒற்றுமை வேற்றுமையைப் பற்றி நேரடியாகக் காணுவதை விட்டுவிட்டு சொபொகிள்ஸ் தன்னுடைய படைப்புகளில் காண்பித்த சோகமே உருவான கதாநாயகர்களின் பொது அமைப்புடன் அவருடைய வாழ்க்கையையும் ஒழுக்கத்தையும் அளவிடுவோம். சொபொகிள்ஸின் கதாநாயகனின் தன்மையைப் பற்றி அறிவுதற்கு எங்களுக்கு சிறந்த வழிகாட்டி பேனாட் நொக்ஸ் ஆகும். அவர் “கடவுள்கள் ஆதரவு இல்லாமல் மனித எதிர்ப்புக்கு முன்னால் தன்னுடைய தனித்துவத் தன்மை, தன்னுடைய எண்ணாம் ஆகியவற்றில் உடயமாகும் தீர்மானங்களை எடுப்பார். அதன்பின் கண்மூடித்தனமாக, கொடுரமான வகையிலும், வீரத்துடனும் தன்னுடைய சொந்த அழிவையும் பார்க்காமல் அந்தத் தீர்மானங்களைப் பேணுவார்”.

சொபொகிள்ஸின் கவலை குழந்த உலகின் கதாநாயகனின் அம்சங்களைப் பற்றி நொக்ஸ் விபரிக்கிறார். “அவருடைய நிலைத்திருக்கும் ஆறு நாடகங்களில் கதாநாயகன் தவிர்க்க முடியாத ஆபத்தை எதிர் கொள்வதையோ அல்லது ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வருவதற்குமிடையில் எதை ஏற்படு என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். உடன்பாட்டுக்கு வந்தால்

தன்னைப்பற்றிச் சொந்த எண்ணத்துக்கு தன்னுடைய உரிமைகள், தன்னுடைய கடமைகள், ஆகியவற்றிக்கு துரோகம் செய்வதாகும். இதனால் உடன்பாட்டுக்கு வருவதற்கு மாறாகத் தீர்மானம் எடுத்தார். அந்தத் தீர்மானம் சிநேகிதான் ஆலோசனை, அச்சுறுத்தல், நிர்ப்பந்தப்படுத்தல் ஆகியவற்றால் தீவிரமடைந்தது. ஆனால் விட்டுக்கொடுக்காமல் தனக்கு விசுவாசமாக இருந்தார்.

போருக்கு முன் தோன்றிய பிரச்சினை தொடக்கம் அவரின் இறப்பு வரைக்கும் பெரிக்கிள்சின் இத்தகைய குணாதிசயங்களைக் காண்கின்றோம். அவர் மேற்கொண்ட நிதானமான நடவடிக்கைகள் மிகவும் சாத்தியமானவற்றிக்கு இடையில் உள்ள உடன்பாடுகளாகும். ஆனால் தன்னுடைய குறிக்கோள்களை அடையச் சிறந்த வழிகள் அவை என்பது அவருடைய கணக்கெடுப்புகளாகும். அவருடைய விமர்சனங்களுடனும் பகைவர்களுடன் அவர் வைத்திருக்கும் தொடர்புகளுக்கும் இடையே உடன்படிக்கை ஒன்றும் இல்லை. ஏதேனியர் “கோசைரா” (Corcyra) விலிருந்து விலகி இருந்ததால் சமாதானத்தையும் சிநேகத்தையும் வழங்க நிபந்தனை விதித்த கொறிந்தீனியருக்கு (Corinthians) அவர் வலியுறுத்தியதாவது, முப்பது ஆண்டு சமாதானத்திற்கு கீழ் எதென்சின் உரிமை மூலம் ஒரு நடுநிலை வகிப்பவர் முன்னிலையில் ஓர் ஒப்பந்தத்தை உண்டாக்குதல். அவர்கள் சமாதானப் பத்திரத்திற்குப் பணிந்து எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் மத்தியஸ்தத்திற்கு வழங்கும்படி பெரிக்கிள்ஸ் வேண்டினார். இவ்விரண்டு நிலைகளிலும் குற்றத்தைக் குறைக்கின்ற சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன. இச் சந்தர்ப்பங்கள் குறைந்த விளக்கத்தைக் கோரியிருக்க கூடும். ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ் ஒரு உடன்படிக்கைக்கும் வரவில்லை.

சொபொகிளின் கதாநாயகன் தான் எடுக்கும் தீர்மானங்களில் உறுதியாக இருப்பார். நொக்ஸ் இவரை கொலொன்சின் ஒடிபஸ்கு ஒப்பிடுகிறார். ஒடிபஸ்சை வடக்கிலுள்ள ஒரு கடல் முனையாகவும், எல்லா மூலைகளில் இருந்தும் புயல் அலைகள் அதன் மீது மோதுவதாகவும் மேலும் ஒப்பிடுகிறார். இந்தப் பிடிவாதமுள்ள கதாபாத்திரத்தை அடிக்கடி தனது சொற்பொழிவுகளில் குறிப்பிடுகிறார். போருக்கு ஆதரவாக அவர் கூறுவதாவது, “முன்னர் மாதிரி உங்களுக்கு அதே மாதிரியான புத்திமதியைக் கூற வேண்டும். உங்களில் யாராவது நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டால் போதுத் தீர்மானங்களுக்கு நீங்கள் ஆதரவு வழங்க வேண்டும் என நான் வேண்டுகிறேன்.” (Thucydides.140.1) நாங்கள் ஓர் அற்ப விடயத் திற்காகவே யுத்தத்திற்குப் போகிறோம். அத்துடன் உங்கள் மனதில் நீங்கள் ஓர் அற்ப விடயத்திற்காகவே யுத்தத்திற்குப் போனோம் என்ற குறை இருக்கக் கூடாது. (1.140-5) “நீங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டியது யாதெனில் யுத்தத்திற்குப் போவது அவசியமாகும்” உங்களுடைய தந்தையர்கள் பெரிய சாதனையைப் புரிந்தார்கள். “அவர்கள் காட்டிய முன்மாதிரிகைக்குக் குறைவாகச் செயற்படக்கூடாது. நாங்கள் எல்லா

வழிகளிலும் எதிரியை எதிர் கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் வருங்கால சந்ததியினருக்கு எவ்விதத்திலும் குறைவில்லாத அதிகாரத்தை வழங்க வேண்டும்.” (1.144-4)

430 இல் அவரின் இறுதியானதாக எதிர்பார்த்த சொற்பொழிவு அதே தொனியைப் பிரதிபலித்தன. தன்னுடைய அரசியல் எதிரிகளுக்கு சவால்விட்டுப் பேசும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “இந்த மாதிரியான தவறான வழிகளில் செல்லும் குடிமக்களின் பின்னால் செல்ல வேண்டாம். அத்துடன் எனக்கு எதிராகப் பகை கொள்ள வேண்டாம்” “தவிர்க்க முடியாதவை என்ற எண்ணத்துடன் பகைவர்களிடமிருந்து துணபங்களைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்ள வேண்டும்” (2.64.1 - 2) “இரண்டையும் அடைந்து கொள்வதுடன் (எதிர்காலத்தில் கெளரவழும் தற்காலத்தில் அவமானத்தைத் தவிர்ப்பதையும்), ஸ்பாட்டானியருடன் ஒரு சமாதானப் பேச்சை நடத்துவதற்கு எவரையும் அனுப்ப வேண்டாம்.” (2.64.6)

சொபொகிள்ஸ்சின் சோக நாடகங்களில் கதாநாயகனின் உறுதிப்பாடு முறையீடுகளாலும் சவாலுக்கும் சோதனைகளுக்கும் உள்ளாகின்றன. கதாநாயகனை நிர்ப்பந்தத்திற்கு உட்படுத்தி அவருடைய மனதை மாற்ற முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. மற்றவர்களின் மதிநுட்பத்தை ஏற்று அவர்களால் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டப்பட்டார். ஆனால் உண்மையான வீரன் இவற்றினைக் கேட்க மறுக்கிறான். பெரிக்கிள்சைப் பொறுத்தமட்டில் யுத்தத்திற்கு முன்னரும் யுத்தம் நடைபெறும் போதும் இவ்வாறுதான், 423இல் ஸ்பாட்டானியரின் இறுதி நிபந்தனையின் பின் சமாதானத்தை விரும்பிய ஏதேனியர்கள் “மெகாரியன் டிகிறி”யை (Magarian Decree) மையமாக வைத்து சபையில் ஒரு விவாதம் நடத்தினார்கள். மெகாரியன் டிகிறியை வாபஸ் பெறுவதால் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கலாம் என்று இவர்கள் கருதினார்கள். இந்த விவாதத்தில் பெரிக்கிள்சின் பகுதிதான் பதியப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அவரின் விமர்சகர்கள் அவரை மீண்டும் சிந்திக்கும்படியும் அவரின் முறையை மாற்றும் படியும் வேண்டினார்கள். ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ் அதனை வீரத்துடன் எதிர்த்தார். “எதென்ஸ் மக்களே, நான் எப்பொழுதும் ஒரே தீர்மானத்துடன் இருப்பேன். அதாவது ஸ்பாட்டானியருக்கு விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. போபில்ஸ்சின் கதாநாயகர்கள் மாதிரித் தன்னைப் பலவீனமான மனமும், மனங்குதியும் கொண்டவர்களிடமிருந்து விவருப்புடன் பிரித்துவைப்பார்கள்”. யுத்தம் புரிவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட போது இருந்த அதே சபாவும் யுத்தம் புரியும் போது இருப்பதில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அதாவது மாறும் நிகழ்வுஞ்குக் குற்றவாறு மனதை மாற்றிக் கொள்வதுடன், முன்னர் வழங்கிய அதே புத்திமதியையும் வழங்க வேண்டும். உங்களில் யாராவது நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டால் பொதுத் தீர்மானங்களுக்கு ஆதரவு வழங்க வேண்டாம்.

யுத்தத்தின் முதல் ஆண்டின்போது ஏதென்சிலுள்ள ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் தீவிரமாகக் கேள்விகளால் தாக்கப்பட்டனர். பெரிக்கிள்ஸை யுத்த நந்திரத்தைக் கைவிட்டுத் தங்களை பெலோபோனீசின் ராணுவத்திற்கு எதிராக இட்டுச் செல்லும்படி வேண்டினார்கள். மற்றவர்களையும் அவர்கள் வற்புறுத்துவார்கள் என்ற அச்சத்தால் அவர்களின் கூற்றுக்கு செவிமடுக்கவில்லை. எனவே சபையின் கூட்டங்களை நடத்த அனுமதிக்கவில்லை. 430இல் கொள்ளை நோயின் மத்தியில் சமாதானத்தை விரும்பும் பகுதியினர்தான் யுத்தத்தைத் தொடர வேண்டும் என்ற பெரிக்கிள்சின் உறுதிக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பினார்கள். முன்னர் கொடுத்த அதே விடையைத்தான் விட்டுக்கொடுக்க முடியாத நிலையில் கொடுத்தார். “என்னைப் பொறுத்த மட்டில் நானே ஒரே மாதிரியானவன். நான் எந்தச் சவால்களுக்கும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன். நீங்கள் தான் மாறிவிட்டார்கள்.” (2.61.2) ஏதேனியர்களுக்கு அவர் கூறியதாவது, தூரதிட்டங்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்காமல் நடந்த படியால் மனித வர்க்கத்திலேயே ஏதேன்கூக்குப் பெரும் புகழ் இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளுங்கள். விட்டுக் கொடுப்பதைவிட பகைவருடன் யுத்தம் புரிந்து இறப்பது என்று சிந்தித்த மக்களைப் புகழ்ந்து மரணச் சொற்பொழிவில் கூறிய மாதிரி குறிப்பிடார். (2.42.4)

வெராக்கியமுள்ள தனிநபருக்கு இருக்கிற சுதந்திர வேட்கையிலிருந்து பெரிக்கிள்ஸ் எள்ளாவும் விலகவில்லை. இதுவே இறுதியில் துணப்பதைத் தழுவுகின்ற வீரர்களுக்குரிய சிறப்பம்சமாகும். “அவர்கள் எவராலும் ஆளப்பட மாட்டார்கள். அவர்மேல் ஒருவரும் அதிகாரம் செலுத்த முடியாது. அவர்கள் சுதந்திரமானவர்கள்” பெரிக்கிள்சின் இறுதிக் காலங்களில் இந்த குணாதிசயங்கள் அவருக்கு மிகவும் பொருந்துவதாகும். மொகாரியன் டிகிறி நிலைத்து நிற்க ஏதேனியரைத் தூண்டுவதற்காக பெரிக்கிள்ஸ் சுதந்திரம், அடிமை என்ற அதே பதங்களையே பயன்படுத்துகிறார்.

இப்பொழுதே இந்தக்கணாத்திலே எந்த ஆயத்தும் வருவதற்கு முன்னர் உங்கள் மனதைத் திடமாக்கிக் கொள்ளுங்கள். நாங்கள் போருக்குப் போக உத்தேசித்தோமானால் சிறிதாகவோ பெரிதாகவோ இருக்கும் எந்த சாக்குப் போக்குகளுக்கும் இடமனிக்காமல், பயத்திற்கு இடம் கொடுக்காமல் இருக்க வேண்டும். சட்ட பூர்வமான ஒரு தீர்வை நாடமுன் சம தரத்தில் இருப்பவர்கள் பெரிய அளவிலோ சிறிய அளவிலோ தமது அயலார் மேல் கோரிக்கை விடுத்தால் அது அடிமையாவதற்குச் சமனாகும். (1.141.1)

திருத் முடியாத தன்மையுடையவர்களுடன் எதுவித தொடர்புகளும் இருக்கக் கூடாது” தன்னிலிருக்கும் குறையாகிய விட்டுக்கொடுக்க முடியாத தன்மையை அறிவுதற்குக் காலம் தான் வழி வகுக்கும். மிகவும் அவதானமாகவும் நிதானத்துடன் கட்டுப்பாட்டுத்தனும் செயல்படும்

தேசத்தலைவனாகிய பெரிக்கிள்சில் இந்தத் தன்மை இருப்பதைக் காண்பது எமக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தும். 457இல் பொகோசியாவைக் கைப்பற்ற வேண்டாம் என்று தொழிடஸ்சை வற்புறுத்தியவர் இதே மனிதர்தான். மிகவும் முக்கியமான கருத்தினை சபையில் குறிப்பிட்டார். “நீங்கள் பெரிக்கிள்சினால் நிர்பந்திக்கப்படாவிட்டால் எல்லா ஆலோசனை களையும் விட சாமரத்தியமுள்ளவரின் வருகைக்காக காத்திருங்கள்” (Plutarch. Pericles 18.2). 433இன் சைபோட்டா (Sybota) போருக்குப் பின் பெரிக்கிள்ஸ் அதே மனிதராக இருக்கவில்லை. கொரிநாத்துடனான (Corinath) சக்சரவு விரிவடைந்து பெரும் யுத்தம் ஆரம்பமாவதற்கு முன் தான் விரைவாகவும் முழுமூச்சாகவும் செயற்பட வேண்டும் என்று உறுதியாக நம்பினார். 432இல் ஸ்பாட்டானியர் யுத்தத்திற்கு வாக்கிளித்தபோது யுத்தத்தைத் தவிர்க்க முடியாது என்றும் காலம் மிகவும் பயங்கர பகைவனானது என்றும் நிச்சயமாக நம்பினார். 457இல் அவர் இளமையாகவே இருந்தார். ஆனால் யுத்தம் மூண்ட போது அவருக்கு அறுபது வயது. காலம் அவருக்கு எதிராக இருந்தது. ஒரே ஒரு தந்திரம் தான் வெற்றியைக் கொண்டுவரமுடியும் என்றும் தானே அதைப் புகுத்தி வழிநடத்த வேண்டும் என நம்பினார். ஒவ்வொரு வருடமும் போகப் போக எதிர்கொள்வதற்குப் பலாக்காரத்தைப் பிரயோகிப்பதிலுள்ள பிரயோசன மின்மை பற்றிக் கூறி அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவது, நகரத்தையும் சாம்ராஜ்யத்தையும் பேணி நிலையான சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவது போன்றன ஏதென்சின் வலிமைக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைந்தன. அநேக ஏதேனியர்கள் பெரிக்கிள்சை அவர் எடுத்த பயங்கர நடவடிக்கையைத் தாமதிக்கும்படி வேண்டினார்கள்.

மெகெரியன் டிகிறியை வாபஸ் பண்ணும்படியும் கேட்டார்கள். ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ் தான் ஏதென்சின் தலைவிதியை வழிநடத்தும் போது யுத்தம் வரவேண்டும் என்ற திடநம்பிக்கையுடன் இருந்தார். எனவே யுத்தம் வந்தது. அதனுடன் எதைப் பாதுகாக்க முயற்சி எடுத்தாரோ அது யுத்தத்துடன் அழிந்தது.

ஆனால் வீரர்கள் காத்திருப்பதில்லை. காலமும் அவர்களை மாற்றுவதில்லை. ஒடிபஸ் ரைறானஸ்சின் (Oedipus Tyrannus) இறுதியில் “கதாநாயகன் ஆரம்பத்திலிருந்த மாதிரி அதே கர்வத்துடன் இருந்து கிரியோனுக்கு வேண்டுதல்களை வழங்கினார். இந்த வேண்டுதல்கள் கட்டளைகள், நிபந்தனைகளை நிராகரித்தல், தான் விரும்பிய வழிமுறைகளை வலியுறுத்தல் போன்றவைகளாக அமைந்தன. நாடகத்தின் இறுதியில் தேப்ஸின் ரைறானஸ் ஆக அவர் இப்பொழுது இல்லை என்பதனையும் அவருக்கு ஞாபகப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இதே குணங்களை மரணப்படுக்கையில் பெரிக்கிள்ஸ் காண்பித்தார். அவருடைய நண்பர்கள் அவரின் இராணுவச் சாதனைகளைப் போற்றினார்கள். ஆனால் அவர் அவர்களைக் கண்டித்த தன்னுடைய சாதனைகளைப் போற்றுவதற்குப் பதிலாக எதனைப் போற்ற வேண்டும்

என்று கூறினார். “இப்பொழுது உயிருள்ள எந்த ஏதேனியனும் எனக்காகக் கறுப்பு ஆடை அணியவில்லை” என்ற அவருடைய கட்டாயப்படுத்தல் அவருடைய ஆளும் திறமையைக் காட்டுகின்றது. தாமதிக்கக் கூடாது என்று அவர் கட்டளை இட்ட போர்களில் பல ஏதேனியர்கள் இறந்து போனார்கள். ஆயிரக்கணக்கானோர் கொள்ளளை நோய் பரவினால் இன்னும் கொண்டிருந்தார்கள். மீண்டும் கொள்ளளை நோய் பரவினால் இன்னும் ஆயிரக்கணக்கானோர் இறப்பார்கள். யுத்தம் முடிவுக்கு வருமுன் இன்னும் பலர் போரில் இறந்து போவார்கள். அவர் மரணப்படுக்கையில் இறந்து கொண்டிருக்கும் போது ஏதென்சின் எல்லாப் பகுதியிலும் மக்கள் அவருடைய தேசத்தை வழிநடத்துகின்ற தன்மை, இராஜதந்திரம் போன்றன தோல்வியுற்றதற்காக அவரைக் குற்றம் சாட்டினார்கள். ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ் ஒரு பிழையையும் விடவில்லை. ஒரு குற்றச்சாட்டையும் ஏற்கவில்லை. பெரிக்கிள்ஸ் ஏதேனியர்களுக்கு கூறியதாவது ஞாபகமிருக்கட்டும்.

“எல்லா மனித வர்க்கங்களிலும் எதெனிசிற்குத்தான் பெரும் புகழ் உண்டு. காரணம் தூரதிண்டங்களுக்கு ஒரு போதும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் யுத்தத்தில் வேறு எந்தப் பொலிஸ்சை யும் விட உயிர்களையும் முயற்சிகளையும் செலவிட்டு எமது காலம் வரை நிலவியதிலும் பார்க்கப் பெரும் ஆதிக்கத்தைப் பெற்றது. இந்த ஆதிக்கத்தின் ஞாபகம் (ஒரு காலத்தில் இதைவிட்டுக் கொடுத்தாலும்) எங்களுக்குப் பின்னர் வருபவர்களுக்கு எப்பொதும் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கும்.”

சொபொகிளினின் சோகம் இதுதான். நோக்ஸ் சுட்டிக்காட்டுவது போல் ஏதென்சின் சோகமான தன்மையினைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. “சொபொகிளின் கதாநாயகன் காதல் கொள்வது மாதிரி” இந்தக் கூற்றினை பெரிக்கிள்ஸ்தான் கூறினார். அவருடைய மனம், உத்வேகம், குணம் எல்லாம் இக்கூற்றுக்குப் பின்னால் இருந்தன. ஏதென்சுக்குப் பதிலாக அவருடைய பெயரை வைத்தோமானால் இக்கூற்றுப் பொருத்தமாகவும் உண்மையாகவும் இருக்கும். பெரிக்கிள்ஸ் தனது நாடு மாதிரி ஒரு சோகம் நிறைந்த கதாநாயகனாக இருந்தார்.

ஏதென்ஸ்சும் பெரிக்கிள்சும் அவருடைய சிறப்பான அம்சங்களின் கறைபடிந்த தன்மையால் பாழாக்கப்பட்டன. உயிர் நிலைக்குக் கொண்டு வந்த அவர்களுடைய முயற்சியும் வைராக்கியமும் அழிவில் மூழ்கியது. பெரிக்கிள்சின் பலம் தனித்துவம் நியாயத்திலும், விவேகத்திலும் முக்கியமாகத் தன்னிலும் இருந்த அசாதாரண நம்பிக்கையில் தங்கியிருந்தது. இந்த நம்பிக்கை ஒடிபஸ்க்குச் செய்தது போல் அவரையும் அவரது நகரத்தையும் முன்னாரு போதும் இல்லாத அளவுக்கு உயர்த்திக் கொண்டு சென்றது. எவ்வாறாயினும் பெரிக்கிள்சின் இறுதிக் காலங்களில்

நியாயத்தின் மேல் இருந்த விடாப்பிடியான தன்மை அவரின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்தது. அவருடைய போக்கினால் நன்பர்களையும் சகாக்களையும் இழக்கச் செய்து பெரும் அரசியல் சங்கட நிலையை எற்படுத்தியது. யுத்தம் ஆரம்பமான போது அதே சக்திகள் இவருக்கு எதிராகச் செயற்பட்டன. முக்கியமாகக் கொள்ளளை நோய் பரவிய போது, தேவாக்குகளைப் புறக்கணித்த சமயத்திற்குப் புறம்பான இவரது போக்கு வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாய் இருந்தது. சாதாரணமான ஏதேனியர்கள் அவருக்கு இருந்த நம்பிக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை. நியாயத்தில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை. பெரிக்கிள்ஸ் இகழ்ச்சி செய்து புறக்கணித்த இயற்கைக்கு மேலானவற்றி நிலும் பகுத்தறிவற்றவர்களிடமிருந்தும் அவர்களுக்கு ஆறுதலும் உத்தரவாதமும் தேவைப்பட்டது.

நியாயத்தில் அவருக்கு இருந்த நம்பிக்கை இன்னொரு வகையில் அவரைக் கைவிட்டது. மற்றவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய நிதானமான இராஜதந்திரம் குறி தவறியது. எதிரியின் பாசைறையில் நியாயத்தை விடப் பயமும் கொரவழும் கூடுதலான சக்திவாய்ந்ததாக இருந்தது. எதிரியைச் சமாதான வழிக்குக் கொண்டுவரக் கூடியதான் அவருடைய தந்திரம் வெற்றியைக் கொண்டு வருவதில் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. ஆனால் அது எதிரியின் கோபத்தை அதிகரித்து வைராக்கியத்தைத் துரிதப்படுத்தியது. யுத்த தந்திரத்தில் விவேகமான கணிப்புகளை விட மனங்களுக்கியும் மனங்களுக்கியும் மனங்களுக்கியும் மனங்களுக்கியும் தான் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன என இவையெல்லாம் காட்டுகின்றன. பெரிக்கிள்ஸ் மிகவும் மோசமாகத் தப்புக்கணக்குப் போட்டார். மனித மனதின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாலும் சில சக்திகள் உள்ளன. இந்த உண்மையைக் கவலையுடன் அறிந்தார். இருந்தும் யுத்தம் மூன்வதற்கு முன்னர் இதனைத் தன்னுடைய மன உறுதியால் உதாசினம் செய்தார். எங்களுடைய கணிப்புகளுக்கு மாறாக ஏதாவது நடந்தால் நாங்கள் இது தற்செயலாக நடந்தது என்று குறிப்பிட்டுப் பழக்கப்பட்டுள்ளோம் (Thucidides 1.141.2). யுத்தம் மூன்ட போது தன்னுடைய தூரதிருஷ்டியானது ஒரு எல்லைக்குட்பட்டது என்று வெறுப்புடன் கூறினார். எனக்கு எதிராகக் கோபப்படாமல் தவறான பாதையில் செல்ல வேண்டாம்..... காரணம் பகைவர் தாங்கள் எதை நிச்சய மாகச் செய்யப்போகின்றோம் என்று கருதினார்களோ அதையே செய்துள்ளார்கள். எங்களுடைய எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக நடந்தது இந்தக் கொள்ளளை நோய் பரவியதாகும். (2.64) ஆனால் பெரிக்கிள்ஸ்சின் கணிப்புக்கு வெளியே பல முக்கிய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. துன்பத்தில் மூழ்கிய ஏணைய வீரர்கள் மாதிரி அவரும் இதனை ஏற்க மறுத்து விட்டார். எல்லா உண்மைகளையும் அறியாமல் தலைவர்களின் தவறுகளிலிருந்து சுலபமாகக் குறைக்களைக் கண்டுபிடிக்கலாம். பெரிக்கிள்சின் கணிப்பானது சரியானதிலிருந்து தூரத்திற்குச் செல்லவில்லை. ஸ்பாட்டாவில் அரசியல் நிலைமையை நன்றாக அறிந்திருந்தார். அத்துடன் அவருடைய தந்திரம் கொண்டு சென்றது.

வெற்றிக்கு அண்மித்தது. கொள்ளள் நோம் பரவியிராவிட்டால் அவருடைய குறையுள்ள இராணுவயுக்தி வெற்றியடைந்திருக்கக் கூடும்.

எதிரியை எதிர்ப்பதில் இருக்கும் உறுதியான தன்மையைப் பொறுத்தமட்டில் வின்சன்ட் சர்ச்சில் (Winston Churchill) பொகிக்கிள்ஸ்க்குக் குறைந்தவர் அல்லர். நாட்டின் நிலைமை மோசமாக இருந்த போது சர்ச்சில் பதவியேற்று சொற்பொழி ஆற்றிய போது பெரிக்கிள்சின் பேச்சுத் திறன் மாதிரி விட்டுக் கொடுக்காத வகையில் சொற்பொழிவாற்றினார்.

“எனக்கு என்னுள் பூரண நம்பிக்கையுண்டு. எல்லோரும் தங்களுடைய கடமைகளைச் செய்தால், ஒரு விடயமாவது கவனிக்கப்படாத நிலையில் விடப்படாமல் செய்ய வேண்டிய முறையில் சிறந்த ஒழுங்களைச் செய்தால் மீண்டும் நாங்கள் நிருபித்துக் காட்டலாம். எங்களால் எமது வீடாகிய தீவினைக் காப்பாற்றி, யுத்தமாகிய புயலை விரட்டிக் கொடுக்கோல் என்ற தொல்லையினை அகற்றலாம் என்று..... முடிவு கானும் வரைக்கும் நாம் செல்லுவோம். பிரான்ஸ் நாட்டுடன் போர் புரிவோம். மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் விமானப்படையினைப் பலப்படுத்தி யுத்தம் புரிவோம். தரையிறங்கும் தளங்களில் போர் புரிவோம். வயல்களில், தெருக்களில், மலைகளில் போர் புரிவோம். ஒரு போதும் சரணடைய மாட்டோம்.”

இருந்தும் இங்கிலாந்து மயிரிமையில் போரில் தோல்வியறும் நிலையில் இருந்து தப்பியது. இல்லாவிட்டால் நாடு ஜேர்மனியின் படையெடுப்பாலும் குடியேற்றத்தினாலும் அல்லறபடும் நிலைக்கு வந்திருக்கும். ஹிட்டலரும் கோரிங்கும் நகரங்களுக்கு மேல் குண்டு பொழிய விமானங்களை உபயோகிப்பதற்குப் பதிலாக விமானங்கள் இறங்கும் பகுதிகளையும் தரை வசதிகளையும் தொடர்ந்து குண்டு பொழிந்திருந்தால் ஜேர்மன் பிரித்தானியாவை யுத்தத்தில் வென்று, ஆகாய கட்டுப்பாட்டில் அவர்களின் வெற்றி தவிர்க்க முடியாதாக இருந்திருக்கும். அவ்வாறாயின், சர்ச்சிலின் திடமான உறுதி - பிரான்சின் வீழ்ச்சியின் பின் நியாயமான சமாதான திட்டத்தை ஏற்க மறுத்தல், கீழ்ப்படிய மறுக்கும் தன்மை ஆகியவற்றால் தனது மக்களைக் கீழ்நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்.

பெரிக்கிள்சைப் பற்றிய அத்தகைய கருத்தினையே எமது ஆராய்ச்சி வேண்டுகின்றது. அவரின் மதிநுட்பத்தில் அவருக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையும், ஒரு சிறந்த உலகினை உருவாக்க அவருடைய நியாயப்படுத்தும் ஆற்றலும், மனிதனின் ஆற்றலுக்கு அப்பால் சென்றது. அத்தகைய மனித சக்திக்கு மேலான நம்பிக்கையானது வீர சுபாவத்தின் ஒரு அம்சமாகும். இது சோகமுடிவைத் தழுவும் வீரனைப் பயங்கரமானவராகவும் உயர்ந்தவராகவும் மாற்றும் என்பதற்கு விளக்கமாகும். பெரிக்கிள்சின் உயர்ந்த நிலை அவனுடைய வீர

சுபாவத்திற்கு அப்பால் சென்றது. ஏதென்சுக்கு அழிவில்லாத தன்மையைப் பெரிக்கிள்ஸ் கோருவது சரியானதே. நகரத்தின் அழிவில்லாத புகழுக்கு உண்மையான காரணம் ஒரு நல்ல சமூகமும் ஒரு நல்ல குடிமக்களுமாகும். இது ஒரு சுதந்திர மக்களின் எண்ணமாகும். சுதந்திர சமூகத்தின் அங்கத்தவர்களாக இருந்து தங்களுடைய உயர்ந்த அபிலாவைக்களையும் ஆற்றல்களையும் அடைந்து அரசாஞ்வதிலும் அரசாளப்படுவதிலும் பங்கேற்றுப் பொதுவானதும் முக்கியமானதுமான தீர்மானங்களை எடுத்தார். பெரிக்கிள்சின் எண்ணம் மதிநுட்பத்திற்கும் இயற்கையான ஆற்றலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. இவை இரண்டிற்கும் பொதுமக்கள் மத்தியில் கொரவம் வழங்குவதில் அவர் சங்கடமான நிலைக்குத் தள்ளப்படவில்லை. அந்த எண்ணம் பொதுமக்களின் கல்விக்கும், மனதில் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் கலைகளை ஒரு பெரிய சக்தியாக விருப்புடன் மனதில் வைத்தது. அது சமத்துவத்தைத் தேசத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதை (ஸ்பாட்டாவிலுள்ளது போல) நிராகரித்து சமத்துவத்திற்கும், சுதந்திரத்திற்குமிடையே இருந்த இழுபறி நிலையை நீக்கியது. சமத்துவத்திற்கும் கொரவத்திற்கும் பாதையானது சுந்தரப்பத்தின் சுதந்திரம் என்பதை வலியுறுத்தியது. ஒரு சனதாயத்தை அடைவதற்கான அத்தகைய எண்ணமானது வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களையும் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளுவதற்கு அல்ல மாறாகத் தனி நபரினதும் தேசத்தினதும் மேன்மையை அடைவதற்காகும் அது மக்களின் பங்கேற்பினையும் தியாகத்தினையும் கோரியது. அதே வேளை அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இல்லாமல் தனியார் செயற்பாடுகளுக்கும் இடம் கொடுக்கின்றது. சுந்தோஷித்திற்கான பாதையில் செல்வதற்கு ஒவ்வொரு குடிமகளின் உரிமையை அது அங்கீகரித்தது. அதே வேளை அது தன்னுடைய சக - குடிமகளையும் சமூகத்தினதும் தேவைகளை மதிக்கும்படி வேண்டியது. இந்த எண்ணம் காலத்தால் அளவிடமுடியாது. அத்துடன் அரசியல் சுதந்திரத்தால் தோன்றும் பிரச்சினைகளில் அல்லவற்றும் மனித சமூகங்கள் இருக்கும் வரை அந்த எண்ணம் தொடர்ந்து உற்சாகமளித்துப் போதித்துக் கொண்டிருக்கும்.

IV பெரிக்கிள்சின் நிமில் (The shadow of Pericles)

“உயர்ந்த மனிதர்களுக்கு இரு உயிர்களுண்டு என்று மிகவும் பொருத்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது,” ஒன்று அவர்கள் பூமியில் பணி செய்து கொண்டிருக்கையில் தோன்றுகின்றது. மற்றது அவர்கள் இறக்கும் தினத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அவர்களுடைய கருத்துக்களும் எண்ணங்களும் தொடர்ந்து சுக்தியாக இருக்கும் வரைக்கும் தொடரும். பெரிகிள்ஸ்சைப் பொறுத்தமட்டில் இது உண்மையாக இருந்தது. அநேக உயர்ந்த தலைவர்களைப் போல் ஒருவராலும் நிரப்பமுடியாத அளவுக்கு ஒரு பயங்கரமான வெற்றிடத்தை விட்டுச் சென்றார். ஏதேனியரின் அரசியல் விரைவாக முன்னர் இருந்த எதிரிகளின் நிலைமைக்குப் பின் சென்றது. இதற்கு காரணம் ஏதென்ஸ்கிலுள்ள முன்னணித் தலைவர்கள் பெரிக்கிள்ஸ் விட்டுவிட்டுச் சென்ற அந்தஸ்திற்குப் போட்டி போட்டமையே. அவருடைய தனித்துவமான திறன் அற்றவர்களாக சன்நாயக அமைப்பில் காணும் போட்டிகளில் வாக்காளர்களைத் திருப்திப்படுத்தவும் அவர்களைப் பொற்மாகப் புகழுவும் புது வழி முறைகளைக் கண்டு தங்களுக்கிடையே போட்டியிட்டார்கள்.

பெரிக்கிள்ஸ்க்குப் பின்னர் வந்தவர்களைத் துசிடிடஸ் (Thucydides) தோல்வியைத் தழுவினவர்களாகக் கணித்தார்கள். யுத்தம் தோல்வியடைந்தமைக்கு அவர்களின் தலைமைப்பீட்டில் உள்ள குறையே எனக் குற்றம் சாட்டினார். அவர்களுடைய அந்தரங்கக் குறிக்கோள்களும் சொந்த அவாவுமே பெரிக்கிள்ஸ் கையாண்ட சுதந்திரத்தைக் கைவிடப்பணியிடுது. அது மாத்திரமல்ல, ஏதேனியரின் மார்க்கத்திற்கு மாறாகவுள்ள கொள்கைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்: “இந்தக் கொள்கைகள் வெற்றியிட்டினால் தனிநபர்களுக்கு மட்டும் புகழையும் நன்மையையும் கொண்டுவந்திருக்கும். . ஆனால் அவை தோல்வியடைந்ததால் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டமாதிரி முழு மாநிலத்திற்கும் தீங்கு விளைவித்தது. (Thucydides 2.65.7) துசிடிடஸின் அந்தக் கணிப்பு கடுமையானது, என் என்றால் பெரிக்கிள்சின் இடத்தில் அமர்ந்தவர்கள் இயலாத தன்மையிலுள்ள ஒரு நிலையில் வாரிசாகினார்கள், அத்துடன் சிலர் ஏதென்ஸ்க்கு எது சிறந்தது, எந்தக் கொள்கைகளைச் சரியென்று கருதினார்களோ அதைக் கடைப்பிடித்தார்கள். அந்த வேளை ஒருவராவது தலைமைத்துவதற்குத் தேவையான தன்மைகள் அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். பெரிக்கிள்ஸ் இருந்த மாதிரி “முதல் குடிமகன்” என்ற நிலைக்கு வருவதற்கு வேண்டிய நற்பண்புகள், அனுபவம் ஒருவருக்கேனும் இருக்கவில்லை. எவ்வாறாயினும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சொந்த வழிகளில் பெரிக்கிள்சின் தன்மைகளைப் பின்பற்றுவதற்கு முயற்சி எடுத்தார்கள்.

பெரிக்கிள்சின் மரணத்திற்குப் பின் மிக முக்கிய அரசியல் வாதியாக இருந்தவர் நிசியாஸ் (Nicias) ஆவர். அவர் பெரிக்கிள்ஸ்க்குச் சமமான நிலையில் தளபதியாகச் சேவையாற்றி அவரின் அங்கியைச் சுலைகிரித்தார். காரணம் பெரிக்கிள்சின் யுத்த தந்திரத்தை உறுதியாக கடைப்பிடித்தார். இதற்காக இன்னும் கூடுதலான ஆக்கிரமிப்புள்ள யுத்த தந்திரத்தை ஆதரித்தவரும் பெரிக்கிள்சைத் தாக்கியதைப்போல் தன்னையும் தாக்கிய கலியோவனின் (Cleon) பக்கையைச் சம்பாதித்தார். உயர்நிலையில் இருந்த மனிதரின் தோற்றமும், தன்மையைப்படுத்தக் கூடிய தன்மையும் அற்ற நிசியாஸ் (Nicias) பெரிக்கிள்ஸ்சின் நடையைப் பின்பற்ற எத்தனித்தார். தங்களுக்கிடையேயுள்ள ஒற்றுமைகளின் கவனத்தையீர்ப்பதற்கும், பிரத்தியேக வாழ்க்கையில் ஒதுங்கியிருக்கவும் கேளிக்கைகளையும், பொதுவைபவங்களையும், சம்பாஷனைகளையும் விலக்கவும் தன்னாலானவற்றைச் செய்தார். பெரிக்கிள்ஸ் மாதிரி தளபதியாக இருக்கும் போதும் ஏதேனியன் சபையில் சேவை புரியும் போதும் நிசியாஸ் உத்தியோக வேலைகளில் தன்னை மூழ்கியிடத்தார். தன்னுடைய வீட்டு வாசலில் தன்னுடைய நண்பர்களைச் சேவைக்கு அமர்த்தி, தான் அவ்வேளை முக்கிய பொதுவிடயத்தில் மூழ்கி இருப்பதாகவும் தன்னை மன்னிக்கும்படி தன்னை நாடி வந்தோர்களுக்குக்கூறும்படியும் பணித்தார். (Plutarch, Nicias 5.2). அத்துடன் பொது மக்கள் தொடர்பு விற்பன்னர் ஒருவரையும் நியமித்தார். புலூட்டாச் (Plutarch) இந்த விற்பன்னரை பிரதானமான சக விசன்கரமானவர் என்றும் தன்னைச் சுற்றி ஒரு கௌரவமும் மரியாதையும் கொண்ட போர்வை அணிகிறார் என்றும் அழைத்தார். நிசியாஸ் நாட்டுக்குச் சேவை செய்யும் பொருட்டு ஒரு கடினமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறார் என்ற கதைகளைப் பரப்ப ஹிரோ (Hiero) என்ற ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

அவர் குளித்துக் கொண்டிருந்தாலென்ன சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாலென்ன ஏதாவது பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பார். பொது நன்மைகளைப்பற்றிச் சிந்தத்துக் கொண்டிருப்பதால் அவர் சொந்த அலுவல்களைப் புறக்கணிக்கின்றார். நடுநிசி வரை கூடும் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பார். இதனாலேயே அவர் தேகாரோக்கியம் குன்றிய நிலையிலும் தன்னுடைய நண்பர்களை மேல் பொறுமையாகவும் அன்பாகவும் பழகுவதில்லை. மேலும் இக் காரணத்திற்காகத் தன்னுடைய நண்பர்களையும் பணத்தையும் இழந்தார். மற்றவர்கள் பொது இடங்களில் உல்லாசமாக இருந்து பொதுஉடைமைகளைத் தன்வசமாகிச் செல்வந்தார்களையும் நண்பர்களையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள் (5.3.4).

இது உண்மையில் பெரிக்கிள்சின் உயரிய போக்கினைக் கேளி செய்வதாக இருக்கின்றது. தனக்கு முன்னர் பதவிவகுத்தவரின் தூரதிருஷ்டியோ

தன்வயப்படுத்தும் தன்மையோ தனக்கு இல்லை என்பதனை நிசியாஸ் விரைவில் காண்பித்தார். ஆனால் நிசியாஸ் எந்தவித தடுமாற்றமும் இல்லாமல் தேசபக்தனாகவும் எந்தவித ஊழலில் சம்பந்தப்படாமலும் இருந்தார். பெரிக்கிள்கூக்குப் பின் பதினான்கு வருடங்களாக ஏதென்சில் பெரும் சக்தியாக இருந்தார்.

அதிசயிக்கப்படுகிறமாதிரி பெரிக்கிள்கின் நிழல் கிலியோனிலும் ஒரு தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியது. கிலியோன் பெரிக்கிள்கையும் அவருடைய கொள்கைகளையும் வன்மையாகத் தாக்கியவர். அநேகமாக எல்லா வகைகளிலும் கிலியோன் பெரிக்கிள்கூக்கு எதிரும் புதிருமாக இருந்தார். பெரிக்கிள்கின் நிதானத்துடன் செயல்பட்டபோது கிலியோன் “மிகவும் வன்மையானவர்” என விவரிக்கப்பட்டார் (Thucydides 3.36.6). நட்பு நாடுகளுடனும், நகரத்தின் யுத்த குறிக்கோளுடனும் பெரிக்கிள்கின் நிதானபோக்கினை விரும்பினார். கிலியோன் அடக்கி ஆளுமியாத நேச நாடுகளுடன் கடும்போக்கினைக் கடைப்பிடிப்பதை ஆதரித்தார். அத்துடன் யுத்தக் குறிக்கோள்களை எந்தக் கஷ்டங்கள் வந்தாலும் அடைதல் என்ற போக்குடையவர். முக்கிய விளாக்களைக் கலந்துரையாடல், புதுக் கருத்துக்களை வரவேற்றல் ஆகியனவற்றை வரவேற்பதை பெரிக்கிள்கின் வரவேற்றார். நீண்ட விவாதங்களில் கலந்து கொள்வதில் ஏதேனியர்களுக்கு இருந்த விருப்பத்தையும் பல கருத்துக்களுக்குச் செவிமடுப்பதையும், புது வாக்குவாதங்களினால் வற்புறுத்தும் போது மனதை மாற்றிக்கொள்வதையும் கிலியோன் கண்டித்தார்.

கீழ்த்தரமான செயல்களுக்குப் பேர்போன கிளர்ச்சித் தலைவர் கிலியோன் பெரிக்கிள்கின் தலைமைத்துவம் போல் பதவிவருக்க விரும்பினார். பெரும்பான்மையினர் தவறுவிட்டார்கள் என்று கருதினால் அவர்களின் கூற்றுக்களை மறந்து அவர்களைத் தண்டித்தும் விடுவார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் தன்னுடைய சொற்பொழிவைப் பின்வருமாறு ஆரம்பித்தார். “முன்னர் மாதிரி அதே கருத்தினை நான் மேற் கொள்கின்றேன்” இதே வார்த்தைகளைப் போர் ஆரம்பிக்கு முன் பெரும்பான்மையினரை எதிர்த்துப் பேசியுள்ளார். அதே சொற்பொழிவில் பெரிக்கிள்கின் முன்னர் பல சந்தர்ப்பங்களில் செய்தமாதிரி தங்களுடைய கஷ்டங்களுக்கு ஏதேனியர் தான் பொறுப்பு என்று கிலியோன் குற்றஞ்சாட்டினார். பெரிக்கிள்கின் குறிக்கோள்களுக்கு மாறானவற்றை நாடும் பொழுது அவர் பெரிக்கிள்கின் போக்கினையும் நடைமுறையினையும் கெட்டித்தனமாகப் பயன்படுத்தினார்

பெரிக்கிள்கின் மாணவனாகிய அல்சிபியாடஸ்கம் (Alcibiades) பெருந்தலைவரின் வீட்டில் வளர்ந்து அவரின் செல்வாக்கைப் பெற்றவர். அவ்விளைஞின் ஆற்றல், மனோநிலை, தகப்பனின் பெருமை முதலியன அவனை அரசியல், இராணுவத்துறைகளில் இட்டுச் சென்றிருக்கும். அவனுக்குப் பாதுகாவலனின் உதாரணம் வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கும் என்பதற்குப் பல சாட்சிகள் உண்டு. ஏதென்சில் மிகவும்

செல்வாக்குள்ளவராக இருந்தபோது அல்சிபியாடஸ்கின் குறிக்கோளும் அவனுடைய நண்பர்கள் கொடுத்த உற்சாகமும் அவனைச் சாதாரணமாக ஒரு துறையை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள செய்யவில்லை, ஆனால் தன்னுடைய பாதுகாவலனால் பெற்ற சாதனைகளுக்குச் சவாலான ஒன்றினை ஏற்கவைத்தது.

பெரிக்கிள்கின் முப்பது வயதின் ஆரம்பப் பகுதிகளில் தளபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுத் தனது துறையினை வீறுநடையுடன் ஆரம்பித்தார். கிலியோனின் மரணத்திற்குப்பின் ஸ்பாட்டானியருடன் சமாதானமாகவும் ஒற்றுமையாகவும் வாழுமுடியும் என்ற நிசியாஸ்கின் கொள்கையை எதிர்த்த அணிக்குத் தலைவரானார். இதற்குமாறாக ஏதென்ஸ், ஆகோஸ் (Argos), பிலோபொனேசஸ்கில் (Peoloponnesus) உள்ள ஸ்பாட்டாவின் ஏனைய எதிரிகளுடன் கூட்டு அமைத்துத் தன்னுடைய திட்டத்தைக் கொண்டு சென்றார். முதலாவது பிலோபொனேசஸ்கில் பெரிக்கிள்கின் கடைப்பிடித்த திட்டத்திற்குச் சமமான ஒரு திட்டத்தைப் பின்பற்றினார். இத்திட்டமானது யுத்தத்தில் ஸ்பாட்டாவை தோல்வியடையச் செய்கிற அளவுக்கு நெருங்கியது. ஆனால் 418 இல் மான்ரினியா (Mantinea) யுத்தத்தில் அது தோல்வியைத் தழுவியது.

அல்சிபியாடஸ், நிசியஸ் அல்லது வேறு எந்த ஏதேனியர்களுக்கோ ஒரு பின்னடைவு ஏற்பட்டாலும் அவருடைய கொள்கையை எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய அரசியல் ஆதாவு இல்லாததே இத் தோல்விக்கு காரணமாக இருந்தது. ஒரு கொள்கையையோ கடைப்பிடித்துச் செல்வதற்கு நிதானமாகவும் உறுதியாகவும் மக்களை ஒன்றுபடுத்தி வழிநடத்திச் செல்வதற்கு ஏதென்கூக்கு அவசியம் ஒரு பெரிக்கிள்கின் தேவைப்பட்டது. ஒரு சமார்த்தியமுள்ள வலிமையிக்க தலைமைத்துவம் இல்லாமல் முரட்டுத்தனமான, அழிவுப்பாதைக்குள், குறிக்கோள் இல்லாமல் தடுமாறியது. மெலோஸ் (Melos) தீவுவாசிகளின் அவல நிலையை உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் இது வரை காலம் ஏதேனியரிடமிருந்தும் அவர்களுடைய கூட்டுச்சேர்ந்த நாடுகளிலிருந்தும் விலகி வாழ்ந்தார்கள். அறுபது ஆண்டுகளாக ஏதேனியர்கள் அவர்களை அவ்வாறு வாழுவிட்டார்கள். ஏதேனியரின் கொள்கைகளை மாற்றுவதற்கு அவசியத் தேவை ஏற்படவில்லை. ஆனால் 416 இல் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட விரக்தியின் காரணமாக மெலோசை ஏதேனியன் சாம்ராச்சியத்துடன் சேரும்படி கட்டளை இட்டார்கள். மெலோஸ் மறுத்தபோது ஏதேனியர்கள் அவர்களின் தீவைக் கைப்பற்றினார்கள். இறுதியாக மெலியன்ஸ் சரணடைந்த போது வெற்றிக்களிப்பில் இருந்த ஏதேனியர்கள் எல்லா ஆண்களையும் கொலை செய்து எல்லாப் பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் அடிமைத் தொழிலுக்கு விற்றார்கள். இதுவே ஏதேனியர்கள் செய்த மிகவும் மோசமான கொடுமையாகும். இந்தச் செய்கை பல சகாப்தங்களுக்கு அவர்கள் மனதை உறுத்தி அவர்களுடைய நல்ல பெயருக்குக் களங்கத்தை

எற்படுத்தியுள்ளது. இத்தகைய செயல்களில் அவர்கள் பெரிக்கிள்சின் காலத்தில் கூட ஈடுபடவில்லை. அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தையும், வாழ்வையும் மோசமான கிளர்ச்சிகள் அச்சுறுத்திய போதும் கூட இப்படி நடக்கவில்லை.

அடுத்த ஆண்டு நிசியஸ் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தும் முகமாகத் தொலைவிலுள்ள செல்வமிக்க தீவாகிய சிசிலியைத் (Sicily) தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்காக அல்சிபியாடஸ் ஒரு படை எடுப்பிற்குத் திட்டமிட்டார். இந்த மாதிரியான துணிகர முயற்சிகளைப் பெரிக்கிள்ஸ் தொடர்ந்து எதிர்த்தார். நிசியாசும் இதை எதிர்த்தார். ஆனால் இந்த திட்டத்தைக் கவிழ்க்க எடுத்த முயற்சி, முன்னர் திட்டமிட்ட இராணுவத்தை விடத் துரிதமானதும் எண்ணிக்கையில் கூடுதலாகவும் உண்டாக்கியது. இதன் விளைவு ஒரு பெரும் அழிவில் முடிந்தது. தேசத் துரோகம் செய்த குற்றத்திற்காக அல்சிபியாடஸ் மேல் வழக்குத் தொடரப்பட்டுக் குற்றவாளியாகத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. 413 இல் ஸ்பாட்டாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்ட நிசியஸ் இறந்துவிட்டார். அவருடன் ஆயிரக்கணக்கான ஏதேனியர்களும் கூட்டுச் சேர்ந்த படையினரும் இறந்து போனார்கள். அநேகமான ஏதேனிய கப்பல்கள் சிசிலியன் கடலிலுள் மூழ்கின. நாட்டின் திறைரேசேரியும் (Treasury) காலியாக்கப்பட்டது. ஏதேனியர்கள் பலமாகத் தாக்கப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தவர்களும் கிளர்ச்சியில் இறங்கினார்கள். ஸ்பாட்டாவியர் சுலபமானதும், தவிர்க்க முடியாது வெற்றி கிடைக்கும் எனத் திடமாக நம்பினார்கள். நடுநிலைவகுத்தவர்களும் இந்த குழப்ப நிலையைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கப் பார்த்தார்கள்.

இந்த மோசமான வேளையில் பெரிக்கிள்சின் நிலைவும் அவருடைய செல்வாக்கும் தங்கள் மத்தியில் நிலவுகின்றது என்பதைக் காணப்பித்தார்கள். பெரிக்கிள்சுக்கே உரித்தான உண்மையான நம்பிக்கையூட்டக் கூடிய அரசியல் தலைமைத்துவம் அவசியம் என்பதை உணர்ந்து பிரபல்யமான தலைவர் இல்லாதபோது வழி காட்டலுக்கும், நிலையான ஆட்சிக்கும் ஒரு புது வழிமுறையை உண்டாக்கினார்கள். “புரோபுலோ” என்ற பதவியை வகித்துச் சேவை செய்ய வயது முத்தவர்களைக் கொண்ட சபை ஒன்றினைத் தெரிவு செய்ய வாக்களித்தார்கள். இச் சபையானது நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு நடைமுறையில் இருக்கும் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக ஆலோசனை வழங்கவும் சட்டங்களை இயற்றவும் செயற்படுகின்றது. (Thucydidis: 8.1.3). சில பழைய எழுத்தாளர்களும் தற்கால அறிஞர்களும் இந்த வழிமுறையானது சன்நாயகத்திலிருந்து விலகிச் செல்வதாகக் கண்டார்கள். இதற்குக் காரணம் வயதுக்கு முத்த நாற்பது உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சபையானது சன்நாயக சபையின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்தக் கருத்து தவறானது. ஒரு அவசரத் தேவையின் நிமித்தம் இந்தச் சபையானது சுதந்திரமாகவும் எதுவித நிரப்பந்தமும் இல்லாமல் ஓர் ஆலோசனைச் சபையினைத் தெரிவு செய்தது.

இந்த நாற்பது நபர்களில் ஹக்னோன் (Hagnon), சொபொகிள்ஸ் (sophocles) ஆகிய இருவரினது பெயர்களுமே தெரியக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால் இவ்விருவரும் பொதுமக்கள் மனதில் பெரிக்கிள்சுடன் நெருக்கமான தொடர்புள்ளவர்களாக இருந்ததுடன் ஹக்னோன் பெரிக்கிள்சுடன் தளபதியாக சாமோஸ்சில் (Samos) 440இலும், ஏனைய அரங்குகளில் 430இலும், 429இலும், குறைந்தது மூன்ற முறையாவது சேவை செய்திருந்தார். 438இல் அரசியல் படைவர்களின் தாக்குதலிலிருந்து பெரிக்கிள்சைப் பாதுகாப்பதில் பிரதம பங்கினை வகித்தார். அத்துடன் 437இல் முக்கியமான அம்பிபொலிஸ் (Amphipolis) காலனியின் ஸ்தாபகராகச் சேவையாற்றினார். சாமியன் (Samian) யுத்தத்தின்போது பெரிக்கிள்சுக்காக ஒரு சிக்கலானதும் சமாரத்தியமானதுமான ஒரு தாது கோஷ்டியை சொபொகிள்ஸ் கொண்டு சென்றார். அவர் பெரிக்கிள்சுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார் என்று தெரிய வந்தது. வெளிப்படையாக ஏதேனியர் முதியோர்களைக் கொண்ட ஆலோசனைச் சபைக்குப் பல பழைய பெரிக்கிளியர்களை நியமித்தார்கள்.

துசிடிடெஸ் பெரிக்கிள்சுக்குப் பிந்திய ஏதென்சின் அபிமானியாக இருக்கவில்லை. 413இன் ஏதெனியரின் முயற்சிகளைப் போற்றுவது அதிருப்திக் குரியதாகுமா. “கெமொஸ்சின் போக்குப்போல அவ்வேளைக்குரிய பீதியின்போது அவர்கள் ஒழுக்கத்துடன் எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தார்கள்”. (8.1.4). உண்மையில் இந்த ஆபத்தான நிலையின் போது ஏதேனியரின் சன்நாயகத்தின் போக்கு பெரிக்கிளியரின் போக்குபோல் தெட்டத் தெளிவாக இருந்தது. யுத்தத்தின் முதலாவது ஆண்டின்போது திடமான கொள்கையில் மனகிளர்ச்சிகள் தலையிடும் என பெரிக்கிள்ஸ் அஞ்சினார். சபையின் கூட்டங்களைத் தடுத்து சன்நாயத்தைக் கட்டுப்படுத்தத் தன் னுடைய சொந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினார். இப்பொழுது முற்றாக பெரிக்கிளின் போக்கில் துணிவுடனும் கட்டுப்பாட்டுதனும், புத்திசாலித்தனத்துடனும், சிக்கனத்துடனும் செயற்படும் ஏதேனியன் சபையானது இந்த மரபில் வந்த மதிப்பும், நம்பிக்கையும் உள்ள சபைக்கு என்றுமில்லாத அளவு அதிகாரங்களை வழங்கித் தன்மேல் தன்னிச்சையாக ஒரு கட்டுப்பாட்டினை வைத்தார்கள். பொதுவரிப்பணத்தைப் பொறுத்த மட்டில் நேர்மையாக நடந்தார்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். நிலைமை வழிவிட்டது போல் விட்டுக் கொடாமல் அதற்குப் பதிலாக எடுக்கக் கூடிய இடங்களில் இருந்து மரமும் பணமும் பெற்று ஒரு கப்பல் படையினைத் தயார் செய்து தங்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தவர்களின் பாதுகாப்பினையும் பார்த்து பொதுச் செலவினங்களைக் குறைத்தார்கள் (8.1.3).

“புரோபுலோ”வின் கீழ் ஏதேனியர்கள் வியக்கத்தக்க விதத்தில் முன்னுக்கு வந்தார்கள். அவர்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையிலுள்ள புரட்சிக்காரர்களை அடக்கிக் கடவிலிருந்து பெலாபொனேசியன் கடற்படையை விரட்டினார்கள். ஸ்பாட்டாவியரின் பக்கம் பேசியரின் தலையீடு

பகைவரின் நியாயத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்தது. கிரேட் கிங்கின் (Great king) ஆதரவுடன் பெலாபொனேசியனுக்கு எதிராகச் செயற்பட ஏதென்ஸ்கு ஒரு சந்தர்ப்பமும் இல்லை. அதேவேளை அல்சிபியாபெடஸ் ஸ்பாற்றாவில் மரண தண்டனையிலிருந்து தப்பிடை திஸ்சாபேர்னஸ்கு (Tissaphernes) சொந்த ஆலோசகராகச் சேவையாற்றினார். இவர் பேசியாவின் மாகாணத்தலைவராக இருந்து ஸ்பாட்டாவுடன் புதிய ஓப்பந்தத்தைப் பேசிமுடித்தார் அல்சிபியாபெடஸ் ஏதென்ஸ்குத் திரும்ப ஆவலாக இருந்தார். சனநாயகம் தொடர்ந்து இருக்கும்போது அவரால் நாட்டுக்குத் திரும்பமுடியாது. காரணம் அவருக்குக்கெதிரானபலகொலைக் குற்றச்சாட்டுக்கள் இருந்தன. ஏஜியர்களினால் ஏதேனியர்களுடன் பேரம் பேசி சனநாயகம் தூக்கி எறியப்பட்டால் ஏதேனியர் பக்கத்திற்கு திஸ்சாபேர்னஸையும் பேசியர்களையும் கொண்டு வரச் சபதம் போட்டார். அவருடைய வருகையைத் தேசாபிமானிகளும், நண்பர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருந்தார்கள். இதன் விளைவாக 411 இன் சதிப்புரட்சியும், நானுறின் ஆட்சி உருவாக்கமும் ஏதென்சில் உள்ள சனநாயக அரசாங்கத்திற்கான இந்த நூற்றாண்டின் முதலாவது குறுக்கீடாகும்.

இந்த “நானுற்றின்” பிரதான பிரிவினர் தாங்கள் உண்மையான ஆட்சியாளர்கள் என்றும் சனநாயகத்தை வெறுப்பவர்கள் என்றும் விரைவில் காண்பித்தார்கள். அவர்கள் கொலைகளையும் சனநாயகவாதிகளுக்கும் நிதானபோக்கினைக் கடைப்பிடிப்பவர்களுக்கும் எதிராகக் கொலை, ஆள்மாறாட்டம் கொண்ட ஒரு ஆட்சியை ஆரம்பித்தார்கள். அத்துடன் நிதானபோக்கினைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றபோது அவர்கள் நகரை ஸ்பாட்டானியருக்கு காட்டிக் கொடுக்கிற அளவுக்கு வந்தார்கள். சதிப்புரட்சி நடந்து நான்கு மாதங்களுக்குப் பின்தான் இந்த நானுறுக்கும் பதிலாக ஒரு பரந்த அரசாங்கம் அமைத்து ஒரு வருடத்தினுள் முழுச் சனநாயகமுறையும் நிலைநாட்டப்பட்டது. இவ்வாறு நிலைநாட்டப்பட்ட சனநாயகம் ஒரு பெரிய தலைவர்களையும் தோற்றுவிக்காமல் பல தவறுகளைச் செய்து இருதியில் பெலாபொனேசியன் யுத்தத்தில் தோல்வி கண்டது. எப்படியாயினும் அதனுடைய சாதனை கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் அதனுடைய துணிவும் உறுதியும் போற்றத்தக்கதும் அத்துடன் உண்மையில் அது வெற்றியீட்டும் அளவுக்குச் செயல்பட்டது. அதனைப் பற்றிய துசிடிடெஸ் இன் கணிப்பு அதற்கு கொடுக்கும் மதிப்பாகும்.

அவர்களின் சிகிலி தோல்விக்குப் பின்னர் தங்களுடைய அநேக கடற்படையினரையும் தங்களுடைய மற்றும் படையினரில் ஏனையோரையும் இழந்து ஏதென்ஸ்சில் பிளவையும் ஏற்படுத்தினார்கள். எவ்வாறாயினும் தொடர்ந்து பத்து வருடங்களுக்கு முன்னைய பகைவர்களுக்கும் தங்களுடன் சேர்ந்த சிலியன்களுக்கும், அநேகக்கூட்டுச் சேர்ந்தவர்களுக்கும்

எதிராகவும் மாத்திரமன்றி ஒரு கடற்படை அமைப்பதற்கு பெலாபொனேசியருக்குப் பணம் கொடுத்த “கிரேட்கிங்”கின் மகன் செனாஸ்க்கு எதிராகவும் செயல்பட்டார்கள். தங்களுடைய சொந்தப் பிரச்சினைகளால் தங்களுக்குள்ளே மோதி அழிந்து போகும் வரை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. (2.65-12-13).

தன்னுடைய முன்னைய யுத்தத் தந்திரத்தின்படி நடந்திருந்தார்களோனால் ஏதேனியர்கள் யுத்தத்தை எளிதில் வென்றிருப்பார்கள் என்ற பெரிக்கிள்சின் கூற்றினை ஆதரிக்கும் முகமாக துசிடிடெஸ் இந்தக் கூற்றினை வெளியிட்டார். தங்களுடைய தலைவரை இழந்த பின்னரும் ஏதேனியன் சனநாயகம் காட்டிய அசாதாரண உறுதியையும் துணிவினையும் போற்றிய பெரும் வரலாற்றாசிரியரின் கருத்தினை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அதற்குப் பதிலாக சனநாயகத்தைப் பற்றிய அவரின் எண்ணத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த பக்தியினை மிகவும் இருண்ட காலங்களிலும் அதனை விடாமல் கடைப்பிடித்தமையையும் கண்டு வியந்தோம். அந்தப் பக்தியானது தோல்விக்குப் பின் ஏதேனியர்களுக்குத் தங்களுடைய சாம்ராஜ்யமும், தங்கள் சுய ஆட்சியும், தங்களுடைய சனநாயகமும் கிடைக்காத போதும் அசைக்க முடியாமல் இருந்தது.

404 இல் தோல்வியடைந்து அல்லவுற்ற ஏதேனியர்களுக்கு எதிராக சரணடைவதற்காகக் கடும் நிபந்தனைகளை ஸ்பாட்டானியர் விதித்தார்கள். பாதுகாப்புச்சவர்கள் உடைந்தன. தோல்வியடைந்தவர்கள் கூட்டு சேர்ந்தவர்களையும், கடற்படையினையும் கைவிடும்படி நிரப்பந்திகப்பட்டார்கள். நகரின் பாதுகாப்புச் சவர்கள் உடைந்தன. ஏதேனியர்கள் தங்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் கட்டுப்பாட்டினை இழந்தார்கள். இதற்கு காரணம் தங்கள் நகரம் பெலாபொனேசியன் அமைப்பில் அங்கத்தவராக வந்து ஸ்பாட்டானியர் எங்கே அழைத்துச் சென்றாலும் அவர்களைப் பின் தொடர்வோம் எனச் சத்தியம் செய்ததேயாகும். இதன் பின் ஸ்பாட்டானியர் பலமிக்க ஒரு பொம்மை அரசாங்கத்தை நடத்தினார்கள். அவர்களின் கொடுமையான ஆட்சி அவர்களுக்கு “முப்பது கொடுங்கோல் ஆட்சியாளர்” என்ற பெயரைப் பெற்றுவதற்காக புதிய அரசாங்கம் இன்னுமொரு பயங்கரமான ஆட்சியை நடத்தியது. இதன் மூலம் பரவலான முறையில் பொருட்களையும் உடமைகளையும் கைப்பற்றுதல், சட்டத்திற்குட்பட்ட கொலைகள், சனநாயக தலைவர்கள் போல் அரசியல் காரணங்களுக்காக முதலில் மேற்படி நடவடிக்கைகளை எடுத்துப்பின்னர் இலாபத்திற்காக செல்வந்தர் மேலும், இருதியில் நிதானமாகச் செயல்படுகிறவர்கள் மேலும், இந்தக் கொடுமைகளை முறைப்பாடு செய்கின்ற தங்கள் அங்கத்தவர்கள் மேலும் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். பகைமையும் எதிர்ப்பும் கூடியபோது தங்களுடைய குடிமக்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஸ்பாட்டான் படைப்பிரிவை அழைக்க வேண்டி இருந்தது.

முன்னைய ஏதேனியரின் சாம்ராஜ்யத்தைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்கு கீழ் கொண்டுவந்த பின் கிரேக்க உலகில் தமது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தினார்கள். அவர்கள் இறுதியாகச் சுற்றிவளைத்து எல்லா இடத்திலும் சனநாயத்தை நசுக்கி அதற்குப் பதிலாகப் பலம் பொருந்திய தங்களால் அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களை அமைத்தார்கள். ஏதேன்ஸ் ஆக்கிரிமிக்கப்பட்ட ஓர் இடமாகும். அங்கே சனநாயக அனுதாபங்களில் சந்தேகப்படுவதே பதவி இறக்கத்தையும் மரணத்தையும் தோற்றுவிக்கும். பெரிக்கிள்சின் ஒளியானது மீண்டும் ஒரு முறை முற்றாக அணைந்துள்ளது. இந்த இருண்ட காலங்களில் ஏதேனியர்கள் பெரிக்கிள்சியன் அக்சிலே உருவான ஒரு தலைவரரைக் கண்டார்கள். அவன்தான் வைகஸ் (Lycus) இன் மகன் திராசிபியூலஸ் (Thrasybulus). ஏதென்சைக் காப்பாற்றி, யுத்தத்தை வெல்வதற்கு அல்சிபியடெஸ் (Alcibiades) என்பவரைக் கொண்டுவர விரும்பினார் வைகஸ். 411 சதிகாரர்களும் தங்களுடைய சதிப்புரட்சியை கமோஸ்க்குப் பரப்பமுற்பட்டபோது ஏதேனிய கடற்படையின் தலைவராக இருந்த திராசிபியூலஸ் தலைவராக இருந்து சனநாயக எதிர்ப்புக்கு எதிராக வழிநடத்தி வெற்றியீட்டினார். நானுறு பேரை வெற்றியீட்டி நிதானமான ஆட்சியின் கீழும் அதன் பின்னர் முழுமையாக மீட்கப்பட்ட சனநாயகத்திற்கு கீழும் ஏதேனிய கடற்படையின் தலைவராக இருந்து மிகத்திறமையாகச் சேவைபுரிந்து யுத்தத்தில் மிகப்பெரிய கடற்படை வெற்றியனையும் ஈடுபிள்ளையார். பெரிக்கிள்சியன் சனநாயத்தின் குழந்தையாகவும், கடமையுடன் ஏதேனியரின் சாம்ராஜ்யத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்கும் மரபுவழியான கல்வியையும் பயின்றார். இந்த இலட்சியங்களை வாழ் நாள்பூராகவும் கடைப்பிடித்தார்.

ஸ்பாட்டானியரின் வெற்றிக்குப்பின் ஏதேனியர்கள் 1940 இல் பிரான்ஸ் நாட்டவர் எதிர்கொண்ட அதே மாதிரியான நிகழ்வினைச் சந்தித்தார்கள். அநேக பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் தோல்விகளையும் ஜெர்மனியர் குடியேறியதையும் தங்களால் இயன்றளவு ஏற்றுத் தங்களுடைய வாழ்க்கையை தங்களால் இயன்றளவு சாதாரணமாகத் தொடர்ந்தார்கள். ஏனையோர் சிறு தொகையாக இருந்து சாள்ஸ் டி கோல் இன் கீழ் சுதந்திரத்திற்காகச் செயல்பட உடனே தீர்மானித்து பிரித்தானியாவில் ஒரு தளத்தையும் ஆதரவையும் நாடினார்கள். திராசிபியூலஸ் ஏதேனியருக்கு டிகோலாக இருந்தார். அவர் தெப்ஸிக்கு ஒடினார். தெப்ஸிஸ் முன்னர் ஏதென்ஸ் கு பகைவர் களாக இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது ஸ்பாட்டாவிலிருந்து விலக்கப்பட்டது. அங்கே தப்பி ஒடிய ஏதேனிய சனநாயகவாதிகளும் தேசாபிமானிகளும் அவருக்கு பின்னால் சென்று ஒரு சிறு இராணுவத்தை அமைத்தனர். முப்பது கொண்ட படையினர் புரட்சியாளர்களை அழிக்க முடியாமல் போன போது இன்னும் ஏதேனியர்கள் ஒடிப் போய் எதிர்ப்பணியில் சேர்ந்தனர். இறுதியாக திராசிபியூலஸ் அணியாகச் சென்று பிரேயியஸ்சைப் (Piraeus) பிடித்து ஸ்பாட்டானியரின் படையுடன் யுத்தம் புரியத் துணையாக இருந்தார். ஸ்பாட்டானியர் ஏதேன்சைக் கைவிட முடிவெடுத்தார்கள். 403 இல்

திரேசிபியூலஸ்கும் அவருடைய ஆட்களும் முழுமையாகச் சனநாயத்தை நிலை நாட்டினார்கள். ஏதேனியர்கள் அவர்களைக் கொரவிக்கும் முகமாகப் பொதுமயானத்தில் பெரிக்கிள்சின் சமாதிக்கு அருகில் அவரை அடக்கம் செய்தார்கள். முப்பதினால் செய்யப்பட்டவன்செயல்களால் கோபமடைந்த அநேக குடிமக்கள் குற்றம் புரிந்தவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவர்களையும் அவர்களுடன் சேர்ந்து இச் செயல்களில் ஈடுபட்டவர்களையும் தண்டிக்க விரும்பினார்கள். அது வழக்குகளையும் தூக்குத் தண்டனையையும் நாடுகடத்துதலையும் கொண்டு வந்திருக்கும். அநேக கிரேக்க மாநிலங்களில் சனநாயத்தை அழித்த யுத்தத்தினாலும் குழுக்களின் மோதலினாலும் ஏதேன்ஸ் பிளவுபட்டிருக்கம். இதற்குப் பதிலாக திரேசிபியூலஸ் ஏனைய நிதானத்துடன் பழகுபவர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு சில மோசமான குற்றங்களைச் செய்யவர்களைத்தவிர மற்றவர்களுக்கு ஒரு மன்னிப்பு வழங்க எத்தனித்தார். புதிதாக நிலை நாட்டப்பட்ட சனநாயகம் நிதானமான, மனதை அடக்கிக் கொள்ளக் கூடிய கொள்கையினை இறுக்கமாகப் பற்றியது. இதனால் பின்னர் அரிஸ்டோட்டிலிடமிருந்து அசாதாரண புகழ் கிடைத்தது: “முன்னைய கவுடங்களுக்கு ஏதேனிய சனநாயகவாதிகளின் உட்படையான அல்லது வெளிப்படையான எதிர்த்தாக்கம் யாதெனில் முன்னர் எந்த மக்களாலும் எடுத்துக் காட்டாத மிகத் திறமையானதும் மிக உயர்ந்ததுமான தேசியத்தலைவரைப் போன்றதாகும்.” அவர்கள் பொது மன்னிப்பு அறிவித்து அதன்படி நடந்தது மாத்திரமல்லாமல் சனநாயகவாதிகளுக்கு எதிராகப் போரிட ‘முப்பதும்’ கடனாகப் பெற்ற பணத்தினை ஸ்பாட்டானியருக்கு திருப்பி கொடுப்பதற்குப் பணம் திரட்டினார்கள். “காரணம் மீண்டும் அமைதியை நிலை நாட்ட இதுதான் சிறந்த வழியென அவர்கள் எண்ணினார்கள். மற்ற நகரங்களில் சனநாயகவாதிகள் ஆட்சிக்கு வந்தால் தங்களுடைய பணத்தைச் செலவிட எண்ணம் இல்லாமல் அதற்கு மாறாமல் தங்களுடைய எதிரிகளின் நிலத்தைக்கைப்பற்றி மீண்டும் பகிர்ந்து அளிந்ததார்கள்” 403 இன் சனநாயகவாதிகளின் நிதானமான போக்கினால் பல வேறு வகுப்பினர் களுக்கிடையில் இருந்த வேறுபாடு நீங்கி வெற்றிகரமாக ஒன்று கூடினார்கள், பலவேறு பிரிவினர்களும் ஒன்றுகூடி நான்காம் நூற்றாண்டு முடிவு வரை எதுவித யுத்தமே சதிப்புரட்சியோ இல்லாதபடி ஏதெனியனின் சனநாயகம் செழிப்பாக இருந்தது. எனவே பெரிக்கிள்சிஸ் என்ற உணர்வு வெற்றியடைந்தது. சனநாயகத்தை நிலை நாட்டிய அரை நூற்றாண்டுக் குப்பின் நிதானமான ஏதேனிய சனநாயகவாதிகள் அவரையும் அவருடைய சாதனைகளையும் மிகவும் உயர்வாகப் பாராட்டினார்கள். சொலெவன் (Solon), கிலெயிஸ்தீன்ஸ், தெமில்ரோகிலஸ் (Themistocles) உடன் அவரும் ஏதென்ஸ் சின்சின்ஸாங்களாலும் பலவேறு விதமான வேறு ஆடம்பரப் பொருட்களால் நகரை அலங்கரித்தார். இன்றும் ஏதென்ஸ் கூட்கு வருபவர்கள் கிரேக்க நாட்டை மட்டும் அல்லாமல் முழு உலகத்தையும்

ஆளுவது பெறுமதிக்குரியதாகும் என நம்பினார்கள் (Isocrates Antidosis 234). இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்தாண்டு காலத்தில் பெரிக்கிள்ஸ்கின் சேவைகளையும் ஏதேனிய சனநாயகத்தையும் உற்சாகமாக ஆழோதிப்பது ஒரு சிற்பு அம்சமாகும். சனநாயகத்தின் நற்பண்புகளில் நம்பிக்கையானது வரலாற்றில் முன் எப்பொழுதுமில்லாதபடி பரவலாக இருந்தது. ஆதிகாலத்தில் ஆரம்பமான சனநாயகத்திற்கும் அதனை எதிர்ப்பவர்களுக்குமிடையே இருந்த விவாதம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது எனச் சிலர் விவாதித்தார்கள். அறிக்கையைக் கண்ணோட்டமாகப் பார்த்தால் இன்னும் நிதானமான முடிவினைத் தரும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச் சனநாயகத்திற்குப் பல சக்திவாய்ந்த பகைவர்களும் கிலநன்பர்களும் இருந்தார்கள். பெரிக்கிள்ஸ்கின் காலத்திற்குப் பின் வந்த நூற்றாண்டில் ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர்கள் சனநாயகத்தைக் கண்டித்து அதனுடைய மீளமுடியாத குறைபாடுகளுக்கு ஏதென்ஸ் ஒரு காட்சியாகும் என உதாரணம் காட்டினார்கள். அநேக பழைய எழுத்தாளர்கள் அதனுடைய தலைவர்களைச் சுயலாபம் கருதும் கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் என்றும், பொது நன்மையினை அழிப்பவர்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். அவர்கள் சனநாயகத்தை நிலையற்றது என்றும் கலக்காரர் கூட்டத்திற்கும் வர்க்கப்பிரிவினை வாதிகளுக்கும் இடையே ஏற்படும் பெரும் அழிவினை ஏற்படுத்தும் போராட்டம் என்றும் அழைத்தார்கள். இங்கே வசதியற்ற நிலையில் இருக்கும் பெரும்பான்மையினர் வசதியுள்ள சிறுபான்மையினரை நசுக்கினார்கள். தனிநபர்களுடைய உரிமைகளில் அக்கறையின்மை, அதனுடைய நிலையற்றதன்மை யுத்தத்தைத் தவிர்க்க முடியாத நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. அதன்பின் எதேக்காதிகாரத்துக்கும், கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கும் இட்டுச் சென்றது. பிளேட்டோ நோடியாகப் பெரிக்கிள்சைத் தாக்கிச் சனநாயக அரசியல்வாதிகளைப் புகழ்வதற்கு ஏதேனியர்களைக் குற்றம் சாட்டினார்.

மக்கள் கூறுகிறார்கள் தாங்கள் நகரத்தைப் பெருமைக் குரியதாகக் கிடையாத விட்டோம் என்று, ஆனால் முன்னைய தலைவர்களால் நகரம் அழுகிவிட்டது. இதற்குக் காரணம் நகரத்தைத் துறைமுகங்களாலும் இறங்குதுறைகளாலும் சுவர்களாலும், வருமானம் போன்ற அபத்தங்களாலும் நிரப்பிவிட்டார்கள். அத்துடன் நிதானத்திற்கும் நீதிக்கும் இடம் விடவில்லை, அத்துடன் நோய் போன்ற பிரச்சினைகள் வரும்போது மக்கள் அவ்வேளை இருந்த ஆலோகக்களைக் குற்றம் கூறி தெமிஸ்டோக்கிள்ஸ் (Themistocles), சீமொன் பெரிக்கிள்ஸ் போன்றோரைக் கருகோஷம் எழுப்பிப் போற்றுவார்கள். ஆனால் உன்மையில் இவர்கள் தான் குழப்பங்களுக்குக் காரணகர்த்தாவாக இருக்கிறார்கள். (Gorgias 518-519a).

இந்த பகைமையான நிலைமை எதிர்பில்லாமல் தொடர்ந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து மேற்கத்தை சிந்தனையில் அதிகாரம் பெற்றது. மஹமலர்ச்சிக் காலம் தொட்டு அறிவு புகட்டும் காலம் ஊடாக பிளேட்டோவின் விமர்சனத்தை தழுவினார்கள். காரணம் அது அவர்களுக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அரசர்கள், பிரபுக்கள் உயர்வர்க்கத்தினரை ஆதரிக்கும் நடுத்தரமானவர்கள் ஒழுங்கற்ற கும்பலுக்கு அதிகாரத்தை வழங்குவதால் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு அஞ்சினார்கள். சாதாரண மனிதனின் ஆட்சியின்கீழ் பண்பானது தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளப்படும் என்று பயந்தார்கள். கோயில் களின் சமயத்தலைவர்கால அதிகாரத்திற்கும் பிரபலமான அரசாங்கத்திற்கு மிடையில் ஒத்துப்போகின்ற தன்மையினை முன்பேயே அறிந்தார்கள். அரசருக்குரியதும் அதிகாரவர்க்கத்திற்குரியதுமான ஜோப்பாவில் எல்லாச் சக்திகளும் நிறுவனங்களும் சனநாயகம் என்ற கோட்பாட்டுக்கு விரோதிகளாக இருந்து பெரிக்கிள்ஸ் ஆட்சிக்குக்கீழ் ஏதென்ஸ் மிகவும் மோசமான தோல்வியைத் தழுவியது என்ற கருத்தினை ஏற்றார்கள்.

அறிவு புகட்டும் காலம் தொட்டுப் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்காலம் ஊடாகப் பயங்கர விவாதங்கள் கிரேக்கரின் அனுபவங்கள் சனநாயகத்தை ஆதரிப்பவர்களுக்கெதிராகத் தாக்கத்தினை விளைவிக்கக் கூடியதாகத் திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் கருத்து மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாகவும் பாவலாகவும் இருந்தது. இதனால் உலகிலே மிகுந்த வெற்றியை அளித்த நிலையான சனநாயகத்தை அமெரிக்க யாப்பின் மேல் நிகழ்ந்த விவாதங்களுக்கு உதாரணமாகக் காட்டினார்கள். அலெக்சாண்டர் ஹமில்ரன் பெரிக்கிள்ஸ் போக்கினை ஒரு தூய்மையான சனநாயகத்தில் ஒரு பிரபலமான தலைவரினால் எவ்வாறு அதிகாரம் துவ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் சாதகமாக இருந்ததென்பதை உதாரணமாகக் காண்பித்தார்.

“இந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மனிதர்கள், அவர்கள் அரசர்களின் ஆதரவைப் பெற்றால் என்ன, பொதுமக்களின் ஆதரவைப் பெற்றால் என்ன பல சந்தர்ப்பங்களில் தங்களிடம் இருந்த நம்பிக்கையைத் துஸ்பிரயோகம் செய்து சில பொது நோக்குக்காகச் செயல்படுகிறமாதிரி சாக்குப்போக்குச் செய்து தேசிய அமைதியைத் தங்களுடைய சொந்த நன்மைக்கும் சுய திருப்திக்கும் தியாகம் செய்யவில்லை.”

புகழ்பெற்ற பெரிக்கிள்ஸ் மனக்கசப்புற்ற விலைமாது போல் தனது நாட்டு மக்களின் இரத்தம், செல்வம் ஆகியவற்றை உதாசினம் செய்து சாம்னியரின் (Samnians) நகரைத் தாக்கி, தோற்கடித்து அழித்தார். அதேமனிதன் மனத்தாங்கலால் தூண்டப்பட்டு அந்தப் பிரபலமான அழிவைத் தந்த யுத்தத்திற்குக் காரணமாகவும் இருந்தார்.

ஜேம்ஸ் மடிசனும் (James Madison) பிளேற்டோவின் பழைய ஏதேன்ஸ் பற்றிய கருத்தினைக் கூறினார். “இத்தகைய சனநாயகங்கள் எப்பொழுதும் குழப்பங்களும் சண்டைகளும் நிறைந்தனவாக இருந்தன. அவை சொந்தப் பாதுகாப்பிற்கும் சொத்துக்களின் உரிமைகளுக்கும் ஒத்துப்போக முடியாதனவாகக் காணப்பட்டன.

பெரிக்கிளியன் எதென்ஸ் பற்றிய உண்மைகள் நாங்கள் பார்த்தமாதிரி வித்தியாசமாக இருந்தன. பெரிக்கிளியன் எதென்ஸ் தன்மையைப் பற்றி பிளேற்டோவின் தாக்குதல் பரிகாசம் செய்வது போல் இருந்தது. ஏதேனிய மக்கள் தங்களுடைய தலைவர்கள் அதிகாரத்தைப் பலவந்தமாக கைப்பற்றுதலை விரும்பவில்லை. தங்களுடைய சனநாயகத்திலுள்ள மிகவும் வலுவான மக்களை நீக்கித் தண்டிப்பதற்கு மெதுவாகச் செயற்படவில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய சனநாயகத்திற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்து வந்த அச்சுறுத்தலை எதிர்கொண்டார்கள். முப்பது ஆண்டு காலமாக இருந்த பெலாப்பொனேசியன் யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட பயங்கரங்கள், இராணுவத் தோல்வி, அந்தியர்களின் ஆக்கிரமிப்பு, சதிப்புரட்சி போன்ற வற்றினுடாக ஏதேனியமக்கள் ஒரு நல்ல சமூகத்திலுள்ள வாழ்க்கையையும் பிரபலமான அரசாங்கத்தின் நிலைத்து இருந்தலுக்குப் பொறுப்புக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கு மினையே உள்ள இணைப்பு அவசியமானது என்று காணபித்தார்கள்.

ஏதேனியப் பெரும்பான்மையினர் பணக்காரரைச் சுரண்டிப், பகைவர்கள் மேல் பழிக்குப்பழி நடவடிக்கை எடுப்பது எவ்வளவு சுலபமானதாக இருந்திருக்கும் என்பதினைச் சிந்திக்கும் போது இந்தக் கட்டுப்பாடு எவ்வாறு பிரசித்தமானது என்பதினை அறிகிறோம். சுலபமாகச் சொல்லப்போனால் சனநாயக என்னாத்தை அவர்கள் தழுவினார்கள். அவர்களின் அனுபவம் இதன்பெறுமதியை நிருபித்துள்ளது. சுரண்டப்பட்ட மக்களைப் பணக்காரர்கள் சதியினால் ஆண்டார்கள் என்ற சம்பிரதாயங்களும் சட்டங்களும் எதென்ஸ்சில் நிலவியன் என்பதனை அவர்கள் சிந்திக்கவில்லை. இதற்குப் பதிலாக பணக்காரர்களுக்கு எதிராக ஏழை எளியவர்களுக்கு அடிப்படைப் பாதுகாப்பானது சட்டத் திற்கு மதிப்பளிப்பதும் பணிந்து நடப்பதுமே என நம்பினார்கள். அத்துடன் பிரபலமான அரசாங்கமே சுதந்திரத்தையும் கெளரவத்தையும், பொது மக்களுக்குச் சுயமரியாதையையும் வழங்க முடியும் என நம்பினார்கள். சட்டத்தை அவமதித் தலே கொடுக்கோலுக்கு வழிவகுக்கும் என நம்பினார்கள்” ஒரு சனநாயகத்தில் சட்டமே மக்களையும் தேசத்தின் யாப்பினையும் பாதுகாப்புக்கும் அதே வேளை கொடிய ஆட்சியாளரும், தான்தோன்றித்தனமாக நடப்பவரும் தங்களுடைய பாதுகாப்பிற்கு பாதுகாப்பாளர்களில் தங்கியுள்ளனர். 403இனை சனநாயகப்படி புதுப்பித்த பின்னர் ஒரு பேச்சாளர் ஒரு மரணச் சடங்கின்போது மிகவும் அழகாக சட்டத்தின் மீது ஏதேனியரின் விகவாசம் பற்றி விபரித்தார். இது முன்னர் பெரிக்கிளிஸ்சின் சொற்பொழிவினை ஞாபகழுடியது.

அவர் சொன்னார் முன்னர் ஏதேனியர்தான் முதன்முதலாக ஒரு சனநாயத்தை அமைத்தார்கள்.

யாவரினதும் சுதந்திரமே அமைதியின் பெலமிக்க மூலகாரணம் என்று நம்பி, தங்களின் பரிமாறப்பட்ட ஆபத்துக்களிலிருந்து எழுந்த நம் பிக்கையை ஒருவரோடொருவர் பகிரவதால் தங்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் சுதந்திரம் இருந்தது. அவர்கள் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி நல்லவர்களைக் கொரவித்து தீயவர்களைத் தண்டித்தார்கள். கொடிய விலங்குகளின் வாழ்க்கை முறைதான் ஒருவரையொருவர் பலாத்காரம் பிரயோகித்து வாழுதல் என்பதை நம்பினார்கள். ஆனால் மக்கள் நீதியை சட்டத்தின்படி தீர்மானிக்கவேண்டும், நியாயம் கூறித் திருப்திப்படுத்த வேண்டும், இவை இரண்டினையும் சட்டத்திற்கு அடிப்படையாக செயல்படுத்த வேண்டும் என்றும் நம்பினார்கள் (Lysias, Funeral Oration 17-19).

பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டில் நவீன சனநாயகம் ஐக்கிய அமெரிக்கா விலும் பிரித்தானியாவிலும் வேர் ஊன்ற ஆரம்பமானபோது ஏதேனியன் சனநாயகத்திற்கு மிகவும் சாதகமாக அமைந்தது. சனநாயகத்தின் பிரித்தானிய நண்பர்கள் பெரிக்கிளியன் ஏதேனியரின் யாப்பினையும் ஏதேனியரின் சனநாயக வாழ்க்கை முறையையும் மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டாடினார்கள். 1846க்கும் 1856க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஜோர்ஜ் குரோட்டின் (George Grote) பன்னிரண்டு அத்தியாயம் கொண்ட “கிரேக்க வரலாற்றின்” பிரசுரம் பெரிக்கிளியன் ஏதேன்சைப் பற்றிய விளக்கத்தினை மாற்றியமைத்தது. பிரித்தானியா முழுமையான சனநாயகத்தை நோக்கி நகர்ந்தபோது குரோட் விளக்கம் தெரிவித்தது போன்று எதென்ஸ் ஒரு பின்பற்ற வேண்டிய மாதிரி அமைப்பாகவும் ஊக் கமளிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. கல்வி அறிவுடைய ஆங்கிலேயர்கள் ஜந்தாம் நூற்றாண்டில் ஏதேனியரைப்பற்றி விரும்பத்தக்க அறிவைப் பெறக்கூடிய நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டார்கள்.

முதலாம் உலகமகாயுதத்தின் போது இலண்டன் பஸ்களில் பெரிக்கிளின் மரணச் சொற்பொழிவின் பகுதிகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தச் சொற்பொழிவுகளின் பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்த மக்கள் ஸ்பாட்டானியருக்கு எதிராக ஏதேனியர்களை உஷாராக நிற்கும்படி பெரிக்கிளிஸ்வேண்டியபோது கூறிய சொற்கள் தற்காலத்தாராள யுத்ததில் ஈடுபட்ட வர்த்தகச் சனநாயகத்திற்குப் பொருந்தக் கூடியதாக உள்ளது என நம்பினார்கள். ஒவ்வொரு ஏதேனியனும் தன்னுடைய சமூகத்திற்குத் தேவையான தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற பெரிக்கிளின் அழைப்பு பிரித்தானிய மக்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதாகவுள்ளது. சமத்துவம், சட்டத்திற்கு மதிப்பளித்தல், பேச்சுச் சுதந்திரம், அரசியலில் பங்கேற்றல் நல்லவை மேலும் அழகின்மேலும் அன்பும் அதேவேளை

அதிகாரமும் புகழும் போன்றன சாதாரண மக்களினால் கவரப்பட வேண்டும் என எதிர்பார்த்தார்கள்.

1915 இல் ஒரு பிரபல்யமான பிரித்தானிய பண்டைய நூல் கற்றறிந்த அறிஞர் பின்வருமாறு கூறும் போது இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

கிரேக்கின் எண்ணங்களும் கிரேக்கின் உற்சாகமும் இன்று எங்களுக்கு உதவக்கூடியதாகவுள்ளது. அது தற்காலக் கடமைகளைச் சந்திப்பதற்கு மாத்திரமல்ல சனநாயகம், குடி உரிமை, சுதந்திரம், சட்டம் போன்றவற்றினதும் கருத்தினை ஆழமாகவும் பரவலாகவும் செய்வதற்கும் உதவுகின்றது.

அந்தக்காலம் தொட்டுச் சனநாயக ஏதென்ஸ் பொதுவாகச் செழிப்புற்றது. ஆனால் நவீன சனநாயகமானது ஆயுத ஆக்கிரமிப்பாலும் கருத்துச் சவால்களாலும் கடுமையாக அச்சுறுத்தப்பட்டுள்ளது. 1930இல் ஏற்பட்ட பெரும் மந்தநிலை அதனைத் தொடர்ந்து சர்வாதிகார அரசின் தோற்றமும் நாசிகளின் சர்வாதிகாரமும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் எதிர்பார்ப்பு களைக் கேள்கூட்டதாகியது போலத் தோன்றியது. அந்த எதிர்பார்ப்பு யாதெனில் சனநாயகமானது பகுத்தறிவையும், செழிப்பினையும் சுயாட்சியையும் நோக்கி இயற்கையான முன்னேற்றமும் காரணமாக வெற்றியீட்டும். சில காலத்திற்குப் பிரபல்யமான அரசாங்கம் உலகின் பல பகுதிகளிலிருந்து மறையக்கூடும் என்றும் கொடுக்கோன்மைக்கு வழிவிடும் போல தோன்றும் இந்நிலை நவீன தொழில்நுட்ப உற்பத்திகளினாலாகும்.

2ஆம் உலக மகாயுத்தமானது ஒரு விதமான எதேச்சாதிகாரத்தை அழித்தது. ஆனால் இன்னொரு வகையானது பூமியின் பெரும்பகுதியை இறுகப் பற்றிக்கொண்டது. மேற்கத்தைய சனநாயகங்கள் இந்தச் சவால் களைச் சந்தித்தது. பல மேற்கத்தைய அறிஞர்கள் பிளேட்டோவினால் சனநாயகத்தின் மேல் தொடுத்த தாக்குதலைப் புதுப்பித்தனர். ஆனால் அவர்களின் குற்றச்சாட்டுக்கள் வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து தோன்றின. பிளேட்டோவும் அதிகார அரசாட்சி புரிபவர்களும், அதிகார வர்க்கத்தினரும் இந்த வழியைப் பின்தொடர்ந்து சமத்துவத்திற்கு மிகையான கவனம் செலுத்திய பெரிக்களியரின் சனநாயகத்தைக் குற்றம் சாட்டினார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டு விமர்சகர்கள் அதனுடைய சமனில்லாத தன்மையினைப்பற்றி முறைப்பாடு செய்தனர். முக்கியமாக ஒரு சுதந்திர சமூதாயத்தில் சமனற்ற செலவைப் பரம்பல் தவிர்க்க முடியாதது. சமனற்ற முறையில் பொதுவுடைமை, பொதுவுடைமை அல்லாத உலகில் மாக்சியவாதிகள் மத்திய வர்க்க சனநாயகத்தை உண்மையில் ஒரு நக்கக்கலும் சுரண்டலும் கொண்ட அமைப்பென எளனம் செய்தார்கள். சனநாயகமானது அது வேருள்ளிய நாடுகளில் நல்லதாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் அது உண்மையில் உலகின் ஏனைய பகுதிகளுக்குப் பொருத்தமற்ற ஒரு மேற்கத்திய கருத்தாகும்

எனக் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். 1989 ஆம் ஆண்டில் பொதுவுடைமை உலகில் கிளம்பிய கிளர்ச்சி வரைக்கும் பல மேற்கத்திய அறிவாளிகள் அரசியல் சுதந்திரத்தையும் சனநாயகத்தையும் பொருளியல் சமத்துவம் என்ற பெயரில் கைவிட்டு மன்னிப்பளித்தது மாத்திரமல்லாமல் அரசாங்கங்களையும் புகழ்ந்தன.

அரசியல் சமத்துவமே ஏதேனிய சனநாயகத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். ஆனால் பொருளியல் சமத்துவம் நாங்கள் பார்த்தது போல பெரிக்கிள்சின் காலத்திற்கு முன்பும் பின்பும் சனநாயகத் திட்டத்தில் இருக்கவில்லை. ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஏதேனிய விவசாயிகள் நிலத்தை மீளப் பகிர்ந்தனிக்க வேண்டும் என்றும் ஆற்றிகா (Attica) நிலத்தையும் தரவேண்டும் என்றும் கோரினார்கள். ஆனால் இந்தக் கோரிக்கை வழங்கப்படவுமில்லை, புதுப்பிக்கப்படவும் இல்லை. மற்ற மாநிலங்களில் சமூகப்புரட்சிகளின் அனுபவங்கள் சட்டத்திற்கு முன் சமத்துவம் சொத்துரிமையில் சமத்துவமில்லை, செழிப்பு, சுதந்திரம், பாதுகாப்பு முதலின் ஒரே ஒரு கொள்கையுடன் ஒத்துப்போகக் கூடியது என்று காட்டியது. ஏதேனியர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சமூக நீதியானது பொருளாதார மட்டுப்படுத்தல் அல்ல. ஏதேனிய சனநாயகம் எதைக் கோரியதென்றால் சந்தர்ப்பத்தில் சமத்துவம், இது ஆற்றல் உள்ளவர்களுக்கே பொருத்தமானது. ஆனால் திறமைக்கும் பெரும் ஆற்றலுக்கும் வெகுமதி அளிக்க வேண்டுமென நம்பினார். அழிவுகளுக்கும் செழிப்புக்கும் வறுமைக்கும் ஊடாகவும் ஏதேனியர்கள் இந்தக் கொள்கைகளுக்குப் பணிந்து நடந்தார்கள். பழைய விமர்சகர்களும் நவீன விமர்சகர்களும் ஒரு பொதுக் கருத்தினைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். இருபகுதியினரும் சாதாரண மனினில் நம்பிக்கை வைக்கவும் உயர்ந்த குறிக்கோளை நோக்கி செல்லும்போது அவனுடைய சுய ஆட்சிஉரிமையை மேவியும் நடந்தார்கள். பிளேட்டோவைப் பொறுத்த மட்டில் அது ஆன்மீக மாற்றமில்லாத அறிவினால் ஆட்சிபுரியும் மெய்யியலார் குழுவைக் கொண்ட அரசாங்கம் என்று கருதினார். மாக்சிச கொள்கைப்படி அது சரண்டலில்லாத முழுச் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் கொண்ட அமைப்பாகும். அதனுடைய வெளித்தோற்றப்படி அது தொழிலாளின் ஆட்சியாகும். உண்மையில் லெனின், மாவோ, காஸ்ட்ரோ போன்றவர்களால் வழி நடத்திச் சென்ற சிறிய சர்வாதிகாரப் பூரட்சிகர முன்னணிப் படையாகும். அது சோவியத்தியனியன், கம்யூனிஸ்ட் சீனா, கியூபாவினால் ஆளப்பட்டது. சனநாயகத்தின் விமர்சகர்களின் இருசார்பினர்களும் தனிநபர் சுதந்திரமும், சுய-அரசாட்சியும் உண்மையான நீதியான சமூகத்தை அமைப்பதற்கு போதாது என நம்பினார்கள். அத்துடன் சரியான குறிக்கோள் எது எனவும் அதனை எவ்வாறு அடையலாம் எனவும் ஒரு சிறு வகுப்பினருக்கு மட்டுமே தெரியும்.

சனநாயகத்திற்குச் சார்பாக உள்ளோர் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு முறையை அல்லது விஞ்ஞானம் உண்டு என்பதனை மறுக்கிறார்கள். இது சில கல்வி

கற்றோருக்குத்தான் தெரியும் அல்லது தெரியக்கூடியதாகும். நல்ல அரசாங்கமும் நல்ல சமூகத்தை அடைதல் என்பதில் எல்லாக் குடிமக்களும் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென எல்லோரும் நம்பினார்கள். தனிநபர் சுதந்திரம், சட்டத்திற்கு முன் சமத்துவம், சம சுதந்தரப்பம் வாக்களிக்க உரிமை, பதவி வகிக்க உரிமை முதலிய சனநாயகக் கூறுகள் உயரிய நிலையை அடைவதற்கு மனித கௌரவத்திற்கும் செழிப்பிற்கும் சமூக நல நிலையும் சுதந்திரமும் சுயாட்சியும் கொண்டவாழ்க்கைக்குத் தேவையான மனிதத் தன்மைகளைப் பயன்படுத்துதல் தேவைப்படுகின்றது. எனவே அரசியல் பொருளியல் அல்ல அதற்கு அடிப்படையானது. சனநாயகமும் பொருளியல் சுதந்திரமும் வேறொந்த முறையையும்விட செழிப்பைக் கொண்டு வரும் என்ற அத்தாட்சி பலமாக உண்டு. எந்த ஒரு அரசியல் முறையும் செழிப்பை உறுதிபண்ண முடியாது ஆனால் ஒரு சனநாயக முறையானது தேவையானவற்றின் ஒரு பகுதியினை மட்டும் வழங்கக்கூடும்.

பெரிக்கிள்ஸ் காலத்தில் ஏதேனியர்களின் கதை சனநாயகத்தை உண்டாக்கி அதைப் பேணுவதற்கு உயர்தாத் திலுள்ள தலைமைத்துவம் தேவைப்படுகிறது என்பதே. பரிசிதித்துப் பார்த்தபோது தேவையான பக்தி, ஞானம் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஏதேனியர்கள் நடந்து கொண்டார்கள். இதற்கு காரணம் மிகவும் நல்ல முறையில் அவர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திய பெரிக்கிள்கின் சனநாயக எண்ணத்தினாலும் உதாரணத்தினாலும் அவர்கள் உந்தப்பட்டார்கள். இந்த எண்ணம் அரசியல் சமூகத்தினால் தனிநபரை உயர்த்தியது. அது தேசத்தின் வாய்ப்பினையும் அதிகாரத்தினையும் கட்டுப்படுத்திய அதேவேளை தனிநபர் சுதந்திரம், தனிமை, மனித கௌரவம் முதலியனவற்றிக்குப் போதிய இடவசதி விட்டது. அது பழைய ஸ்பாட்டாவினாலும் நவீன பொதுவுடைமையினாலும் தொடரப்பட்ட மட்டுப்படுத்துகிற கொள்கையினை நிராகரித்தது. இதற்கு உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துதல் அவசியமாகும். திறமைக்குப் பரிசு கொடுப்பதால் தனிநபர் சாதனைகளையும் ஊக்குவித்து, அதனால் வாழ்க்கையானது இனிமையாகவும், எல்லோருக்கும் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துகின்றது. இதற்கு மேலால் பெரிக்கிள்ஸ் ஏதேனியர்களுக்குத் தங்களுடைய சொந்தக் தேவைகளுக்கு ஏதென்ஸ் போன்ற சமூகமே தேவைப்படுகின்றதென்று சமாதானப்படுதினார். எனவே அத்தகைய சமூகத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கு உயிரைப் பொருட்படுத்தாது அதற்காகத் தியாகங்கள் செய்து அதனைப் பேணுவதற்குத் தங்களின் மன எழுச்சிகளையும் விருப்பங்களையும் கட்டுப்படுத்தினார்கள்.

எமது காலத்தில் தோன்றுகின்ற புதிய சனநாயக நாடுகள் திடமற்றனவாகவும் பல சோதனைகளைச் சந்திப்பனவாகவும் இருக்கின்றன. பலமிக்க சனநாயக மரபுகளில் சிலர்தான் நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள். அதேவேளை மோசமான நிலையிலுள்ள பொருளாதார நிபந்தனைகளால் எல்லோரும் பாதிப்படைகிறார்கள். தற்போது பலர்

நீண்ட காலமாக நசுக்கப்பட்டுவரும் இனப் பிரிவினைகளைச் சந்திக்கிறார்கள். இவை தேவைப்படுகின்ற ஒற்றுமையையும் சமாதானத் தையும் அச்சுறுத்துகின்றன. உலகின் செழிப்பான சுதந்திர தேசங்களின் நற்பெயரும் உதாரணமாக நவீன தொழில்நுட்பத்தால் மக்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் நினைக்க முடியாத அளவுக்கு மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை உயர்த்தியுள்ளது. புதிதாகத் தோன்றிய சுதந்திர நாடுகள் சனநாயகத்தைச் சுதந்திரம் வேறொந்த முறையையும்விட செழிப்பைக் கொண்டு வரும் என்ற அத்தாட்சி பலமாக உண்டு. எந்த ஒரு அரசியல் முறையும் செழிப்பை உறுதிபண்ண முடியாது ஆனால் ஒரு சனநாயக முறையானது தேவையானவற்றின் ஒரு பகுதியினை மட்டும் வழங்கக்கூடும்.

சனநாயகம் ஒன்றே ஒவ்வொரு நபரின் கொரவத்தையும் சுயாட்சியையும் மதிக்கின்றது என்பதை அறிய வேண்டும். சனநாயகத்தைப் பேணுவதற்கு ஒவ்வொரு நபரும் தன்னுடைய நல்வாழ்வானது முழுச் சமூகத்தின் நல்வாழ்வுடன் தொடர்புள்ளது என்பதனை அறிய வேண்டும்.

இந்தப் புதிய நம்பிக்கையைச் சமூகத்தில் நிலைநாட்டுவது கஷ்டமாக இருக்கும். ஆகவே புதிய சனநாயக நாடுகளுக்குப் பெரிக்கிள்ஸ் போன்ற தலைவர்கள் வேண்டும். அத்தலைவர்கள் உண்மையான சனநாயகத்தின் போக்கும், குறிக்கோளும் மக்களை உயர்ந்த நிலைக்கு உயர்த்த வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். அதே வேளை உயர்நிலையிலுள்ள வர்களின் மீது கீழ்நிலையிலுள்ளவர்கள் கொண்டிருக்கும் பொறாமையைத் திருப்திப்படுத்துவதற்குக் கீழ் இறக்குவது கொடுக்கோளின் ஓர் அம்சமாகும். தனி நபர் சுதந்திரம், சுயமாக ஆளும் அரசாங்கம், சட்டத்திற்கு முன்னால் சமத்துவம் போன்றன உயர்ந்த தரத்தில் உள்ளன என்பதை விளங்கங்கூடிய தலைவர்கள் தேவை. அத்துடன் இந்த அரசியல் நிறுவனங்கள் ஒரு நல்லதுடசிக்கும் எல்லோருக்கும் நல்ல வாழ்வுக்கும் தேவை என்பதனைத் தங்களுடைய பொறுமை இழந்த மக்களுக்கு வற்புறுத்திக் கூறக்கூடிய ஆற்றல் உள்ள தலைவர்கள் தேவை.

இத்தகைய குறிக்கோளும் இத்தகைய தலைவர்களையும் எங்கள் காலத்தில் காணமுடியாது. சனநாயகத்தின் மெல்லிய தளிர்கள், நசுக்கி அழுத்தும் கடினமான தரையூடாகப் பிரித்துக் கொண்டு வருவதை உலகம் வியப்புடன் பார்க்கின்றது. யாராவது இத்தளிர்கள் செழிப்பாக வளர்வதற்கு உதவ விரும்பினால் ஏதென்ஸ்கின் பெரிக்கிள்ஸ்கினதும், பல தடைகளுக்கு மத்தியில் சனநாயகம் வெற்றியடைந்த அவருடைய நகரத்தினதும் கதையினை உற்சாகம் ஏற்படுத்துவதற்காகவும் அறிவுறுத்தலுக்காகவும் வாசிப்பதற்குப் பதிலாக அத்தளிர்களுக்கு மோசமானவற்றையே செய்யாதிருப்பார்கள்.

பகுதி II

சோதனைக் களத்தில்
முதலாளித்துவ சனநாயகம்

தமிழாக்கம்

தெ. தனராஜ்
செயற்றிட்ட அதிகாரி
கல்வி முகாமைத்துவ அபிவிருத்தித்துறை
தேசியக் கல்வி நிறுவகம், மகரகம்

பொதுசனக்கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம்
மார்கா நிறுவக வெளியீடு

சோதனைக்களத்தில் முதலாளித்துவ சனநாயகம்

I

ரொக்வில்லும் மில்லும் (Tocqueville and Mill)

சனநாயகம் எதிர் முதலாளித்துவம்

ரொக்வில்லின் “அமெரிக்காவில் சனநாயகம்” (Democracy in America) என்னும் நூலும் மில்லின் “சுதந்திரம் பற்றி” (on Liberty) என்னும் கட்டுரையும் சனநாயகத்தின் சிறப்பு அல்லது தனிமனிதனின் முக்கியத்துவம் பற்றி பேசுபவர்களுக்கு, மேற்கோள் காட்டுவதற்கு மிக வசதியான ஆதாரங்களாகும். எனினும் ரொக்வில்லின் அமெரிக்க ஆய்வை நாம் இங்கிலாந்து பிரான்ஸ் ஆயியவை தொடர்பாக அவர் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்களின் அடிப்படையிலேயே நோக்குதல் வேண்டும். மில் எழுதிய “சுதந்திரம் பற்றி” என்னும் நூலினை, பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் மற்றும் அரசியற் பொருளாதாரம் பற்றிய அவரது ஏணை நூல்களுடன் சேர்த்தே நோக்கப்படவேண்டும்.

இவ் இருவரது ஆக்கங்களும் அரசியல் மற்றும் சமூக அபாயங்களைப் பற்றிய ஓர் உணர்வின் வெளிப்பாடாகும். எனினும் இருவரும் வேறுபட்ட பயமுறுத்தல்களையே உணர்ந்தனர். சனநாயகப் புரட்சி என்பது தடுக்க முடியாத ஒரு பேரவை என எண்ணிய ரொக்வில் சனநாயகத்தின் தேவையை இனங்கண்டார். கைத்தொழில்சார்ந்த முதலாளித்துவம் கட்டுப்படுத்தப் படாத வரையில் இவ்வாறான நிலை ஏற்படும் என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதற்கு மாறாகக் கைத்தொழில்சார் முதலாளித்துவம் நின்று நிலைக்கும் என மில் மிக அமைதியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார். எனினும் வர்த்தக பூர்வ்வா உலகம் பொது அபிப்பிராயத்தைத் தனி உரிமை ஆக்கிக் கொள்வதையும், மற்றும் தொழிலாளவர்க்கத்தைத் தனது விழுமியங்களுக்குச் சார்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதையும் தடுக்க வேண்டுமென விரும்பினார். முதலாளித்துவத்தை நாகரீகமாக்குவதே அவரது திட்டமாக இருந்தது. எனவே இந்த உத்தியானது நகர்சார் சனநாயகத் தின் (Urban Democracy) மீது மிகக் கடுமையான வரையறைகளைத் தவிர்க்க முடியாததாகக் கியது. இதனை மிக எளிதாகக்கூறுவதாயின் கைத்தொழில் சார் முதலாளித்துவம் சமூகத்தில்

ஒரு பாரிய சக்தியாக உருவாகாவிட்டால் மாத்திரமே சனநாயகத்தை நாகரீகமுடையதாக்க முடியுமென ரொக்வில் எண்ணினார். சனநாயகம் வரையறை செய்யப்பட்டால் மாத்திரமே கைத் தொழில் சார் முதலாளித்துவத்தை நாகரீகமாகக் முடியும் என மில் நம்பினார்.

ஒரு குறுகியகால நட்புறவு

அலெக்ஷி ரொக்வில் நோர்மன் பிரபுத்துவத்தின் வழி வந்தவர். “ஜோன் ஸ்ருவட் மில்” ஒரு ஸ்கொட்லாந்து சப்பாத்து தைப்பவனுடைய பேரனாவார். இவர்கள் இருவரும் ஒரு குறுகிய காலத்தில் நண்பர்களாக இருந்தனர். வர்க்கம், தேசியம் ஆகிய எல்லைகளைக் கடந்து விளங்கிய இந்த நட்புறவு உண்மையில் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாகும். மில்லின் சுபாடியும், பின்னர் மணைவியுமான ஹரியட் ரெயிலர் ரொக்வில் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார். ரொக்வில் பிரபுத்துவ வகுப்பில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாவார். பலவீனமான ஒழுக்கநிலை, குறுகிய அறிவுநிலை, பயந்த சுபாவும் ஆகியவற்றை அவர் கொண்டிருந்தார். ஆனால் மில் மத்தியவகுப்பு மனப்பாங்குகளிலிருந்து விடுபட்டிருந்தார். 1840 ஆம் ஆண்டு மே 11 ஆம் திகதி அவர் ரொக்வில்லுக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“நீங்கள் அரசியல் தத்துவத்தின் தோற்றுத்தையே மாற்றியமைத்து விட்டார்கள். நவீன சமூகத்தின் போக்குகள், அப்போக்குகளுக்கான காரணம், குறிப்பிட்ட அரசியல், சமூக வடிவங்களின் தாக்கங்கள் ஆகியவை தோடர்பான விவாதத்துக்குப் பரிமாணத்தையும் அர்த்தத்தையும் வழங்கியுள்ளீர்கள். உங்களுக்கு முன்னர் யாரும் இதனைச் செய்ததில்லை. இவைபற்றிய முன்னைய வாதப்பிரதி வாதங்கள் இன்று குழந்தைத்தனமாகத் தோன்றுகின்றன.” (Mayer 1954 : 328 - 9)

1830 களின் பிற்பகுதியிலிருந்து 1840 களின் பிற்பகுதிவரை ரொக்வில்லும் மில்லும் வழையாகக் கடிதங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். இவ் வழக்கம் திடீரென முடிந்தமைக்கு ரொக்வில் மீது ஹரியட் கொண்டிருந்த வெறுப்பு சிலவேளை காரணமாக இருந்திருக்கலாம். 1850 களின் பிற்பகுதியில்தான் இக்கடிதத் தொடர்பு திரும்பவும் ஆரம்பித்தது. (Pappe 1964 : 221 - 2)

உண்மையில் ரொக்வில்லும் மில்லும் பல விடயங்களில் பொதுவான கருத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். இருவருமே பிரான்ஸ் நாட்டின்மீது தீவிர ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். ரொக்வில் ஹராயி பிலிப்பின் காலத்தில் பிரதிநிதிகள் சபையில் பணி புரிந்தார். இரண்டாம் குடியரசின் பொழுது ஒரு குறுகிய காலத்திற்கு வெளிநாட்டமைச்சராகப் பணி புரிந்தார். 1865 ஆம் ஆண்டு மில் பாரானுமன்றத்தில் விபரல் கட்சியின் சார்பாக

நுழைந்தார். அக்காலத்தில் அயர்லாந்து நிலச்சீர்திருத்தம், குடியேற்றவாத விடயங்கள் பற்றி அவர் உரையாற்றினார்.

இவ்விரண்டு மனிதர்களும் ஒரே தலைமுறையினர். ரொக்வில் 1805 ஆம் ஆண்டிலும் மில் அதற்கு அடுத்த ஆண்டிலும் பிறந்தனர். இருவரும் சனநாயகத்தில் தனிமனிதனின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் ஒரு நிலையான நாகரீக வாழ்வுக்குச் சனநாயகத்தின் தேவை பற்றியும் ஒரே விதமான கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய பகுப்பாய்வுகள் தனிச்சிறப்பும், செல்வாக்கும் கொண்டு காணப்பட்டன. மில்லும் ரொக்வில்லும் வினோதமானவர்கள். இருவருமே தமக்குரிய சமூக வகுப்பிலிருந்து விடுபட்டிருந்தனர். ரொக்வில்லின் குடும்பத்தினர் பிரெஞ்சுப்புரட்சியின் போது அரசுக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். அவரது தாத்தாவும் பாட்டியும் ‘கில்லட்டின்’ கத்திக்கு பவியாகினர். பெற்றோர் மயிரிமையில் தப்பித்தனர். அலெக்ஷி தனது இருபத்தைந்தாவது வயதில் சொந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு ஆளாகினார். 1830 இன் ‘யூலை நாட்களின்’ (July days) நீதிபதியாக இருந்த அவர் பூர்ப்பன்களை நிராகரித்து ஹராயி பிலிப்பின் பூர்ஷ்வாக குடியாட்சிக்கு விசுவாசம் தெரிவித்தார். ரொக்வில் இக்கஷ்டமான தீர்மானத்தை உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பால், அறிவுநிலையில் நின்று எடுத்தார். புதிய அரசாங்கம், எல்லாரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஓர் அரசியல் யாப்பை உருவாக்கும் என்று அவர் நம்பினார். இவ்விடயத்தில் தாம் ஒரு பிரபுத்துவ வழியில் வந்தவரெனினும் ஹராயி பிலிப்பின் ஆதரவாளர்களின் வர்த்தகத் தன்மை ஆகியவற்றை ஒதுக்கினார்.

இதற்கு மாறாக மில்லின் தந்தையான ஜேம்ஸ் பிரபுத்துவ ஆட்சியை வெறுத்தார். பத்திரிகைத் துறை வாயிலாகப் பொதுவாழ்வில் பிரவேசித்த அவர்புத்தகங்களையும் எழுதினார். பின்னர் லண்டனிலிருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பனியில் பணியாற்றினார். ஜேம்ஸ் மில் தனது மகனுக்கு மிகவும் ஆழமான அறிவுப்பயிற்சியைத் தானே வழங்கினார். மூன்றுவயதில் கிரேக்க மொழியும், எட்டு வயதில் லத்தீனையும், பின்னர் அளவையியலையும் அவர் தனது மகனுக்குக் கற்பித்ததோடு இந்தியா இல்லத்தில் (India House) ஒரு வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்தார். இங்கு அவர் 35 வருடம் ஓர் அதிகாரியாகப் பணியாற்றினார். அக்காலத்தில் லண்டனில் வாழ்ந்த தீவிரவாத அறிவு ஜீவிகளின் வட்டத்துக்குள் ஜோன் தனது தந்தையின் மூலமாக நுழைந்தார். டேவிட் றிக்காடோ (David Ricardo), ஜேராமி பெந்தாம் (Jeremy Bentham) ஆகியோருடன் பழகும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. பயன்பாட்டு வாதிகளின் கருத்தைப் பரப்புவதில் அவர் தீவிர ஆர்வம் காட்டினார். ரொக்வில்லைப் போலவே ஜோனுக்கும் தனது இருப்பு வயதுகளில் சொந்தப் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. ரொக்வில் உணர்ச்சிகளை வெல்லத் தனது அறிவைப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் இதற்கு மாறாக மில் தனது தொட்டில் காலம் முதல் பழக்கப்பட்டுவந்த அறிவாட்சிக்கு எதிராக ஆழ்ந்த உணர்வுகளுக்கு உட்பட்டிருந்தார். 1826-27 பணிக்காலத்தின் போது மில் விரக்திக்கும் வெறுப்புக்கும் உட்பட்டிருந்தார்.

இக்காலத்தில் அவரது குழுவின் பெந்தாம் எழுதிய 'Rationale of Judicial Evidence' என்னும் 5 தொகுதி கொண்ட நூலைப் பதிப்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அந்நேரத்தில் அவர் வாசித்த நினைவுக்குறிப்புகள் கொண்ட ஒரு நூலில் ஒரு பந்தி அவரைக் கண்கலங்கள் செய்தது. அப்போது அவர் தனது உணர்வுகள் இன்னும் சாகவில்லை என்பதை உணர்ந்து மகிழ்ந்தார். இந்த அனுபவத்துக்குப் பின்னர் ஒரு கவிதையை அர்த்தமற்ற களிப்பு எனக் கருதும் ஜெராமி பெந்தாமின் கொச்சையான மகிழ்ச்சி, வேதனை கோட்பாடு அவருக்கு அதிருப்தி அளித்தது. அவர் வேட்ஸ்வேத்தின் கவிதைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினார். 1829 இல் தனது விவாத சங்கத்திலிருந்து விலகியதோடு பெந்தாமின் பயன்பாட்டுவாதத்தைப் (Utilitarianism) பகிரங்கமாகவே எதிர்த்தார்.

இவ்வாறான வித்தியாசமான வழிகளில் இவ்விரண்டு சிந்தனையாளர்களும் தமது வளர்ப்பின் காரணமாகத் தம் மீது சமத்தப்பட்ட சிந்தனைக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டனர். மேற்கத்தைய தாராளவாத மரபுகளின் அடிப்படையில் இவ்விருவரும் 'சன்நாயகப் பிரச்சினை' பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு இரண்டு மாதிரிகளை முன்வைத்தனர். முதலாளித்துவம் இப்பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாகும் என்பதைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் ரொக்வில்லின் வாழ்க்கை

ரொக்வில் தனது இளவையதில் தனது நண்பர் ஒருவருக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார்: “இன்னொரு நபரின் கடவுச்சீட்டில் இங்கிலாந்துக்குள் நுழையும் ஓர் ஆர்ப்பாட்டமான திட்டம் உள்ளது. சில வேளை நான் கைது செய்யப்படலாம். ஆனால் அதில் தான் அந்த ஆர்ப்பாட்டமே அடங்கியுள்ளது” (Tocqueville to Louis de Kergorlay 1824; Tocqueville 1985:31). இவ்வாறான ஆர்வத்தின் காரணமாகவே அவர் ஏழு வருடங்களின் பின்னர் தனது நண்பர் குஸ்டாவ் டி போமாந்ட் (Gustave de Beaumont) அவர்களுடன் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார். அங்கு நியூயோர்க்கில் சில நாட்களைக் கழித்தபின்னர் எல்லைப்புறத்துக்குச் சென்றார். அவரது அமெரிக்க விஜயத்துக்கு உத்தியோகரித்தியான காரணம் அமெரிக்க குற்றவியல் மன்றங்களைப்பற்றி ஆய்வு செய்வதாக இருந்தது. எனவே கள்ளத்தனமான ஆவணங்கள் இன்றியே ரொக்வில்லும் அவரது நண்பர் போமாந்டும் பிரான்ஸின் புதிய அரசின் பிரதிநிதிகளாகவே அமெரிக்காவை அடைந்தனர். இதைப்பற்றி ரொக்வில் எழுதும் போது: நீதிமன்ற முறை ஒரு பொய்யான காரணம். நான் அதனை ஒரு கடவுச்சீட்டாகப் பாவித்தேன் . . . (Tocqueville to kergorlay, 1835; Furet 1984 : 227).

சௌன்ரா பீவி (Sainte-Beuve) கூறுவதைப்போல ரொக்வில் 'தான் எதனையும் கற்பதற்கு முன்னரேயே சிந்திக்கத் தொடங்கினார்' (Lerner

1968 x/iii) எனினும் அமெரிக்காவைப் பற்றிய சிந்தனை 1831க்கு முன்னர் அவர் உள்ளத்தில் இருக்கவில்லை. அமெரிக்க விஜயத்தைப் பற்றிய எண்ணம் அவர் புறப்படுவதற்கு இருவாரங்களுக்கு முன்னர் போமாந்டு எழுதிய கடிதத்தின் வாயிலாகவே வெளிப்பட்டது. அமெரிக்காவைப் பற்றிய தீவிர சிந்தனை பயணம் முற்றுப் பெற்றதன் பின்னர்தான் உருவெடுத்தது. (Furet 1984).

1831லும் அதன் பின்னரும் ரொக்வில்லின் சிந்தனையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த விடயம் அமெரிக்கா அல்ல, அங்கு நிலவிய சன்நாயக சமூக முறையையாகும். சன்நாயகத்தினை எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்க்கும் சில கோஷங்களாகவோ அல்லது கோட்பாடுகளாகவோ அல்லாமல் அதனை ஒரு செயற்படு சமூகமாகவே அவர் கண்டார்.

இதற்கு ஜேரோப்பா உதாரணங்களை வழங்கவில்லை. சமகாலத் தாராளவாதிகள் 1789 இல் பிரான்ஸ், 1688 இல் இங்கிலாந்தும் எதேச்சாதிகார அரசுகளைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டன என்னைனார்கள். எனினும் இவ்விரு சமூகங்களுமே ஒரு ‘தூய’ சன்நாயகத்திற்கு உதாரணமாக இருக்கவில்லை. பிரான்ஸின் விடயத்தில் சன்நாயகக் கோட்பாட்டின் நிறுவன வெளிப்பாடுகள் சமூக முறையின் மீதான புரட்சிகர வன்முறை விளைவுகளுடன் நெருக்கமாகப் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. இங்கிலாந்து விடயத்தில் சன்நாயக மனப்பாங்குகளும் பிரபுத்துவ மனப்பாங்குகளும் மொண்டல்ஸ்கியூ கூறுவதைப் போலக் கலந்திருந்தன. ரொக்வில்லின் உள்ளத்தில் அமெரிக்காவானது ஜேரோப்பிய தாராண்மை வாதம் எதிர் நோக்கும் ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு விடய ஆய்வாகப் பரிணமித்தது. அமெரிக்க சன்நாயகம் பிரபுத்துவ சாயலையோ அல்லது பிரான்ஸ் அனுபவித்த வன்முறையோ கொண்டிருக்கவில்லை. அமெரிக்க சன்நாயகம் ஜேரோப்பிய சமூகங்களுக்கு எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஒரு சிந்தனை வழியை வழங்கியது. ரொக்வில் 1836 இல் மில்லுக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார்: அமெரிக்கா எனக்கு ஒரு சட்டகம் மாத்திரமே, சன்நாயகம்தான் எனது கருப்பொருள்” (Tocqueville to Mill, 1836; Tocqueville 1954 : 315).

ரொக்வில் 1831 இல் நியூயோர்க்கிற்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்போதைய சனாதிபதியாக அன்ட்ரூ ஜக்ஸன் இருந்தார். சுதந்திரப்போர் பற்றிய நினைவுகள் இன்னும் உயிர்ப்பாகவே இருந்தன. ஒரு வெகுசன உத்வேகம் வளர்த்தொடங்கியிருந்தது. இதனை உயர் குடியினர் சிலர் எதிர்த்தனர். இதனைப் பொஸ்டன், பால்டிமோர் முதலிய இடங்களில் உயர் குடியினருடன் விருந்துண்ணும் பொழுது ரொக்வில் அவதானித்தார். இப்புதிய இயக்கத்தின் பண்புகளை அறிய ரொக்வில் ஆர்வம் கொண்டார். அதை ஒன்பது மாதங்களுக்குள் ரொக்வில் வடமேல் எல்லைப் பிரதேசத்திற்கும், கனெடிய எல்லைக்கும் விஜயங்களை மேற்கொண்டார். பின்னர் நியூ இங்கிலாந்து, நியூ ஓர்லியன்ஸ், ஒகியோ

ஆகிய இடங்களுக்கும் பயணம் செய்தார். இப்பயணங்களின் பொழுது அவர் சட்டத்தரணிகள், இராஜதந்திரிகள், சமயக் குருமார், அரசியல் வாதிகள் போன்றோருடன் மட்டுமல்லாது வங்கி, கல்வி, இலக்கியம், பெருந்தோட்டம், சிறைச்சாலை முதலிய துறைகளுடன் தொடர்புடையோருடனும் அளவளாவிக் குறிப்புகளைத் திரட்டினார்.

1832 இல் ரொக்வில் ஐரோப்பாவிற்குத் திரும்பினார். இக்காலகட்டத்தில் அவர் தான் எழுதிய அமெரிக்காவில் சனநாயகம் (Democracy in America) என்னும் நூலுக்கான மூலவிடயங்களைச் சேர்த்திருந்தார். இந்நாலின் முதலாவது பகுதி 1835 லும் இரண்டாவது பகுதி 1840 லும் வெளிவந்தன. முதலாவது பகுதியை முடிக்குமுன் இங்கிலாந்துக்கு ஒரு குறுகிய கால விஜயமென்றை மேற்கொண்டார். அவர் ஓர் ஆங்கிலப் பெண்ணுடன் நட்புக் கொண்டிருந்தார். அப்பெண்மணியே பின்னர் இவரது மனைவியானார். எனிலும் அவரது இப்பயணத்திற்குக் கல்வி சார்ந்த நோக்கங்களும் இருந்தன. தமது அமெரிக்க விஜயத்தின் இறுதியில் ரொக்வில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

ஆங்கில இனத்தின் விசேட பண்புகளைப் பற்றி அமெரிக்கா ஒரு பூரணமான தோற்றுத்தைத் தருகிறது. அமெரிக்கா என்பவன் சுதந்திரமாக விடப்பட்ட ஆங்கிலேயனாவான். அவனது ஆர்வம் கொழுந்து விட்டு எரிகின்றது. விடாப்பிடித்தனமும், சயநலமும், பெருமையும், பகுத்தறிவும், விடாமுயற்சியும் கொண்ட அவன் பணத்தின் மேல் மிகவும் மிரியாதையுடையவன்” (Tocqueville 1959; 177)

“சுதந்திரமாக விடப்பட்டவன்” என்பதனால் ரொக்வில் கருதியது போல் பிரபுத்துவச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டது என்பதல்ல. ஆங்கிலேயரின் பண்புகளில் உண்மையில் சிறந்த பரோபகாரமான பெருமைக்கு அம்சங்கள் இருந்தன. ரொக்வில்வின் முதாதையரின் இல்லம் துறைமுகத்துக்கு அண்மையிலேயே இருந்தது. அங்கிருந்துதான் 1066 ஆம் ஆண்டு வில்லியம் நோர்மன் படையெடுத்துச் சென்று இங்கிலாந்தை வெற்றிகொண்டு ஒரு மானியமைற சார்ந்த அரசு வம்சத்தை நிலை நிறுத்தினான். எனவே இங்கிலாந்தின் பிரபுத்துவப் பெருமைகள் என்பவை உண்மையில் பிரெஞ்சு நாட்டைச் சேர்ந்தவை.

1833 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் ரொக்வில் இங்கிலாந்தில் ஐந்து வாரங்கள் தங்கியிருந்தார். அந்நேரத்தில் ஆங்கில அரசியலை அதற்கு முந்திய வருடம் கொண்டுவரப்பட்ட சீர்திருத்த சட்டத்தின் பின்னணியில் அவதானிக்கும் சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைத்தது. இக்காலப் பகுதியில் வெளிங்டன் பிரபு பிரபுக்கள் சபையில் திறமையில்லாமல் உரையாற்றியதையும் அதே நேரத்தில் ஒரு தொழிலாளி போலந்தின் சுதந்திரத்திற்கு ஆதரவாக மிகத் திறமையுடன் உரையாற்றியதையும்

கண்டார். லண்டன் நகரத்தில் நடந்த ஒரு பாராளுமன்றத் தேர்தலைக் கண்ணுற்றார். ஒக்ஸ்பேட் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விஜயம் செய்தார். சலிஸ்பரியில் நீதவான் மன்றத்தில் அமர்ந்து நடைமுறைகளை அவதானித்தார். ஒரு சீர்திருத்தவாதியையும் சந்தித்தார்.

இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் ரொக்வில் ஒரு நீண்ட விஜயத்தை மேற்கொண்டார். (1835 மே- செப்ரெம்பர் வரை). இம்முறைகைத்தொழில் நகரங்களான பரமிங்காம், மாண்செஸ்டர், விவர்பூல் ஆகியவற்றுக்கு விஜயம் செய்தார். இந்த இரண்டாவது விஜயத்தின் போது அரசியல் மத்திய மயப்படுத்தல் பற்றி ஜோன் ஸ்ரூவேட் மில்லுடன் அவர் கலந்துரையாடினார். இக்காலத்தில் ரொக்வில்லை லண்டனில் பலரும் நன்றாக அறிந்திருந்தனர். லண்டன் அரசியல் வட்டாரங்களில் அவர் கலந்து கொண்டார். தேர்தல்களில் இலஞ்சுண்மூல் பற்றிப் பொதுமக்கள் சபையின் தெரிவுக்குழு ஒன்றிலும் அவர் சாட்சியமளித்தார். அமெரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் ரொக்வில்லை அவதானிப்புகள் அவரது நோக்குகளின் இரு அம்சங்களுக்கு உதவியாக இருந்தன. முதலாவது பிரபுத்துவத் திலிருந்து சனநாயகம் நோக்கிய உலகளாவிய மாற்றம். இரண்டாவது சனநாயக சமூகங்கள் எதிர்காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய போக்குகள்.

பிரபுத்துவம் எதிர் சனநாயகம்

ரொக்வில்லை கருத்துப்படி ஒரு பிரபுத்துவ சமூகத்தில் ஆளும் வகுப்பினர் தம்மைப்பற்றியும் மனினைப்பற்றியும் உயர்வான எண்ணங்களைக் கொண்டிருப்பர். பிரபுத்துவம் மிக உயர்வான மகிழ்ச்சியைக் கற்பனை செய்து மிகவும் ஆர்வம் நிறைந்த இலக்குகளை நிர்ணயித்துக் கொண்டது. இத்தகைய சமூதாயங்களில் வின்ஞானிகள் ‘உண்மையின் மீது அழியாக காதல்’ கொண்டிருந்தனர். (Tocqueville 1968: 592-3) ஓர் அரசாங்கத்தினுள் பிரபுத்துவம் ‘தனக்குத்தானே எஜமான்’ ஆகும். அது தற்காலிக உணர்வுகளுக்கு இடம் கொடுப்பதில்லை. நீண்டகாலத் திட்டங்களின்மூலம் அதனை அடைவதற்கு சரியான சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்துநிற்கும். உலகத்தின் தலைவித்தைத் தீர்மானித்த ரோம அரசிலிருந்து ஆங்கில அரசுவரை அவை பிரபுத்துவத்தாலேயே கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு கூறும் ரொக்வில் சிறிது சுயமதிப்பு தொனிக்கக் கூறுகிறார்: ‘அதைப்பற்றி ஒருவர் எவ்வாறு ஆச்சரியப்படமுடியும்?’ அவரது பார்வையில் ‘பிரபுத்துவம் உறுதியும் ஞானமும் கொண்டது, அது என்றும் அழிவதில்லை.’ (283-4) தூர்தாதிஷ்டவசமாக பிரபுத்துவத் தின் இத்தன்மையினை நிலைநிறுத்திய சட்ட, பொருளாதார சலுகைகள் ‘மகத்தான் சனநாயகப் புரட்சிக்கு’ முன்னால் நிலைக்க முடியவில்லை. பிரபுத்துவத் தின் அடிப்படையானது சமமின்மை, உறுதிநிலை, உயர் இலட்சியங்கள் எனில், சனநாயகத்தின் அடிப்படை சமத்துவம்,

தனிமனிதத் துவம், அமைதியின்மை மற்றும் சராசாரித் தன்மை (mediocrity) என்பவையாகும்.

சமத்துவக் கோட்பாடு சகலவிடயங்களிலும் தாக்கம் செலுத்துகிறது. சமூக வர்க்கங்கள், ஆண் பெண், பெற்றார் பிள்ளைகள், எசுமான் வேலைக்காரர்கள் எனப் பலவேறு பிரிவுகளிலும் சமத்துவக் கோட்பாடு அதன் தாக்கத்தைச் செலுத்துகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் இன்னொரு மனிதனுக்குச் சமமானவனைன்று சன்நாயகம் கூறுகிறது. ஒரு தனிமனித உணர்வு வளர்ச்சியடையும் பொழுது அதனுடன் சேர்ந்து உளவியல் ரீதியான தனிமைப்படுத்தலும் ஏற்படுகிறது. தன்னைமையமாகக் கொண்ட, தன்னில் தானே தங்கியுள்ள தனிமனிதன் ‘தனக்குள் தானே’ அடைபடும் அபாயத்தை எதிர்நோக்குகிறான். ஆனால் ஒரு சிலரை மாத்திரமே தனது நண்பர் களாகவும் விருந்த தானிகளாகவும் ஏற்றுக் கொள்வான். சமத்துவத்தின் இன்னொரு விளைவு அமைதியின்மையாகும். மக்கள் தமக்குப் ‘பொருத்தமான இடம்’ இருப்பதனை மறந்து விடுவார். அவாவிற்கு வரையறை கிடையாது. தனிமனிதன் தன்னால் அடைய முடியாதது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டே பூரண இன்பத்தைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான் (693). சன்நாயகத்தில் மகிழ்ச்சியென்பது பல்நாறு சிறு சிறு தேவைகளை அடைவதைக் குறிக்கின்றது. இத்திருப்தியானது ஒருவகை மேம்பட்ட பொருள்முதல் வாதத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது. இந்திலைமையானது ஆன்மாக்களை மலினப்படுத்துவதில்லை. ஆனால் செயற்பாடுகளை இளக்கவெக்கிறது (688). சன்நாயக சமூகங்களின் பிரசைகள் ஒரு பாரிய பொது மனஸ்மிக்கிஞக்குப் பதிலாக (836) தமது தனிப்பட்ட விரக்தியின் உறுத்தலை அனுபவிப்பார். ஒரு சன்நாயக சமூகத்தில் சாதாரண மக்களின் பொதுக்கல்வி மட்டம் பிரபுத்துவ சமூகத்தைவிட உயர்வானது. ஆனால் சிந்தனை வளம் உயர்ந்ததல்ல. நடைபூரத் தன்மையும், ஆயத்திலையும் போற்றப்படுகின்றன. பயனுள்ள புத்தாக்கங்கள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன.

ஆனால் அடிப்படை அறிவுப்புரட்சிகள் மிக அரிதானவை. வழிமுறைகள் மதிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அதற்கு அடிப்படையான கோட்பாடு அசட்டை செய்யப்படுகிறது. கலைகளுக்குப் பதிலாகக் கைப்பணிப் பொருள் போற்றப்படுகிறது. ஆங்கில மொழியானது உயர்ந்த வகையில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஊசலாடும் சிந்தனைகள் தமது ஊசலாட்டத்திற்குப் பாமர மொழியையே வாய்ப்பானதாகக் கொள்கின்றன (619). ஒரு சன்நாயகத்தில் அரசியல் விவகாரங்களானது, அனுபவமின்மை, வழு நிறைந்த நோக்கு மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட தூரதிருஷ்டி ஆகியவற்றினால் பாதிக்கப்படுகின்றன. அதிர்ஷ்டவசமாக அமெரிக்க சன்நாயகத்துக்கு தவறுகள், பிழைகள் விடவும் அவற்றிலிருந்து பாடம் படிக்கவும் இயலக்கூடியதாகவுள்ளது. ரொக்வில்லின் பார்வையில் அமெரிக்க சன்நாயகத்தில் அரசியல்வாதிகளின் நலன்கள் பொதுநலனுக்கு விரோதமாக இருக்கவில்லை.

ரொக்வில்லின் நோக்கில் இங்கிலாந்து பிரபுத்துவ சன்நாயகக் கோட்பாடுகளின் கலவையாகும்: “இங்கிலாந்தில் ஏழைகள் இருக்கவே செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இரண்டு உரிமைகள் உண்டு. முதலாவது செல்வந்தர்களைப் போல அதே சட்டங்களுக்குத் தலை வணங்குதல். இரண்டாவது செல்வத்தைத் தேடுமுடியுமெனின் செல்வந்தருக்கீடாகச் சமத்துவத்தையும் பெற்றுமுடியும். ஆனால் இந்த இரண்டு உரிமைகளும் உண்மையென்பதை விட வெளித் தோற்றுமோயாகும். ஏனெனில் தனக்காகவும் தனது பிள்ளைகளின் நன்மைக்காகவும் செல்வத்தைத் தேடிக்கொள்ளப் பிரதான வழியாகச் சட்டங்களை ஆக்குவதனும் செல்வந்தனே. (Tocqueville, 1958:911).

ரொக்வில் ஆங்கிலேய சமூக ஏற்பாடுகளைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட்டதோடு அவற்றினால் கவரப்படவும் செய்தார். ஆங்கிலேய சமூக ஏற்பாடுகளைச் சமுத்திரத்துக்கு மேலாக “நூறு அடியில் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் ஓர் ஆடுகின்ற கயிற்றுப்பாலத்துக்கு அவர் ஒப்பிட்டார் (74).

இம்முறை இயங்குவதற்கு அனுபவமும் திறனும் அதிஷ்டமும் தேவைப்பட்டன. ஆங்கிலேயப் பிரபுத்துவம்-1789-ற்கு முன்னதான அதனுடைய பிரெஞ்சுச் சகபாடியைப் போலல்லாது, அரசியல் ரீதியாக உயிர்ப்பும் ஒப்பிட்டாவில் திறந்த தன்மையும் கொண்டிருந்தது. இது பிறப்பில் அன்றி செல்வத் திலேயே தங்கியிருந்தது. அதற்குத் திட்டவட்டமான எல்லைகள் இருக்கவில்லை. எனவே அது ஒரு தெளிவான இலக்காகவும் இருக்கவில்லை. பிரபுத்துவ சலுகைகள் சட்டரீதியாகத் தாக்கப்பட்டன. ஆனால் அது சமூக மனப்பாங்குகள் மற்றும் நடத்தைகள் மீது கொண்டிருந்த செல்வாக்கின் காரணமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஒரு சமத்துவ சன்நாயகச் சமூக முறைக்கு ஈடான ஒரு சமூக அமைப்பு பர்மிங்காமில் காணப்பட்டது. இந்காரம் ஒரு சில பெரிய கைத்தொழில் உடைமையாளர்களையும் கொண்டிருந்தது. ஐக்கிய அமெரிக்காவைப் போலவே உள்ளுரப் பற்றும் அமைதியற்ற இயக்கமும் ஒரு வித அழுக்கத்திற்கு உள்ளாகியிருந்தது. பர்மிங்காமில் ரொக்வில்லுக்குப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டது. “ஒவ்வொருவரும் செல்வத்தைத் தேட இங்கு உழைக்கிறார்கள், தேடிய பின்னர் அதனை அனுபவிப்பதற்காக வேறொங்கோ செல்கிறார்கள்.” ரொக்வில் தனது தினக்குறிப்பில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார். “இந்த மக்களுக்குத் தமக்கென ஒரு நிமிடத்தையேனும் ஒதுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் இன்று மாலை பணக்காரராகி நாளை செத்துப் போய்விடவேண்டும் என்பதைப் போல உழைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பொதுவாகப் புத்தசாலியானவர்கள். ஆனால் அவர்களது புத்தசாலித்தனம் அமெரிக்கப்பாணியில் இருக்கிறது.” (Tocqueville 1958: 94). அவரோடு பயணஞ்செய்த குஸ்டாவ் டி போமன்ட் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: இது முடிக்காலுக்கு அமெரிக்காவேதான் ஆக்குவதாகவும் சங்கம்

(Drescher 1964a :64). ரொக்வில்லுக்கு பர்மிங்காமானது அமெரிக்கால்லையிலிருந்த ஓகியோவை நினைவுட்டியிருக்கலாம். நான்கு வருடத்துக்கு முன்னர் ரொக்வில் பின்வருமாறு எழுதினார்: ஓகியோவிற்கு ஒவ்வொருவரும் பணந்தேடவே வருகிறார்கள். அங்கு ஒருவரும் பிறக்கவுமில்லை, அங்கு இருப்பதற்கு ஒருவராவது விரும்பவுமில்லை, முழுச் சமூகமும் ஒரு கைத்தொழிலாகும். (Tocqueville 1950 :262).

எதேசுதாதிகாரமா அல்லது சுதந்திரமா?

இங்கிலாந்தைப் போலல்லாது ஐக்ஷிய அமெரிக்காவில் சனநாயகமானது பெரும் வெற்றியை ஈட்டியது. இவ்விடயமானது சனநாயக சமூகங்களின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி ரொக்வில்லை ஆய்வதற்குத் தூண்டிய ஒரு வாய்ப்பே எதேசுதாதிகாரத்தின் நன்மையாகும். அதன்படி பிரசைகள் சிந்திக்க வேண்டியதில்லை. வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுமில்லை. (Tocqueville 1968: 898). இதன்படி மக்கள் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் சமத்துவம் கொண்டவர்கள். ஆனால் சுதந்திரமற்றவர்கள்.

மற்ற வாய்ப்பானது எதேசுதாதிகாரத்துக்கு அல்லாது சுதந்திரத்துக்கு இட்டுச் செல்லுதலாகும். சனநாயகத் துக்கெதிரான தவறான மனப்பாங்குகள் அகற்றப்படவேண்டுமெனில் இது தவிர்க்க முடியாத இணைப்பாக இருக்க வேண்டும். முடியாத்தியாளர் பிரபுக்கள் மற்றும் ஏனைய சலுகை பெற்ற வகுப்பினரைத் தாக்கிச் சுதந்திரத்தை ஸ்தாபிதம் செய்வதே ஜ்ரோப்பிய பாங்கு. இது அராஜகத்துக்கும் பின்னர் எதேசுதாதிகாரத்துக்கும் இட்டுச் செல்லும் அபாயத்தைத் தள்ளகத்தே கொண்டுள்ளது. எனினும் “அதிகாரத்தின் செல்வாக்கைக் குறைக்கும்” இன்னும் ஒரு வழியுமன்று.

‘அதிகாரத்தைப் பல இடங்களில் பிரித்து வைப்பதன் மூலம்’ (Tocqueville, 1968: 86) மத்திய அரசிக் அல்லது ஆளும் வர்க்கத்தின் அடக்குமுறை வசதிகளைக் குறைக்க முடியும். இதன் மூலம் சமூகத்துக்கு மிகவும் பயனான சமூகப் பயன்பாடுகளைப் பாதுகாக்க முடியும். இதுவே அமெரிக்க அணுகுமுறையாகும். 1831 இல் ஹாவார்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவர் ரொக்வில்லுக்குப் பின்வருமாறு கூறினார்: “மசாகூசெட்ஸ் மாநிலம் சிறுசிறு குடியரசுகளின் தொகுப்பாகும்.... அரசனுக்குப் பதிலாக நாங்கள் மக்களின் பெயரைப் போட்டுள்ளோம். அதைவிட வேறொன்றும் மாற்றிவிடவில்லை.” (Tocqueville 1959: 51).

‘அமெரிக்கர்கள் சமத்துவத்தின் வழியாகப் பிறந்த தனி நபர்வாதத்தை, சுதந்திரத்தைக் கொண்டு எப்படிப் போராடினார்கள்’ என்பதற்கு நியூஇங்கிலாந்து நகரம் நல்ல உதாரணமாகும். உள்ளர் சமூகத்தின் அலுவல்கள் யாவும் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்டபொது அலுவல்களால்

நடாத்தப்படுகின்றன. கவுண்டி மற்றும் மாநில அரசுகளிலும் இதே கோட்பாடுதான் பின்பற்றப்படுகிறது. ஒவ்வொருவரும் சமூகத்தின் பங்காளிகள் என்ற நிலையிலிருப்பதால் இந்த முறை நன்கு செயற்படுகிறது.

மக்களின் அபிப்பிராயத்தை இருந்திருவனங்கள் உருவாக்கி வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றில் ஒன்றாகப் பத்திரிகைகள் நாட்டின் நாலாபுங்களிலும் அரசியலைப் பரப்புகின்றன. அவற்றின் கண்கள் எப்போதும் மூடுவதில்லை. பகிரங்க அலுவலர்கள் ‘அபிப்பிராயம் என்னும் நீதிமன்றத்தின்’ முன்னால் எப்போதும் நிறுத்தப்படுகின்றனர். பத்திரிகைகள் பொதுசன அபிப்பிராயத்தை நேர் செய்கின்றன. பல பத்திரிகைகளும் ஒரே அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருக்கும் போது அதன் வலிமை அதிகரித்து சரியான முடிவு ஏற்பட வழிவகுக்கிறது. இரண்டாவது நிறுவனம் அரசியல் கூட்டுகளாகும். ஜோரோப்பாவில் இத்தகைய சங்கங்கள் சதிசெய்யும் பட்டயாக விளங்க, அமெரிக்காவில் இவை அமைதியான ஒழுங்கமைப்புகளாக உள்ளன. விவாதங்கள் மூலம் இவை பொதுசன ஆதாவைப் பெறுகின்றன.

உள்ளர் தேசபக்தியானது அரசியல் ஆர்வம் நாடு முழுவதும் வேகமாகப் பரவுவதைத் தடைசெய்கிறது. இத்தகைய அரசியல் ஆர்வம் மாநில ஆர்வத்துடன் மோதுகிறது. இந்திலையைச் சமஷ்டி யாப்பு மேலும் பலப்படுத்துகிறது. தேர்தல்கள் அடிக்கடி நடந்தன. பொதுநிர்வாகம் முறையாக நடக்கவில்லை. அதில் செலவினமும் ஊழலும் மலிந்திருந்தன. எனினும் மக்களின் அரசியல் கடுபாடு நன்மை அளிப்பதாகவே இருந்தது. கிளர்ச்சியும் ஒழுங்குமுறையும் நிறைந்த அமெரிக்கத் தனத்தையே அரசியலும் பிரதிபலித்தது. அமெரிக்கர்கள் தமது தொழில்கள், வீடுகள், அபிப்பிராயங்கள் மற்றும் ரசனைகள் ஆகியவற்றை எப்போதும் மாற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள். எனினும் உறுதியான மதச்சார்பு நம்பிக்கை, தன்னில் தங்கியிருத்தல், அயலவரை மதிக்கும் பண்பு ஆகியவற்றையும் கொண்ட ஓர் உயரிய ஒழுக்கக் கோவையை மேம்படுத்தியிருந்தது.

அமெரிக்கர்களின் சமத்துவம் மற்றும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான சமநிலை காலனித்துவ வரலாற்று அடிப்படையில் ஊன்றியிருந்தது. ஆரம்பக் குடியேற்றவாதிகள் தமது மதங்களை மட்டுமல்லாது ஒரு மதத்தை வகுப்புச் சனநாயக சுதந்திரத்தையும் கொண்டிருந்தனர். ஆரம்ப குடியேற்றவாதி ஒரு சாதாரண விவசாயி அல்ல, அவன் ஒரு நாகரிக மனிதன்.... புதிய உலகுக்குள் அவன் தனது பைபிள், கோட்டி மற்றும் புதினப்பத்திரிகையுடன் பிரவேசித்தான். தேசிய அரசியல் கட்டமைப்பு உருவாகுவதற்கு முன்னரே உள்ளர் அரசியல் ஒழுங்கு உருவாகிவிட்டது. அங்கிருந்த நிலமானது சோமபேறிகளான நிலப்பிரபுக்களைத் தாங்கும் அளவுக்குச் செழிப்பானதாக இருக்கவில்லை. எனவே பல பகுதிகளில் சிறுநிலச் சொந்தக்காரர்களின் கூட்டம் உருவாகியது. பெரும் பணக்கார வகுப்பினர்களும் சிறிதுகாலம் இருந்தனர். அவர்களே அமெரிக்கப்

புரட்சிக்கான சிறந்த தலைவர்களை வழங்கினர். ஆனால் புரட்சிக்குப் பின்னர் சொத்துரிமைச் சட்டங்கள் மாற்றப்பட்டன. எனவே பெருநில உடமை ஒழிக்கப்பட்டது.

சுதந்திரத்துக்கு எதிரான பயமுறுத்தல்கள்

சுதந்திரத்துக் கெதிரான பயமுறுத்தல்களில் மிகவும் குறிப்பானதான இன்றீதியான வன்முறை ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் காணப்படுகிறது. அத்துடன் சகல நவீன சன்நாயகங்களிலும் உருவாக்கூடிய இன்னொரு ஆபத்தான பெரும்பான்மை அபிப்பிராயம் எப்பொழுதும் சரியானது என்பதையும் அமெரிக்கா காட்டி நிற்கிறது. பெரும்பான்மை சரியான தென்னும் கருத்து சிறப்பானதல்ல. அது உண்மையில் சிந்தனையைப் பெரும்பான்மையினர் வேலி போட்டு அடைத்து வைப்பதற்குச் சரியானதாகும். ஐரோப்பிய ஆட்சியாளரைப்போல இவ்விடயத்தில் மக்களையும் திருப்தி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. பெரும்பான்மையினரின் சகல வல்லமை என்பது அராஜக்துக்கும் அநியாயத்துக்கும் வழி விடுகிறது. ரொக்கில் கூறுவதைப்போல இந்நிலையைச் சமப்படுத்தக் கூடிய சக்தியானது அமெரிக்காவில் சட்டத்தொழிலில் காணப்படுகிறது. அமெரிக்க சட்டவல்லுனர்கள் பழமைவாதிகள், மரபுகளைப் பேணுபவர்கள். உண்மையில் அவர்கள் இரகசியமாகச் சன்நாயகத்துக்கு விரோத மானவர்கள். அமெரிக்கப் பிரபுத்துவம் சட்ட மன்றங்களில் காணப்படுகின்றது. நீதித் துறையின் கெல்வாக்கு ஸ்ரிமுறையின் ஊடாகவே கையாளப்படுகிறது. இம் முறையானது மக்களின் ஆட்சியை ஸ்தாபிப்பதற்கும் அதனை எவ்வாறு செயற்படுத்துவது என்பதை அவர்களுக்குக் கற்பிப்பதற்கும் காத்திரமானது.

சன்நாயகத்தில் உள்ளார்ந்திருக்கும் ஆபத்துக்களைப்பற்றி ரொக்கில் தனது அமெரிக்க சன்நாயகம் எனும் நூவின் இரண்டு பகுதிகளும் வெளி வந்த ஐந்தாண்டு இடைவெளியில் தீவிரமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். இவ்விரண்டு தொகுதிகளுக்கிடையில் உள்ளடத்திலும் நோக்கிலும் ஆக்குறைந்தது மூன்ற வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

முதற்றொகுதியில் மக்கள் அமைதியற்றவர்களாகவும் மாறிக்கொண்டிருப்பவர்களாகவும் சமூக இசைவாக்கமுள்ளவர்களாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டனர். அடுத்த தொகுதியில் 1830களின் பிற்பகுதியில் ரொக்கில்லுக்கேற்பட்ட பிரெஞ்சு அரசியலனுபவம் காரணமாக மக்கள் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். அடுத்தது அமெரிக்க சன்நாயகத்தின் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அமைச்சுர்த் தனமானதாக அரசாங்கம் வர்ணிக்கப்பட்டது. அடுத்த தொகுதியில் பிரான்சிய அனுபவம் காரணமாக இரக்கமற்ற மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அதிகார சக்தியாகக் காட்டப்படுகிறது. இக்கருத்து அவரது இரண்டாவது தொகுதியான The old Regime and the Revolution (1955) என்னும் நூலில்

அமுத்தமாகக் கூறப்படுகிறது. மூன்றாவதாக ரொக்கில்லின் கருத்துப்படி சமூக மாற்றமானது பல விடயங்களில் அதிகளும் சமத்துவமின்மையை உருவாக்குகிறது. கைத்தொழிலாக்கமே இதற்குக் காரணமாகும்.

இங்கிலாந்து கண்ட கைத்தொழிலாக்கம் போன்றதொன்றை அமெரிக்காவும் கானுமூயின் அங்கு நின்று பிடிக்காது எனத் ரொக்கில் கூறுகிறார். இங்கிலாந்தில் மான்செஸ்ரா நகரத்தில் தாம் கண்ட காட்சியை அவர்பின் வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“முப்பது அல்லது நாற் பது தொழிற்சாலைகள் குன்றுகளுக்கிடையில் உயர்ந்து நின்றன. அவைகளின் கோபுரங்கள் ஐந்து மாடிகளின் உயரத்தைவிட உயர்ந்திருந்தன. ஏழைகளின் பரிதாபமான வாழ்விடங்கள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்தன. யயிரிடப்படாத நிலம் இத்தொழிற்சாலைகளைச் சுற்றிப்பரந்து கிடந்தது. ஆனால் அவற்றில் இயற்கை எழிலின் கவர்ச்சி இருக்கவில்லை. ஒரு நகரத்திலிருக்கவேண்டிய வசதி அங்கு காணப்படவில்லை. கைத்தொழிற் பாவனைக்காக நிலம் வழங்கப்பட்டு விட்டது. பாதைகள் ஒழுங்கற்றுக்கொடிந்தன. மக்களின் செயற்பாடுகள் இலாபத்தை நோக்கியே இருந்தன. வாழ்க்கையின் நல்ல விடயங்களுக்கு அங்கு இடமிருக்கவில்லை.” (Tocqueville 1958:106)

ரொக்கில் மான்செஸ்ராவில் உலைகளின் சத்தத்தையும் நீராவியின் ஓசையையும் கேட்டார். பெரும் தைத்தொழில் மயமாக்கமும் பெரும் நகரங்களும் சமத்துவத்துக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் பெரும் பயமுறுத்தல்களாகும். தொழிற்சாலையில் முதலாளி ஒரு பெரும் சாம்ராஜ்யத்தின் நிர்வாகியாக மாறிக்கொண்டிருந்தான். தொழிலாளியோ அடிமையாக மாறிக் கொண்டிருந்தான். அமெரிக்காவில் நிரந்தரமான சமத்துவமின்மையும் பிரபுத்துவமும் வந்து சேருமெனில் அது கைத் தொழிலாக்கத்தினாடாகவே நுழையும்.

சன்நாயகக் குடியரசுகளுக்குப் பெரிய நகரங்களே உண்மையான ஆபத்து என ரொக்கில் கருதினார். இந்நகரங்களின் காரணமாகவே சன்நாயகம் அழியும் என அவர் எதிர்வு கூறினார். இதனைத் தடுக்க வேண்டுமெனில் அரசாங்கங்கள் ஓர் ஆயுதந்தரித்த படையை உருவாக்க வேண்டும். இப்படையானது தேசிய பெரும்பான்மையினருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டும். உண்மையில் பாரிய கைத்தொழில் நகரத்தின் சனத்தொகையானது சன்நாயக அமைப்புக்குள் இயங்குவதிலுள்ள பிரச்சனைக்குக் கூறிய ‘தீர்வு’ உண்மையில் ஒரு தீர்வேயல். 1831 ஆம் ஆண்டு ஒரு நியூ இங்கிலாந்து வாசி ரொக்கில்லுக்கு பின்வருமாறு கூறினார். “எம்மைப் போன்ற ஒரு முழுமையான சன்நாயக நாட்டிற்குக்

கைத்தொழிலாக்கம் பாரதுரமானதாகும். இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளுக்காகப், பொலிஸ் இருக்கிறது. ஆனால் எம்மைப் பொறுத்தவரையில் மக்களுக்கு அப்பால் என்ன கச்தி உள்ளது.” ரொக்வில் பின்வருமாறு பதில் கூறினார். “பெரும்பான்மையினர் சில வேளைகளில் ஒழுங்கீனத்தையும் அநியாயத்தையும் வேண்டிநின்றால் உங்களது அரசாங்கத்தின் அடிப்படையாக அமையப் போவது எது?” உண்மையில் ரொக்விலின் சனநாயக மாதிரி சமாதானம், சமத்துவம், சுதந்திரம் உள்ளாட்சி ஆகியவற்றின் கலவை - உலகம் முழுதும் ஒரு பெரிய கைத்தொழில் நகரமாக மாறுகின்ற எண்ணத்துடன் பொருந்தவில்லை.

ரொக்வில்லைப் பற்றி மில்

மலர்ந்து விரிகின்ற சனநாயகப் புரட்சியின் தாக்கத்தைக் கண்டு பிடிப்பதில் ரொக்வில் ஈடுபட்டிருந்தார். சனநாயகம் தவிர்க்க முடியாதது. அதே நேரத்தில் மகிழ்ச்சி நிரம்பியதல்ல. சனநாயகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள என்ன செய்யப்படல் வேண்டுமென அவர் வினாவினார். அவரது அமெரிக்கப் பயணமும், 1848ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் சில நம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்திய போதிலும் இறுதியாக ரொக்வில் ஒரு துயரமான தனிமை நிலையை அடைந்திருந்தார். (Mayer 1968:XX). இதற்கு மாறாக சமூக, உள் வளங்கள் ஒரு நாகரிக சமூகத்தை உருவாக்க எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படலாம் என மில் சிந்தித்தார். ‘நாகரிகமான’ என்பது பொருளாதார அபிவிருத்தி என மில் அர்த்தம் கொள்ளவில்லை. பூரணத்துவம், மகிழ்ச்சி, புத்திசாலித்தனம், மேம்பாடு முதலியவற்றை அவர் நாகரிகம் எனக் கருதினார். அத்தகைய சமூகத்தில் சமத்துவம் என்பது ஒரு விழுமியம். அதேநேரத்தில் அதே அளவுக்கு முக்கியமான விழுமியங்களான சுதந்திரம், பன்முகத் தன்மை, தனித்துவம் ஆகியவற்றுடன் அது சமநிலைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இத்தகைய சமநிலையை சமூகத்தின் சகல மட்டங்களிலும் பண்பார்ந்த, புத்திசாலித்தனமானவர்கள் மேற்கொள்வர். ஜோன் ஸ்டேவர்ட் மில் போன்றோரின் கருத்துக்கள் இத்தகையோரை இப்பணியினைச் செய்ய உற்சாகப்படுத்தும்.

மில்லைப் பொறுத்தவரை அவரது இலட்சியத்தை நோக்கிய செயற்பாடுகளின் வரையறைகள் சனநாயகப் புரட்சியினால் நிச்சயிக்கப்படவில்லை. மில்லின் கருத்துக்கள் ரொக்வில்லின் கருத்துக்களை விடக் குறைந்த சர்வதேசத் தன்மையையும் கூடுதலாக மாற்றக் கூடியதன்மையையும் கொண்டிருந்தன. பிரதான தடைகள் அரசியல் பொருளாதார விதிகள் மற்றும் மக்களின் கல்வி மட்டும் ஆகியவற்றிலிருந்தே வந்தன. இவ்விரண்டு விடயங்கள் தொடர்பாகவும் மில் ஆய்வு செய்தார். மில் “அரசியல் பொருளாதாரத் தத்துவங்கள்” (Principles of Political Economy) என்னும் தனது நூலைத் தனது சொந்தச் செலவிலேயே

மலிவுப் பதிப்பாக வெளியிட்டார். 1848இல் முதல் பதிப்பு வெளிவந்ததைத் தொடர்ந்து அவரது காலத்திலேயே ஐந்து பதிப்புகள் வெளிவந்தன.

தனது காலத்தில் மில் ‘மிகப்பெரிய பொருளியல் அறிஞராக’ மதிக்கப்பட்டார். உழைக்கும் வர்க்கத்தினர்க்கான முதியோர் கல்வி இயக்கத்தினிடையே அவருக்கு நிறைந்த செல்வாக்கு இருந்தது. அவரது நூல்கள் பல நூல்நிலையங்களிலும் காணப்பட்டன. எனினும், அவர் பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி அவ்வளவாகக் கவலை கொள்ளவில்லை. இதன் காரணமாக அவரது புகழ் மேலும் அதிகரித்தது. 1865இல் அவர் பாரானுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அதற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் அவருக்கு ஒரு சவால் ஏற்பட்டது. அதாவது அவர் ‘ஆங்கிலேய உழைக்கும் வர்க்கம் பொய் கூற வெட்கப்பட்டாலும் அவர்கள் பொதுவாகப் பொய்க்காரர்கள் தான்’ என எழுதினாரா என்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அவர் ஒத்துக்கொண்ட போது கூட்டம் முழுதும் கைத்தட்டல் நீண்ட நேரம் எதிரொலித்தது என அவர் தனது சுய சரிதையில் பின்னர் குறிப்பிட்டார். (Mill 1873:284)

“அமெரிக்காவில் சனநாயகம்” என்னும் நூலினைப் பற்றிய மில்லின் பதிப்புரையில் மில்லுக்கும் ரொக்வில்லுக்குமிடையிலான கருத்து வேற்றுமைகள் வெளிப்பட்டன. மில், ரொக்வில்லின் முறையியலை முற்று முழுதாக ஏற்றுக்கொண்டார். உய்த்தறி முறை, தொகுத்தறிமுறை ஆகிய இரண்டும் இணைந்த ஓர் ஒப்பீட்டு முறையாக ரொக்வில்லின் முறை அமைந்திருந்தது. மில்லின் “அளவையியல் முறைமை” (System of Logic) (1844) என்னும் நூலில் இம் முறைகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன. ரொக்வில் ஆதரித்த உள்ளார் உப - பாரானுமன்ற முறைகளையும் மில் ஆதரித்தார். எனினும் ரொக்வில்லுடன் மில் மூன்று விடயங்களில் முரண்பட்டார். முதலாவது ரொக்வில்லின் சில பொதுமைப்படுத்தலின் நடைமுறைத்தன்மையை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இரண்டாவது முக்கியமான சில விடயங்களில் ரொக்வில்லின் தர்க்கமுறை பற்றி மில் கேள்வி எழுப்பினார். இறுதியாகச் சனநாயக வளர்ச்சிக்கு அமெரிக்க சமூகத்தை விட இங்கிலாந்து சமூகம் வாய்ப்பானது என மில் கருதினார்.

ரொக்வில் என்னியது போல சனநாயகப் போக்கு அவ்வளவு பலமானதாக இருக்கவில்லை. அவர் எதிர்பார்த்த ‘சமத்துவத்துக்கான தாகம்’ இங்கிலாந்தில் எவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அமெரிக்க அரசாங்கத்தினது குறுகிய பார்வை சனநாயக வளர்ச்சிக்கு உதவியாக இருக்கவில்லை. இங்கு காணப்பட்ட இதே நிலைமைகள் 18ஆம் நூற்றாண்டின் சனநாயகமற்ற சமூகங்களான பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் கூடுதல் காணப்பட்டன. எனினும் ஜக்கிய அமெரிக்காவின் விசேட தன்மை என்னவெனின் அங்கு அரசாங்கம் மிகவும் அத்தியாவசியமாக இருக்கவில்லை. அமெரிக்க சமுதாயம் ஆட்சியாளரின் துஷ்பிரயோகங்கட்டு உட்பட்டிருக்கவில்லை. எனவே அமெரிக்க சமுதாயத்திற்கு மேற்பார்வையாளர் எவரும் தேவைப்படவில்லை.

ரொக்வில் ‘சனநாயகத்தின் விளைவுகளுக்கும்’ ‘நாகரீகத்தின் விளைவுகளுக்கும்’ இடையே வேறுபாட்டை அறியாமற் தடுமாறிப் போயிருந்தாரென மில் கூறினார். நாகரீகத்தின் விளைவு என்பது ரொக்வில்லைப் பொறுத்தவரை வர்த்தக வளர்ச்சியும் தேசிய வளங்களின் வளர்ச்சியுமாக இருந்தது. சமத்துவத்தை நோக்கிய மனப்பாங்கு வர்த்தகமயப்படுத்தலின் ஒரு விளைவாகும். ரொக்வில்லைக் கவர்ந்த அமெரிக்க வாழ்வின் உயிரோட்டம் வர்த்தக வளர்ச்சியின் ஒரு விளைவே தவிர சமத்துவத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட விளைவல்ல என மில் வாதிட்டார்.

தன்னுடைய வாதத்தை விளக்குவதற்கு இரண்டு விடயங்களை மில் குறிப்பிட்டார். முதலாவது கண்டாவில் வாழ்ந்த பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வர்த்தக வளர்ச்சியில்லாமலே சமூக சமத்துவத்தை வெளிப்படுத்தினர். இரண்டாவது இங்கிலாந்தின் ஒரு சமனற்ற சமூகத்தில் வர்த்தக நாகரீகத்தின் வளர்ச்சி காட்டப்பட்டது. உண்மையில் அமெரிக்க மக்கள் பொதுவாக நமது மத்திய வகுப்பினரேயாவர் என மில் கூறினார்.

இங்கிலாந்தில் பொதுசன அபிப்பிராயத்தை மத்திய வகுப்பினரே உருவாமைத்தனர். மறுதலையாகப் பொதுசன அபிப்பிராயத்துக்கு முன்னே தனிநபர்கள் முக்கியமற்றவர்களாக இருந்தனர். பெரும்பான்மை மக்களின் சர்வ வல்லமை என்பது ரொக்வில் குறிப்பிட்டதைப் போல சமூக சமத்துவத்தினால் ஏற்படவில்லை. மாறாக சனத்தொகைப் பருமன் காரணமாக ஏற்பட்டது. உண்மையில் அமெரிக்காவில் காணப்படக்கூடிய சனநாயகத் தன்மைகள், பல வகுப்புக் பேதங்கள் நிறைந்த பூர்ஷிவா இங்கிலாந்திலும் காணப்படுகின்றது. மில்லின் கருத்துப்படி இங்கிலாந்து அமெரிக்காவைப் போல அல்லாது வித்தியாசமான சமூக அமைப்பைக் கொண்டிருப்பது நல்ல அம்சமே. உதாரணமாக ஓய்வை அனுபவிக்கும் ஒரு வகுப்பும், கல்வியிற் சிறந்த ஒரு வகுப்பினரும் (மில் உட்பட) இங்கிலாந்தில் இருப்பது நன்மையான அம்சமே. சமூகத்தில் மேலெழும் வர்த்தக மனப்போக்கினைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இவ்விரண்டு சமூக வகுப்புகளும் உறுதியாக்கப்பட வேண்டுமென அவர் விரும்பினார்.

எனினும் உண்மையில் நாகரீகமடைந்த ஒரு வர்த்தகச் சமூகத்தில் அறிவாளிகளும் கனவான்களும் மட்டுமல்ல, விவசாய வகுப்பினரும் தேவையாகும். இங்கு மில் குறிப்பிட்ட விவசாய வகுப்பினர் அமெரிக்க வர்த்தக விவசாய வகுப்பினரையல்ல; மில் எதிர்பார்த்த விவசாய வகுப்பினர் தமது பிரதேசத்திலும், தொழிலிலும், மக்களிலும் ஒட்டுறவு கொண்ட விவசாய வகுப்பினரையேயாகும். நகர மக்களின் செல்வாக்கை சமநிலைப்படுத்துவதற்கு கிராம மக்கள் அவசியமாகும். அதாவது கிராமிய மக்களுக்கும் நகர வர்த்தகர்களுக்கும் இடையில் ஏற்படும் அரசியல் பினாக்குகள் (தானியச் சட்டம் போன்றது) தவிர்க்கப்பட வேண்டும். எனவே கிராமியப் புறத்தில் அறிவு வளர்ச்சியையும், நகர்ப்புற வர்த்தக

மனப்பான்மையில் கட்டுப்பாட்டையும் ஏற்படுத்தும் ஒரு கல்வி அமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமெனில் ரொக்வில்லின் கருத்துப்படி வர்த்தக முதலாளித்துவம் பெரும்பான்மையின் எதேச்சாதிகாரம், தனிநபர் ஒதுக்கநிலை ஆகியவை சனநாயக சமத்துவத்தின் விளைவுகளாகும். அமெரிக்காவில் பெரும்பான்மை அபிப்பிராயம் சட்டத்தொழிலின் செல்வாக்கில் சமநிலைப்படுத்தப்பட்டது; அதேபோல தனிமனித தனிமையும் உள்ளர் ஆட்சி பங்குபற்றலின் மூலம் குறைக்கப்படுகிறது எனக் கூறினார். இங்கிலாந்து கூடிய சமத்துவம், சனநாயகமும் ‘அமெரிக்கத்தனமும்’ கொண்டதாக மாறிவிடும் என அவர் எதிர்வு கூறினார்.

இதற்கு எதிராக மில் மத்தியவகுப்பு அபிப்பிராயத்தின் கொடுமையும், தனிமனித்துவத்தின் நசக்கலும் வர்த்தகப் போக்கின் விளைவுகளே தவிர சமத்துவத்துக்குச் சார்பான மனப்பான்மையின் விளைவுகள் அல்ல எனக் கருதினார். இங்கிலாந்தில் மத்திய வகுப்பு அபிப்பிராயம் கிராமிய மக்களாலும் ஓய்வு பெற்ற வகுப்பினர், மற்றும் கற்றறிந்த வகுப்பினர் ஆகியோரால் கட்டுப்படுத்தக் கூடியது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால், சமனற்ற வகுப்புக் கட்டமைப்புக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தில் கலாசார வேற்றுமைகளை ஓர் ஆரோக்கியமான சமநிலையைப் பேணப் பயன் படுத்த முடியும். இங்கிலாந்தில் மத்திய வகுப்பினரின் பருமன் வேகமாக வளர்ச்சியற்ற போதும் அது பிரபுத்துவ வகுப்பினர்க்குச் சவாலாக இன்னும் உருப்பெறவில்லை என மில் நம்பினார். உண்மையில் கற்றறிந்தோர் வகுப்பினரை உயர்த்துவது மில்லின் ஆர்வமாகவுமிருந்தது.

வாழ்க்கை - ஒரு சிறந்த கருத்தரங்கு

1840இல் ரொக்வில் பற்றிய தன் விமரிசனத்தை எழுதி முடித்த வேளையில் மில் தனது அறிவுத்தேவில் இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டார். இக்காலகட்டத்தில் அவர் தோமஸ், கார்லைல், வில்லியம் வேர்ட்ஸ்லவேத், சாமுவெல் டெய்லர் சோல்ரிஜ் ஆகியோரில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டினார். கற்பளை, சுயமதிப்பு, உள்ளுணர்வு போன்றவற்றில் அவர் ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். கற்றறிந்தோர் வகுப்பினரின் சமூக முக்கியத் துவத்தை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். அத்துடன் வரலாற்றையும் கற்க முனைந்தார். பின்னர் அவர் ஒகுஸ்ரா கொம்பே மற்றும் செயின்ட் சிமோனியன்ஸ் (Auguste Comte & the Saint Simonians) ஆகியோரையும் கற்க முனைந்தார். சமூக மாற்றத்தை முழுமையாக அணுகும் அவர்களது கருத்தை முதலில் ஏற்றுக்கொண்டாலும் அவர்களது சமயவெறியை அவர் வெறுத்தார். 1851இல் அவர் ஹரியியட் டெயிலரை மனம் செய்தார். அவரது பெண்ணிலைவாதம், உழைப்போர்கூட்டுறவு இயக்கம் ஆகியவை

மில்லில் செல்வாக்குச் செலுத்தின. இக்காலகட்டத்தில் தான் முன்வைக்கும் ஒரு நாகரிகமிக்க சமூகத்தின் வரம்புகள், அதற்கான தர்க்கத்தின் படிமுறைகள், அதற்கு அடிப்படையான அரசியற் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றைப்பற்றிய ஒரு தெளிவைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

மில்லின் இலட்சிய சமூகம் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் நடத்தப்படும் ஒரு சிறந்த கருத்தரங்கு போன்றது. ஓர் அறிவு நிறைந்த புத்திசாலித்தனமான ஒரு தலைமையின் கீழ் ஒத்துழைப்பையும், சுய அபிவிருத்தியையும் எதிர்பார்த்தது. மில் தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளைச் சுமத்தும் சட்டங்களைக் கொள்கையிடப்படையில் வெறுத்தார். அது வற்புறுத்திப் பெறப்பட்ட ஏற்றுக்கொள்ளலே தவிர உண்மையாகவும் சுதந்திரமாகவும் வழங்கப்பட்ட சம்மதமல்ல. மக்களின் ஒழுக்கவியல் மற்றும் அறிவார்ந்த கல்வி வளர்ச்சிக்கு அரசியற் சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இதனுடைய பொருள் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்குக் கூடிய ஒய்வையும் ஒய்வெடுக்கும் வர்க்கத்துக்கு மேலும் பொறுப்புக்களையும் வழங்குவதாகும்.

அரசியற் பொருளாதாரத் தத்துவங்கள்

பெந்தாம், நிக்காடோ, மல்தாஸ் ஆகியோரது மரபுசார்ந்த அரசியற் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையிலேயே மில்லும் தனது சமகால முதலாளித்துவம் பற்றிய பகுப்பாய்வையும் மேற்கொண்டார். இந்த ஆரம்பங்களினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிச் சில தீவிர முடிவுகளுக்கு வந்தார். மனித அடிமைத்தனத்தைப் பொருளாதார ஒடுக்கலாக்குவதற்கும் தனிமனித உழைப்புக்கான ஊழியத்தைக் கூட்டுவதற்கும் இச் சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்பட்டன. எனினும் மில்லின் தீவிரவாதம் மல்தாஸின் கருத்துக்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. ‘போராடுவதே மனிதனது தலைவிதி’ என்பதை மில் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். ஒருவரை ஒருவர் நசுக்குதலும் போட்டியும் பொறாமையும்தான் இன்றைய சமூக வாழ்வின் முறைமை என்ற கருத்தை மில் வெறுத்தார். எனினும் இத்தகைய நிலைமையைத் திருத்தியமைக்கும் எவ்வித முயற்சியும் மூலதனம், ஊழியம் ஆகியவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டுமென அவர் கருதினார்.

தோமஸ் மல்தூஸைப் போலவே மில்லும் அளவுக்கு மிஞ்சிய சனத்தொகை பொருளாதார வளர்ச்சியின் நன்மைகளை மழுங்கடித்துவிடும் என்று நம்பினார். எனினும் கல்வி, சமூகச்சீர்திருத்தம் ஆகியவற்றின் மூலம் மல்தூஸின் பொறியிலிருந்து தப்பிக்க முடியும் என மில் கருதினார். மூலதனத்தின் சேர்க்கை இலாப விகிதத்தைக் குறைக்கும் என்ற டேவிட் நிக்காடோவின் கருத்தையும் மில் ஏற்றுக்கொண்டார். எனினும்

இதனையும் அவர் மாற்றியமைத்தார். இலாபம் குறைவடைவானது ஓர் ‘அசைவற்ற நிலை’யை ஏற்படுத்தினால் அது இன்றைய நிலையில் ஏற்படும் ஓர் ஒட்டுமொத்தமான அபிவிருத்தியோகும் என மில் நிக்காடோவின் கருத்தை மாற்றியமைத்தார். மில்லின் பார்வையில் பொருளாதார வளர்ச்சி என்பது பொய்மையாகும்.

மில் தனியார் சொத்துடைமையை எதிர்க்கவில்லை. தனிநபர்களின் உழைப்பின் பலனை உறுதிசெய்யக்கூடிய ஒரு சொத்துடைமை முறைமையின் பெறுமதியை மில் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். எனினும் மக்கள் பிறருடைய உழைப்பின் காரணமாக சொத்துக்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதை அவர் எதிர்த்தார். அதாவது கூட்டுறவாளர், சிற்றுடைமையாளர்கள் ஆதரித்த அதேவேளையில் சொத்துடைமைச் சட்டங்களை அவர் எதிர்த்தார். பாரம்பரிய சொத்துக்களைப் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கையளிக்கும் முறையைத் தடைசெய்யும் தீவிர சமூகச் சீர்திருத்தங்களை மில் ஆதரித்தார்.

சமூக அமைப்புகள் தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கு இக்கருத்துவழிவகுக்கிறது. செல்வத்தின் உற்பத்தி இறுக்கமான சட்டங்களுக்கு உட்படினும் செல்வத்தைப் பகிர்வு செய்தல் மனித நிறுவனங்களைச் சார்ந்ததே. அதாவது செல்வத்தை உற்பத்தி செய்தவுடன் மனிதர்கள் தனியாகவோ கூட்டாகவோ தாம் விரும்பியவாறு எதனையும் செய்து கொள்ள முடிகிறது என மில் கருதினார். கைத்தொழில் நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரையில் மில்லின் இக்கருத்து மிகவும் முக்கியமானது.

மில் உழைப்பாளர்களும், முதலாளிகளும் கூடிய பங்காளர்களாவதையும் உழைப்பாளர்களின் சங்கங்களையும் ஆதரித்தார். கூட்டுறவுத் துறையில் ஈடுபட்ட நொபர்ட் ஓவனின் (Robert Owen) யூதோப்பியன் சமூகங்களை (Etopian Communities) ஏற்றுக்கொண்டார். உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் கூடிய அரசியல் அந்தஸ்து பெற்று வருகையில் சொத்துக்களையும் உற்பத்திகளையும் சமமாகப்பிரித்தல் சாத்தியமாக அமைந்தது. உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் இப்பொழுது பொது வாழ்வின் அங்கமாகினர். பொது நலவனைத் தமது நலனாகக் கருதுவதற்கு அவர்களைப் பயிற்றுவிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. கூட்டுச் சேர்வதில் ஏற்படும் நாகரீகத் தன்மை காரணமாக நீதி மற்றும் சமத்துவ உணர்வுகளை அவர்களிடம் வளர்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. இத்தகைய சமூகப் பரிசோதனைகளில் இரண்டு அம்சங்கள் இருந்தன. ஒன்று ‘ஒவ்வொருவரும் கல்வி பெற வேண்டும். மற்றது சனத்தொகைப் பருமன் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதாகும். ’

நிலப்பிரபுத்துவத்தின் சமூகப் பெறுமானம் பற்றி ரொக்வில்லைவிட மில் நம்பிக்கையுற்றிருந்தார். அரசியற் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளின் ஜந்து அத்தியாயங்களைக் கிராமிய வகுப்பினர்க்கு அதாவது சிற்றுடைமை விவசாயிகளுக்கே அர்ப்பணம் செய்திருந்தார். புத்தெழுச்சி இயக்கத்

திடமிருந்தே மில் இச்சிந்தனைகளைப் பெற்றார். கம்பர்லாந்து, வெஸ்ட்மோர்லாந்து ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்த, சுதந்திர உணர்வும், பொதுநலமும் கொண்ட சிற்றுடையைாளர்களே வேர்ட்ஸ்வேர்ட் கூறிய “விவசாயிகளாவர்”. இங்கிலாந்தின் கிராமப்புறங்கள் அனைத்திலும் நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய மாதிரியை இவர்கள் வழங்கக் கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

மில் சிறிய அளவிலான சோசலிசப் பரிசோதனைகளில் நாட்டங் கொண்டிருந்தார். அதே நேரத்தில் சமூக நடத்தைகளை ஒழுங்கமைக்கச் சந்தைப் பொறிமுறையில் தங்கியிருக்க விரும்பினார். வெளிவாரிக் காரணங்களினால் தனிநபர் தெரிவுகளைச் சந்தைப் பொறிமுறை வழங்க முடியாதவிடத்து அரசு தலையிட்டை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். ஏழை நிவாரணம் அத்தகைய நியாயமான தலையிடாகும். அத்துடன் பொதுசன வசதிகளில் போட்டித்தன்மை நடைமுறைச் சாத்தியமாகாத நிலையில் அரசு தலையிட்டை அவர் ஆதரித்தார். மக்களிடையே அறியாமையை அகற்ற அறிவுபரப்பும் முயற்சியில் அரசு ஈடுபடவேண்டுமென மில் கூறினார். இதனால் பிழையான தெரிவுகளைச் செய்வதிலிருந்து மக்கள் தப்பிக்க முடியும். மில்லைப் பொறுத்தவரையில் அரசாங்கத்தின் கல்விச் செயற்பாடு மிகவும் முக்கியமானது. உதாரணமாக அரசாங்கம் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு நிதி உதவி செய்வதை மில் மிகவும் விரும்பினார்.

நல்ல பண்புள்ள அதிகாரி

சனநாயகம் பற்றிய மில்லின் சிந்தனைகளில் இரண்டு சிக்கல்கள் பரந்திருந்தன. இவையிரண்டும் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புபட்டவை. முதலாவது, மில் சிறந்த சிந்தனையாளர்களின் செல்வாக்கை மக்களிடையே மேம்படுத்த வேண்டுமென விரும்பினார். இச் செல்வாக்கினை விணைத்திறநுடன் பயன்படுத்தும் ஊடகம் மத்திய அதிகாரமாகும். 1861இல் பிரசரிக்கப்பட்ட “பிரதித்துவ அரசாங்கத்தின் கவனங்கள்” (Considerations on Representative Government)என்னும் தமது கட்டுரையில் மில் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“...பொதுமக்களைப் பொது விவகாரங்களில் மறைமுகமாகப் பயிற்றுவிப்பதுபற்றி..... ஓர் அரசாங்கம் வேறு யாரேனும் செய்யக்கூடியவொன்றைத் தானே செய்தல் வேண்டும். அல்லது மற்றவர்களுக்கு எப்படிச் செய்வதெனக் காட்டித்தர வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அது ஆசிரியர் இல்லாத ஒரு பாடசாலைக்குச் சமமாகும்.”

இன்னொரு பிரச்சினை என்னவெனில் மத்திய அதிகாரமானது மத்திய விழுமியங்களின் ஆதரவாளர்களினால் தாக்கப்படலாம். கற்றறிவாளர் வகுப்பின் சக்தி, பெரும்பான்மைப் பலத்தினால் சட்டத்தின் உதவியுடன் தகர்க்கப்படலாம். “சுதந்திரத்தைப் பற்றி” என்னும் நூலில் மில் தனிநபர் வாதத்திற்கு எதிராகத் தனிநபர்த் தன்மைக்கு ஆதரவாக வாதிட்டார். தனிநபர் வாதம் | (Individualism) என்பது பொதுசன அபிப்பிராயத்தை நச்க்கும் ஒரு பூர்வாவா மனப்பாங்காகும். தனிநபர்த்தன்மை என்பது படைப்பாற்றல் மிக்க சுய அபிவிருத்தியாகும்.

மில் பொதுமக்களின் வித்தியாசமாக இருக்கும் உரிமையைப் பாதுகாக்க வேண்டுமெனக் கூறினார். ஒரு தனிநபரின் நடத்தை ஏனையோரின் நலன்களுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும்போது மட்டுமே சட்டநடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டுமென அவர் வாதிட்டார். வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவரது சிந்தனையை அல்லது நடத்தையை மாற்றியமைக்க அவரை இனங்கச் செய்யலாம். இந்த அனுகுமுறை அறிவு நிறைந்த புத்தாக்கவாதிகளைப் பாதுகாப்பதோடு அவர்களுக்குத் தமது அயலவருடன் அறிவுட்டும் முகமாக வாதம் புரிவதற்கும் வாய்ப்பளித்தது. சுதந்திரத்தைப் பற்றிய தனது நூலில் மில் இதுபற்றி நிறையவேக்குறிநார். மில்லின் இரண்டாவது பிரச்சினை பிரதித்தித்துவ அரசாங்கம் தொடர்பானது. ஒருபுறம் உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் பொதுவிவகாரங்களில் தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டுமென மில் எதிர்பார்த்தார். இதன் மூலம் தனிநபர் மற்றும் சமூகத்தின் நோக்கங்கள் விழுமியங்கள் பற்றி அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும். மறுபுறத்தில் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் போதிய அறிவைப் பெறாமலேயே அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டால் என்னவாகும் எனவும் அவர் சிந்தித்தார்.

‘மிகச்சிறந்த அரசாங்க முறை’ என்பது தனது இறைமையை “முழுச் சமூகத்திலிருந்தும் பெற்று” தனது பிரசைகளைப் ‘பொதுச் செயற்பாடுகள் எதிலேனும் நேரடியாக ஈடுபடுத்தவும் வேண்டும்’ என்பதை மில் ஏற்றுக்கொண்டார். எனினும் பிரதித்தானியப் பாராளுமன்றம் அறியாமை மற்றும் இயலாமையினால் நிரம்பி இருக்கின்றதென்றும் அது சமூகத்தின் பொது நலன்களைச் சாராத தனிப்பட்ட நலன்களின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டுள்ளதென்றும் கூறினார்.

சர்வசன வாக்குரிமை பற்றிய ஜெராமி பெந்தாமின் தீர்ப்பை மில் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் வாக்குரிமை இல்லாவிட்டால் முடி, மதம், பிரபுத்துவம் ஆகியோர் அரசாங்கத்தைத் தமக்கு அடிப்படுத்தி விடுவர் என்பதே ஜெராமி பெந்தாமின் கருத்து. ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் ஒரு வாக்கு என்னும் ஏற்பாடு ஆகக் கூடிய கொள்கையினருக்கு ஆகக் கூடிய சந்தோசத்தை வழங்கும். கல்வருக்கும் வாக்குரிமை, என்னும் கருத்து மில்லுக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. ‘ஆகக் கூடிய எண்ணிக்கையினர்’ சிறுபான்மையினர்களுக்குக் குறிப்பாகப்

புத்திஜீவிகளுக்குப் பெருந்தொல்லையை ஏற்படுத்துவார் என மில் நம்பினார். இதற்கு அவரது தீர்வு கல்வியறிவுள்ள , பொறுப்பு நிறைந்த பகுதியினரே முழுச் சமூகத்தின் நலன்களையும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும். அதேவேளை இக்குழுவினர் தமது பருமனைப் பெருப்பித்துக் கொள்ளச் சிரமத்துடன் உழைக்க வேண்டும் எனவும் மில் கூறினார்.

ரொக்வில்லின் கருத்து எப்படியிருந்த போதும் பிரபுத்துவ வகுப்பினர்க்குச் சலுகை பெற்ற வகுப்பில் இணைந்து கொள்ள உரிமை கிடையாது. வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பிரபுத்துவ அரசாங்கங்கள் என்பவை உண்மையில் பொதுத்துறை அதிகாரிகளைக் கொண்ட பிரபுத்துவமே..... அதாவது பணித்துறை ஆட்சி (Bureaucracy) யாகும். மிலலைப் பொறுத்தவரை சனநாயகம் மற்றும் பிரபுத்துவம் ஆகியவற்றுக்கு இடையிலான ரொக்வில்லின் வேறுபாடு தேவையற்றதாகும். இத்தகைய வித்தியாசம் உண்மையில் ஒரு பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்துக்கும் பணித்துறை ஆட்சிக்குமிடையில் செய்யப்பட வேண்டும். மிலலைப் பொறுத்தவரையில் பணித்துறை ஆட்சி அவரைக் கவர்ந்தது. குறிப்பாக ரோமன் சாம்ராஜ்யத்தின் வெற்றி இதன் காரணமாகும். எனினும் மிகவும் சிறந்த பூரணமான பணித்துறை ஆட்சியும் கூடப் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்தின் முன் குறைவானதே. எனினும் இங்கிலாந்து விடயம் இங்கு பொருத்தமானதல்ல. அரசாங்கம் செய்வதற்குத் திறன் வேண்டும்.

பெரும்பான்மை வகுப்பினர் அளவுக்கதிகமான அதிகாரத்தைப் பெறுவதல் பலவகையான ஏற்பாடுகளின் மூலம் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் மூலம் கல்வி அறிவு நிறைந்த சிறுபான்மையினர் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். எழுத வாசிக்கத் தெரியாதோருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படமாட்டாது. வரி இறுப்போர் அல்லாதோருக்கு வாக்குரிமையோ அல்லது ஏழை நிவாரணமோ வழங்கப்படமாட்டாது. நன்கு படித்தோருக்கு மேலதிக வாக்குள்ள வழங்கப்படும். இதற்காக ஒருவில்லை போர்ட், கேம்பிரிஜ் பல்கலைக் கழகங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பரிசீலனை பயன்படுத்தப்படலாம். வாக்குரிமை அளிப்பதும் கூடப் பொதுமக்களின் பார்வைக்கும் விமர்சனத்துக்கும் உட்படுத்தப்பட வேண்டும். இரகசிய வாக்கெடுப்பு முறை சிறந்ததல்ல. இறுதியாகப் பிரதிநிதிகள் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய தேர்தற்கால வாக்குறுதிகளை ஊக்குவிக்கக் கூடாது.

மேலே குறிப்பிடவற்றிலிருந்து பொது விவகாரங்களில் புத்திசாலித்தனம் நிறைந்த அறிவாளிகளின் முக்கியத்துவம் இனங்காணப்படும். இத்தகைய கருத்து சகல மனிதர்களும் சமமானவர்கள் (வெள்ளைத் தோலிருந்தால்) என்னும் அமெரிக்கக் கருத்துக்கு முரணானதாகும். மில்லின் கருத்துப்படி இப்படியான அமெரிக்கக் கருத்து அமெரிக்க பண்புகளின் பொருத்தமற்ற அம்சங்களோடு தொடர்புடையதாகும். உண்மையில் கல்வி மற்றும் சமூகப் பொறுப்புடைமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சமத்துவமின்மையை நிறுவ மில் மிகவும் பாடுபட்டார்.

முடிவுரை

ரொக்வில்லின் கருத்துப்படி சமத்துவமென்பது சனநாயகப் புரட்சியின் அடிப்படை அம்சமாகும். தனிமனிதவாதத்தின் அடிப்படையில் இத்தகைய கருத்து மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட எதேச்சாதிகாரத்துக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடியது. எனினும் அமெரிக்கக் குடியரசின் உள்ளூர் நிறுவனங்களில் ரொக்வில் எதிர்காலத்துக்கான ஒரு மாற்று ஏற்பாட்டைக் கண்டார். எனினும் இது முழுமையானதெனக் கூறிவிட முடியாது. இருந்த போதிலும் மத்தியதரமான சனநாயகம், சனநாயக எதேச்சாதிகாரத்தைவிட மேலானது. முன்பு குறிப்பிட்டது போல உற்பத்திக் கைத்தொழிலும், பெரிய நகரங்களும் இருக்கும் வரை இத்தீவானது பொருத்தமான தாகவே இருக்கும். மில்லின் கருத்துப்படி சராசரித்தன்மை அல்லது சாதாரணத்தன்மை என்பது பொருளாதார வளர்ச்சிப் போக்கில் மத்திய வகுப்பு செல்வாக்கு வளர்ச்சியின் ஒரு விளைவாகும். எனினும் பெரும்பான்மை அராஜகம் என்பது குறிப்பாக உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வருமானமும் அரசியல் அதிகாரமும் அதிகரிக்கும் பொழுது ஓர் ஆபத்தாகவே அமையும். சராசரித் தன்மையும் எதேச்சாதிகாரமும் மாற்றிடுகள்ல. இவை இரண்டும் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் மில், ரொக்வில் இங்கிலாந்து விடயத்தில் எண்ணியதைப் போல சிறந்த தலைமைத்துவத்துக்கு பிரபுத்துவத்தைத் தெரிவு செய்யவில்லை. மாறாக சமூகத்தின் அதிகாரம் கற்றறிவாளர் குழுவிடம் கையளிக்கப்படல் வேண்டும் என அவர் கருதினார். முதலாளித்துவம் - அதன் நகர கைத்தொழில் மற்றும் விவசாய அம்சங்கள் - மனித கட்டுப்பாட்டுக்கு ஆட்படுத்தப்படவேண்டும். கைத்தொழில்களைச் சமூகத்தின் சொத்துக்களாகக் கொள்ளல், விவசாய சொத்துடைமை வளர்ச்சி போன்றவை சமூகத்தில் பொறுப்புடைமையை வளர்க்கும். பெருஞ்சொத்துக்களை ஒரு சிலர் திரட்டி வைத்திருத்தல் தடுக்கப்பட வேண்டும். பலவித அபிப்பிராயங்களும் அவை தொடர்பான வாதப்பிரதிவாதங்களும் வளர்க்கப்படவேண்டும். இதற்கு அடிப்படையாகத் தேசிய கல்வி நிலை உயர்த்தப்பட வேண்டும். இதன்மூலம் சராசரித் தன்மையான மத்திய வகுப்புக் கலாசாரப் பயமறுத்தலை எதிர்க்க முடியும். அத்துடன் சனநாயகப்புரட்சி மெதுவாக ஆனால் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்படல் வேண்டும். இவ்விரண்டு விடயங்களையும் பற்றி மில் விளக்கமாகக் கூறுகிறார்.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது மில்லின் உள்ளூராட்சிச் சபைகளுக்கான ஆதாவு ரொக்வில் நியூ இங்கிலாந்து நகரக் கூட்டங்களுக்கு அளித்த ஆதரவைப் போன்றுள்ளது. ஆனால் உண்மையில் முதலாளித்துவ சனநாயகத்தின் மீதான இருவேறு பார்வைகளை அவை காட்டுகின்றன. மில் மத்திய அதிகாரம் உள்ளூர் அதிகாரத்துக்கு அறிவுறுத்தல்கள் வழங்க

வேண்டுமென அவாவகிறார். ரொக்வில் அமெரிக்க உள்ளுராட்சி மன்றங்களை ஒரு ‘பங்காளர் கூட்டம்’ போன்றே காண்கிறார். ஆனால் மில் ஆங்கிலேய உள்ளுராட்சி மன்றங்களைத் தனது பிரசைகளுக்குப் பொதுக்கல்வியூட்டும்’ பாடசாலைகளாகக் காண்கிறார்.

மில்லின் “பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்தின் கவனங்கள்” வெளிவருவதற்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரே ரொக்வில் இறந்து விட்டார். அல்லது மில்லின் நூலைப் பற்றிய அவரது விமர்சனம் மிகவும் கவனியுள்ளதாக இருந்திருக்கும். சிலவேளை அவர் தனது “அமெரிக்காவில் சனநாயகம்” என்ற நூலில் தன்னால் எழுதப்பட்ட பின்வரும் வாசகங்களைத் திருப்பிப் பார்த்திருப்பாரா?

உலகில் எதேச்சாதிகாரம் தோன்றக் கூடிய பல்வேறு புதிய புதிய சூழ்நிலைகளை நான் கற்பனை செய்ய முயல்கிறேன். முதலில் என்னிறந்த தமிழில் சமத்துவம் கொண்ட மக்கள் தமது ஆத்ம திருப்திக்காக இன்பத்தைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறேன். இத்தகைய மக்களுக்கு மேலாக அவர்களது நலவன்பேசுநும், பாதுகாக்கும் ஒரு மாபெரும் சக்தி உள்ளது. அச்சக்தியானது முழுமையும், சிறப்பும், ஒழுங்கும், உறுதியும் பொருந்தியது. அச்சக்தியானது இம்மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குகிறது; அவர்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறது; கைத்தொழில்களை வழிப்படுத்துகிறது; அவர்களது வழிவழியான சொத்துக்களைப் பிரித்துக் கொள்ள உதவுகிறது..... . மத்தியமய்ப்படுத்தல் மக்களின் இறைமையுடன் இங்கு ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் அவர்கள் ஆறுதலாக இருக்க முடிகிறது. அவர்கள் தம்மால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு பாடசாலையின் ஆசிரியரின் கீழிருக்கும் மாணவர்களைப் போல அமைதி கொள்ள முடிகிறது’. (Tocqueville 1968:898 - 9)

II

லஸ்கியும் லாஸ்வெல்லும் (Laski and Lasswell)

இரு புதிய உலகம்

முதலாம் உலகயுத்தம் 19ஆம் நூற்றாண்டின் தாராண்மைவாதக் கொள்கையின் இரு அம்சங்களான சமாதானம், செழிப்பு ஆகியவற்றுக்கான கருவியாகத் தலையிடாமை (Laissez - Faire) யைப் பயன்படுத்தல் மற்றும் மனித குலத்தின் அறிவார்த்தம் (Rationality) ஆகிய இரு அம்சங்களைத் தகர்த்தது. ஆஸ்திரிய-ஹங்கோரிய சாம்ராஜ்யத்தின் உடைவு, மற்றும் முடியாட்சி ஜேர்மனியின் தோல்வி ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து மத்திய ஜோரோப்பா பலதேசிய இனங்களும் பல்வேறுசித்தாந்தங்களும், வகுப்புகளும் கொண்ட ஒரு கலவையாக மாறியது. இதன் முக்கிய விளைவுகளில் ஒன்று ஆங்கிலக் கால்வாயையும், அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தையும் கடந்த ஜோரோப்பிய புத்திஜீவிகளின் வெளியேற்றமாகும். சிக்மன் பிராய்ட் உட்படப் பலரது புதிய கருத்துக்களை அவர்கள் இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் கொண்டு சென்றனர். அந்நேரத்தில் ஓரளவு செல்வாக்கிழந்துவிட்ட கருத்தான் சர்வதேசிய மனித பகுத்தறிவுடைமையுடன் நின்று பிடிக்கக் கூடிய ஒரு புதிய, சக்திமிக்க மனித மாதிரியைப் பிராய்ட்வழங்கியிருந்தார்.

1917ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சியும் பாரிய விளைவுகளைக் கொண்டிருந்தது. உதாரணமாக அரசு அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வேகமாக மாறிவரும் ஒரு நவீன சமூகத்துக்கு ரஷ்யா உதாரணமாகத் திகழ்ந்தது. அரசு கட்டுப்பாடு பெரியவர்த்தகத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஒரு மாற்றிடாக விளங்கியது. ரஷ்யப் புரட்சியானது, பிரெஞ்சுப் புரட்சி டொம்பெயன், ரூஸோ ஆகியோருக்கு வழங்கிய மதிப்பைக் கார்ல் மார்க்கச்கு வழங்கியது. ஒரு பழைய முறைமையை தூக்கியெறிந்து ஒரு புதிய அமைப்பை உருவாக்கும் வல்லமை கொண்டதாக கார்ல் மார்க்சின் சித்தாந்தம் கௌரவத்தைப் பெற்றது.

1917 முதலாளித்துவ சனநாயகம் பற்றிய வாதத்தை மாற்றியமைத்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் அமெரிக்க அனுபவங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. ஜோரோப்பிய தாராண்மைவாத மாபுகள் பிரபுத்துவ அதிகாரம் கொண்டிருந்த சமூகங்களில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் ரஷ்ய அனுபவங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. இதனை அமெரிக்க வர்த்தக உலகம் கவலையுடன் அவதாணித்தது. ரஷ்யா

உடைந்து சிதறவேண்டுமென இவர்கள் ஆவல் கொண்டிருந்தனர். அமெரிக்க சிவில் யுத்தத்தின் போது தெற்குப் பிரிந்து செல்வதைப் பிரித்தானிய பிரபுத்துவம் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றதைப்போல இவர்களும் ரஷ்யா சிதறுவதை வரவேற்கக் காத்திருந்தனர்.

இவ்வத்தியாயத்தில் நாம் ஆய்வு செய்யப் போகின்ற இரு மனிதர்களும் பிறைஸ், வெப்லன், ஹூப்சன் ஆகியோர் வளர்ந்த உலகத்திலும் வேறுபட்ட இன்னொரு உலகத்தை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. முதலாளித் துவ சனநாயகம் பற்றிய இவர்களின் வேறுபட்ட அனுகுழுறைகள் 1920 களிலும் 1930 களிலும் உருப்பெற்றன. இவ்வத்தியாயத்தில் அமெரிக்காவும், பிரித்தானியாவும் ‘இடைவழியில்’ நின்றன. சர்வதேச ரீதியாகப் பிரித்தானிய பிரபுத்துவம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கிய போதிலும் பிரித்தானிய சமுதாயத்தில் பிரபுத்துவ செல்வாக்கு முற்றாக அழிந்துவிடவில்லை. இக்காலத்தில் அமெரிக்கா, பொருளாதார ரீதியான பெருவளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த போதிலும் அமெரிக்கா இன்னும் தனது உலகளாவிய நடிபங்கினைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

அனுபவத்தின் அரசியல் (The Politics of Experience)

ஹேரோல்ட் லஸ்கியும் ஹேரோல்ட் லாஸ்வெல்லும் முறையே 1893, 1902 ஆகிய ஆண்டுகளில் பிறந்தனர். போருக்குப் முந்திய காலத்தில் இருவருக்குமே ஆங்கிலோ-அமெரிக்க தாராண்மைவாதத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. சிக்காக்கோவில் லாஸ்வெல்லின் ஆசிரியராக இருந்த அரசியல் அறிஞரான சார்ஸ்ஸ் சி. மரியம் (Charles E. Merriam), ஜேம்ஸ் பிரைஸ் (James Bryce) என்பவரை மிகவும் மதித்தார். ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் லஸ்கிக்கு வரலாற்றைப் பிடிக்கும் (H.A.L. Fisher) யாப்புச் சட்டத்தை ஈடுபடுத்தி வரலாற்றைப் பிடிக்கும் (H.V. Dicey) கற்பித்தனர். பிரைஸின் நண்பர்களான இவர்களே அவரின் சுயசரிதையையும் எழுதினர். லஸ்கி ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் 1916 முதல் 1920 வரை கற்பித்தார். அமெரிக்காவில் அமெரிக்க உயர்நிதிமன்ற நீதிபதியின் ஒலிவர் வென்டல் ஹேல்மஸ் (Oliver Wendell Holmes) எழுத்தாளர் வால்டர் லிப்மன் (Walter Lippman) ஆகியோர் அவருக்கு நண்பர்களாயிருந்தனர். லிப்மன், கிரஹாம் வலாஸ் (Wallas) என்பவரின் மாணவராவார். கிரஹாம் வலாஸ் லண்டன் பொருளாதார, அரசியல் விஞ்ஞானக் கல்லூரியில் பேராசிரியராவார். 1926இல் அவரது மரணத்தைத் தொடர்ந்து லஸ்கி அப்பதவியை ஏற்று 1950இல் தனது மறைவு வரை பணியாற்றினார்.

லஸ்கி தீவிர கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். 1919இல் பொஸ்டனில் வேலைநிறுத்தம் செய்த பொவிலாருக்கு ஆதரவான கருத்துக்களை வெளியிட்டுமையினால் அவருக்குப் பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்துடன் தகராறு ஏற்பட்டது. பின்னர் பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி இதழான “டெய்வி

ஹெரல்ட்”க்கு (Daily Herald) எழுதியதுடன் 1926இல் நடந்த பிரித்தானிய பொதுவேலை நிறுத்தத்திலும் தீவிர பங்கேற்றார். லஸ்கி 1919ஆம் ஆண்டின் தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்தின் ஆலோசகராகச் செயற்பட்டார். அத்துடன் பல்வேறு குழுக்களிலும் சபைகளிலும் பதவி வகித்தார். 1945இல் தொழிற்கட்சியின் தலைவராகப் பணியாற்றினார்.

லாஸ்வெல் 1920களில் சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவராக இருந்தார். அக்காலத்தில் சமூகவியலாளரான ரெபார்ட் பார்க் (Robert Park) அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் நடத்தைவாத இயக்கத்தின் தந்தையான சார்ஸ்ஸ் சி. மரியம் ஆகியோரின் செல்வாகுக்கு ஆட்பட்டிருந்தார். லாஸ்வெல் 1938வரை சிக்காக்கோவில் கற்பித்தவில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவ்வாண்டு யேல் பல்கலைக் கழகத்தில் சட்டம், அரசியல் விஞ்ஞானப் பேராசிரியராகப் பதவியேற்றார்.

லாஸ்வெல், லஸ்கி மீது பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார். லஸ்கி தனது கட்டுரைகள், நூல்கள் முதலியவற்றின் ஊடாக சமகாலப் பிரச்சினைகளையும் கொள்கைகளையும் ஆய்வு செய்ததுடன் தமது கூர்மையான மதிநுட்பம், வாதத்திற்மை காரணமாக பலரது இதயத்தைத் தொட்டார் என லாஸ்வெல் எழுதினார். லஸ்கியும் லாஸ்வெல்லும் சனநாயகமானது நிறைவடையாமலிருப்பதோடு, ஆபத்திலும் சிக்குப்பட்டிருப்பதாகக் கருதினர். பகுத்தறிவு மிகக் தனிநப்ர்கள் மற்றும் இறைமையுள்ள அரசு ஆகியவற்றின் தெரிவுகளையும், செயல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த சகல கோட்பாடுகளையும் நிராகரித்தனர். ‘உடனடியாகச் செய்யப்பட வேண்டிய’ விடயம் பற்றிக் கிரகாம் வாலசும், சார்ஸ்ஸ் சி. மரியமும் தெளிவாகக் கூறியிருந்தனர். லாஸ்வெல்லின் வார்த்தைகளில், சமூகச் செயன்முறையுடன் தொடர்பு கொண்டதாக, அரசியலை யதார்த்த ரீதியாகப் பகுப்பாய்வு செய்வதை விருத்தி செய்வதே உடனடி வேலையாகும். இது என்னக்கரு உருவாக்கத்திலும் அனுபவ ஆய்வுகளிலுமே தங்கியுள்ளது. இந்த இடைவெளியை நிரப்புவதிலேயே இங்கிலாந்தில் வாலெசும், அமெரிக்காவில் மரியமும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

இங்கு வாலஸ், மரியம் ஆகியோரின் பணிகள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாகும். தனது “அரசியலில் மனித இயல்பு” (Human Nature of Politics), (1948) மற்றும் “மாபெரும் சமூகம்” (The Great Society) (1914) ஆகிய படைப்புக்கள் வாயிலாகச் சமகால அரசியல் பற்றி அவர் ஓர் உளவியல்சார் விளக்கத்தைத் தந்தார். மனித இயல்புப் பண்பானது பகுத்தறிவு பொருந்தியதாகும் என்னும் ஊகத்தை அவர் நிராகரித்தார். இதற்கு எதிரான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த ஒஸ்ரோ கோர்ஸ்கி, (Ostrogorski) ஜேம்ஸ் பிரைஸ் ஆகியோரை அவர் கண்டித்தார். பிறைசின் கருத்துக்கள் விஞ்ஞான பூர்வமற்றவை என வாலஸ் கண்டித்தார்.

மிரியம், வாலஸின் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டதோடு மனித இயல்பின் பகுத்தறிவு அற்ற பகுதி ஒரு தரவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அரசியல் விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகளில் இணைக்கப்பட வேண்டுமென வாலஸ் கூறினார். எனினும் வாலஸ் தான் கூறிய கருத்துக்களை நடைமுறைப் படுத்த இயலாதவாறு இருந்தார்; அவர் பரிசோதனை முறையையும், புள்ளிவிபர முறையையும் பயன்படுத்தவில்லை என மிரியம் கருதினார். எனவே பின்னர் அமெரிக்காவில் ஓர் உறுதியான அரசியல் விஞ்ஞான ஆய்வு மரபை ஏற்படுத்த அவர் உதவினார். உதாரணமாகச் சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகத்தில் தேசிய சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுச் சபை (National Social Science Research Council) மற்றும் உள்ளர் சமூக ஆய்வுச் சபை (Local Community Research Committee) ஆகிய அமைப்புகளில் ஒரு முக்கியஸ்தராக விளங்கினார்.

மிரியம் சிக்காக்கோ அரசியலிலும் ஈடுபட்டார். 1911, 1915ஆம் ஆண்டுகளில் மேயர் பதவிக்காக உள்ளார் ஆட்சியில் வினைத்திற்றனும் திட்டமிடலும் அவசியம் எனக் கோரிப் போட்டியிட்டார். ஆனால் இருமுறையும் தோல்வியடைந்தார். தனது தோல்விக்கு வாக்களிப்பில் ஊழல் இடம்பெற்றதாக அவர் காரணம் கூறினார். சாம்பர்லெயன் மிரியத்தை பர்மிங்ஹாமைச் சேர்ந்த ஜோசப் சாம்பர்லீன் என்பவருடன் (Joseph Chamberlain) ஒப்பிடலாம். சாம்பர்லீன் உள்ளார் அரசியலில் வெற்றி பெற்றார். ஆனால் அவரால் அரசியற் கோட்பாட்டை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்த முடியவில்லை. இதற்கு எதிர்மாறாக அறிவியல் உலகத்தில் வெற்றியடைந்த அரசியல் உலகத்தில் தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

லஸ்கியும் லாஸ்வெல்லும் அமெரிக்க சித்தாந்தமான நடைமுறைவாதத்தால் (Pragmatism) ஈர்க்கப்பட்டிருந்தனர். ஜோன் டியூவி, வில்லியம் ஜேம்ஸ், பியர்ஸ் (John Dewey, William James, C.S. Peirce) ஆகியோரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இச்சித்தாந்தம் அனுபவக் கல்வியின் மேன்மையை விதந்துரைக்கிறது. இந்த அனுகுமுறையின்படி நடைமுறைச் செயல்கள் ஏதாவது வழியில் முடிவடையும் போது சிந்தனை தூண்டப்படுகிறது. ஒரு நடைமுறை வாதத்தினைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் எண்ணத்தின் “உண்மை” என்பது ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்க்க அது எவ்வாறு “செயற்படுகிறது” என்பதில் பரிசோதிக்கப்படுகிறது. இப்பொதுவான ஆரம்பத்திலிருந்து லஸ்கியும் லாஸ்வெல்லும் இருவேறுபட்ட திசைகளில் பிரிந்து சென்றனர்.

இருவருமே புலக்காட்சி, ஆளுமை, அதிகாரம் ஆகியவற்றின் சிக்கலான இடைத்தாக்கத்தில் ஈடுபாடு காட்டினர். எனினும் லாஸ்வெல் பொதுச் செயற்பாடுகளின் தனிப்பட்ட அடிப்படைகள் பற்றி ஆர்வம் செலுத்தினார். லஸ்கி தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் பொதுத்தன்மை பற்றிச் சிந்தித்தார். சாதாரண மனிதனின் ஆளுமைகளுக்கு அரசு அக்கறை காட்டுவதற்கு ஒரு வழிதேட வேண்டுமென்பதில் அவர் முனைப்பாக இருந்தார்.

லாஸ்வெல் சமூக முறைமையின் அரசியல் மற்றும் உள்வியல் அம்சங்களின் ஆய்வு ரீதியான பகுப்பாய்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு வினையாற்றும் அரசியல் விஞ்ஞானத்தை விருத்தி செய்தார். அவர் பிராம்தின் கருத்துக்களை வெகுவாகப் பயன்படுத்தினார். லஸ்கி “ஒரு புதிய உலகத்துக்கு ஒரு புதிய அரசியல் சித்தாந்தத்தை” முங்க முயன்றார். அதற்காக சமூக, அரசியல் மீள் கட்டமைப்புக்குப் பல ஆலோசனைகளை முன்வைத்தார். மார்க்சிய சிந்தனைகளால் அவர் வெகுவாகக் கவரப்பட்டார்.

நல்வாழ்வு

1918இல் மத்திய ஜோரோப்பிய அரசுகள் சித்தியதன் காரணமாக அறிவுசார்ந்த விளைவுகள் பற்றி முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. உண்மையில் ஆங்கிலேயப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஜெர்மனிய கருத்துக்களின் செல்வாக்கு முதலாம் உலக யுத்தத்துக்கு முன்னரே தொடங்கி விட்டது என்னாம். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வெளிப்பட்ட ரி.எச். கிரீன் (T.H.Green), அதற்குப் பின்னர் வெளிவந்த பேர்னாட்பொசான்சே (Bernard Bosanquet) ஆகியோரின் இலட்சிய வாதத்தைக் (Idealism) குறிப்பிடலாம். கிரீன் என்பவர் ஜே.எஸ்.ரைல் (J.S.Reill) என்பவரை விமர்சித்தார். பயன்பாட்டுவாத அனுகுமுறையின் தனிநபர்வாதத்திலிருந்து விடுபட்ட கிரீன் பிறகுடன் ஏற்படும் தொடர்பு காரணமாகவே சுயவிளக்கம் (Self-Realisation) ஏற்படுகிறது எனத் தனது Prologomena to Ethics (1883) என்னும் நூலில் வாதிடுகிறார். பொசான்சே தன்னுடைய “அரசு பற்றிய தத்துவக் கோட்பாடு” (Philosophical Theory of the State) (1899) என்னும் நூலில் சகல மனித நடத்தைகளும் அவை பங்கு கொள்ளும் செயற்பாட்டிலேயே தங்கியுள்ளன எனக் கூறுகிறார். இச் செயற்பாடுதான் அவர்களைத் “தம்மிலிருந்து வெளியே” கொணர்களின்றன. தனிமைப்பட்ட ஒரு நபரால் சாதிக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. குழுச் செயற்பாட்டில் பங்கு கொள்வது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப்பகுதியிலேயே பல ஆங்கிலேய அறிஞர்கள் இலட்சிய வாதத்தை நிராகரித்தனர். லஸ்கியைப் போன்ற சிலர் அக் கருத்தின் ஒழுக்க நோக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் வேறு ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்த விரும்பினர். வேறு சிலர் ‘தன்னை’ தன்னினும் மேலான ஒன்றுடன், ஆன்மீகமான ஒன்றுடன் இணைத்துக் கொள்வதை நிராகரித்தனர். இவர்களில் ஒருவரான ஜி.எ. மூர் (G.E. Moore) தனது Principia Ethica என்னும் நூலில் “மனித உறவுகளின் இன்பமும், அழகிய பொருட்களை அனுபவித்தலுமே” மிக மிகப் பெறுமதியானது எனக் கூறினார்.

முனின் கருத்துக்கள் கேம்பிரிஜ், புனும்ஸ்பெரி குழுவினரிடையே மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. ஜோன் மேனாட் கெயின்ஸ் இக்குழுவில் ஒருவராவார். நீங்கள் உங்களை மிகச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டு சமூகக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் தூய்மைவாதிகளின் (Puritan) கருத்துக்கு இவர்கள் எதிரானவர்களாக இருந்தனர். முனின் சித்தாந்த அனுகுழுறையில் பலன்களும் பலவீனங்களும் இருந்த போதும் “அது தன்னையும் தன் நண்பர்களையும் மார்க்ஸிஸம் என்னும் பெந்தாம்வாதத் (Benthamism) திலிருந்து காப்பாற்றவில்லை” என கெயின்ஸ் பின்னர் எழுதினார்.

ஆனால் பெந்தாம், நிக்காடோவின் கொள்கைகளைக் கெயின்ஸ் முற்றாக நிராகரிக்கவும் இல்லை. ‘சே’ (Say) யின் விதியை ஒரு கற்பனையான எதிரி என கெயின்ஸ் கருதியபோதும் தனது ‘பொதுக் கோட்பாடு’ மான்செஸ்டர் கலைக்கூடத்தின் பழம்பொருளியல் கோட்பாடுகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளவில்லை என வற்புறுத்திக் கூறினார். வரிவிதிப்பு, வட்டிவீதங்களில் அவர் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடுகளை ஆதரித்தார். மத்திய அரசு அக்கட்டுப்பாடுகளின் மூலம் முழுமையான வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்க முடியுமெனில் ‘பொதுக் கோட்பாடு பயனுள்ளதாக அமையும்’ என அவர் வாதிட்டார். அரசின் அதிகாரங்களையும் செயற்பாடுகளையும் அதிகரிப்பது பொருளாதார முறையைப் பாதுகாக்க உதவும். தனிநபர்வாதத்துக்கு அதிக வாய்ப்பளிப்பதன் மூலம் தனிநபர் சுதந்திரத்துக்குச் சிறந்த பாதுகாப்பும் ஏற்படுகிறது.

அரசியலின் இலக்கணம்

ஹரோல்ட் லஸ்கி பொருளாதார, அரசியல் நிறுவனங்களை மீள் அமைப்பதில் இன்னும் தீவிரத்தைக் காட்டினார். 1925இல் வெளிவந்த தனது நூலான அரசியலின் இலக்கணம் (The Grammar of Politics) எனும் நூலின் மூலம் ஆங்கிலேய இலட்சியவாதத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தானும் பங்குகொண்டார். அவர் கிறீன், பொஸான்சே, ஆகியோரின் இலட்சியவாதக் கருத்துக்கு மாற்றீடாக ‘அரசு பற்றிய ஒரு யதார்த்தமான கோட்பாட்டை’ வெளியிட்டார். இக் கோட்பாட்டின் மையம் மக்களைத் தம் ஆளுமையை வெளிப்படுத்த உதவுவதும், தன் உணர்வுகளை ஒரு சமூக வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்துவதுமாகும். ஒரு பிரசையின் நியாய உணர்வும் தர்க்கிக்கும் திறனும் முழு இயலளவுக்கு வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த அடிப்படையிலேயே லஸ்கியின் உரிமைகள், கடமைகள், சுதந்திரம், சமத்துவம், சொத்துரிமை, அதிகாரம் பற்றிய அனுகுழுறை உருவெடுத்தது. இவ் அனுகுழுறையின் முக்கிய அம்சம் செயற்படுத்தன்மையாகும். பிரசைகளிடம் எதிர்பார்க்கப்படும் செயற்பாடு அவர்கள் தமது முழுமையை நிறைவு செய்வதாகும். அவர்கள் தமது தனிப்பட்ட அனுபவத்தையும் நியாய உணர்வையும் பொதுநலனுக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

பிரசைகளின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் தொடர்பாக மூன்று நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன:

- (1) தனிநபர் ஆளுமை பொது அபிப்பிராயம் என்பதற்குள் மூழ்கிவிடக் கூடாது. மக்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளும் வித்தியாசமான தனிநபர் அனுபவங்களும் அரசுக்குரிய வளங்களாகும். லஸ்கியின் அபிப்பிராயப்படி அரசானது தனிநபர் அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் நிராகரிக்கக் கூடாது. ஒரு சன்நாயக அரசாங்கத்துக்கு இது மிகவும் அவசியமாகும்.
- (2) எந்தோரு நபருக்கும் ஆக்கப்புரவமான சேவைகள் தேவைப்படுமிடத்து அதனை வழங்க வேண்டியது அரசின் பொறுப்புடைமையாகும். இப் பொறுப்புடைமையானது மக்களுக்குத் தமது அறிவையும் நியாயத்தையும் வளர்த்தெடுக்கும் வாய்ப்புகளை அரசாங்கம் வழங்க வேண்டுமென்பதையும் உள்ளடக்கும். இதற்காக ஒரு விணைத்திறன் மிக்க திறந்த கல்வி முறையும் ஒரு நீதியான நடுநிலையான பத்திரிகையும் அவசியமானதாகும்.
- (3) ஒரு பிரசை எந்தளவிற்கு அரசுக்குக் கடப்பாடுடையவன் என்பது அரசு தனது பொறுப்புக்களைச் செய்யும் விதம் பற்றிய அப்பிரசையின் மதிப்பிட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கீழ்ப்படிவு ஓர் அரசுக்கு வேண்டுமெனின் அது மக்களின் தேவைகளை அடைய உண்மையாக முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

லஸ்கியைப் பொறுத்தவரையில் பிரசைகள் என்போர் வெறுமேனோ பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருப்போர் அல்லர். அவர்கள் அரசு நடவடிக்கைகளை நுணுக்கமாக அவதானித்து அதனை மதிப்பீடு செய்து கொண்டிருக்கும் தீவிரமான பங்கேற்போராவர். ஒரு பிரசையின் முழு நலனையும் அடையும் முயற்சிக்கு அரசு உதவவில்லையெனில் அப்பிரசை அரசுக்கு அடிப்பளிய வேண்டிய கடப்பாடுமில்லை. லஸ்கியின் கோட்பாட்டில் முக்கியமாகப் பலியாகியது அரசின் பொறுப்பற்றி, வரையறையில்லாத இறைமையாகும். லஸ்கியின் கருத்துப்படி அரசியல் அதிகாரம் என்பது நிபந்தனைக் குட்பட்டதும் ஆலோசனை வழங்குவதும் பன்முகப்பட்டதுமாக இருத்தல் வேண்டும். ஆக்கப்புரவமான கீழ்ப்படிவு என்பது தனக்குத்தானே விதித்துக் கொண்ட கட்டொழுங்கின் விளைவாகும்.

லஸ்கி பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் சமத்துவம் ஆகியவற்றின் மீது உருவாக்கப்பட்ட சுதந்திரத்தை ஆதரித்தார். அரசின் தலையீட்டுக்கு இருக்கமான எல்லை விதிக்கும் மில்லின் முயற்சி லஸ்கிக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை தனிநபரின் சகல நடத்தைகளும் சமூக நடத்தைகளாகும். எனவில் ஒரு நபர் எதனைச் செய்த போதிலும் சமூகத்தின் உறுப்பினர் என்ற அளவில் அதன் விளைவும் அவரைப்

பாதிக்கும். லஸ்கியைப் பொறுத்தவரையில் சுதந்திரம் என்பது சமூகமானது தனிமனிதளைப் பார்த்து “உன்னால் முடிந்தவரை சிறப்பாகச் செய்” என்பதாகும். சுதந்திரம் என்பது குறைந்தபட்ச வேதனம், கல்வி மற்றும் சுகலருக்கும் அரசியலுமினமே என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாகும். ஏனெனில் எந்த ஒரு தனிமனிதனுக்கும் பிறரது ஒத்துழைப்பின்றி சுயவிளக்கத்தைப் பெற முடியாது. அதிகாரமும் சொத்தும் சட்டபூர்வ செயற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்காது விட்டால் அவை எங்கிருந்தாலும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு தனிநபர் அனுபவிக்கும் உண்மையான செல்வத்தின் அளவு சமூகத்துக்கு அவரது பயன்பாட்டோடு தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும்.

மத்திய அரசாங்கத் தின் மேற்பார்வையின் கீழ் வழைமையான அதிகாரங்களைவிடப் பாரிய அதிகாரங்கள் உள்ளுராட்சிக்கு மாற்றங் செய்யப்பட வேண்டும். இது உள்ளூர் வாழ்க்கையை உயிரோட்ட முடையதாக்கும். மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் பங்கீடு அமெரிக்காவில் மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் நிலவும் அதிகாரப் பங்கீட்டை ஒத்ததாக இருக்க வேண்டும். சனநாயகத்தில் அரசியற் கட்சிகள் மிகமுக்கியமான பங்கு வகிக்கின்றன. லஸ்கி ஒஸ்ரோகோஸ்கியைப் போல ஒரு பகைமையான வழியையோ அல்லது பிறைஸ் மற்றும் வெப்பலன் போல சந்தேகத்தையோ கைக்கொள்ளவில்லை. சீர்வாதத்துக்கு எதிரான உறுதியான தடையைக் கட்சி வழங்குகின்றன என லஸ்கி கூறினார். எதேச்சாதிகாரத்துக்கு எதிரான முதலாவது பாதுகாப்பு அரண்ண நகரக் கூட்டம் (ரோக்வில்) அறிவும் சுதந்திரமும் நிறைந்த கனவான்கள் (பிறைஸ்) அல்லது விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவமே (மில்) அல்ல. லஸ்கியின் கருத்துப்படி இருக்கட்சி முறைமையே அத்தகைய முதல்நிலை பாதுகாப்பு அரண்ணாகும்.

கட்சியின் பின்க்குகளானது, குழுவாதம், பொய்மை, தனியாள்வாதம் ஆகியவற்றை உருவாக்கக் கூடியவை என்பதை லஸ்கி ஏற்றுக் கொண்டார். எனினும் கட்சிகள் ஒரு சனநாயக அரசுக்குச் செய்யும் பணிகள் என்னிலடங்காது என லஸ்கி வாதிடுகிறார். இத்தகைய கட்சிமுறைக்குச் சார்பான கருத்துக்கள் 1924இல் தொழிற்கட்சி முதன்முதலாகப் பதவிக்கு வந்த பின்னர் எழுதப்பட்டபுத்தகத்தில் தாராளமாகவே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய கட்சி முறையானது அரசாங்கத்துக்கும், பொதுசன அபிப்பிராயத்துமிடையே நெருக்கமான தொடர்பு இருப்பதை உறுதி செய்கிறது. எனினும் கட்சிமுறை அரசாங்கத்துக்கு சிறந்த நிர்வாகமும், நிபுணத்துவ ஆலோசனைகளுக்கும் உதவியாக இருக்க வேண்டும். சாதாரண மக்களுடனான தொடர்பு நிர்வாகத்துக்கும், நிதித்துறைக்கும் மிக அவசியமானது. பல்வேறு ஆணைக்குமுக்கள், கமிட்டிகளின் மூலமாகப் பெறப்படும் சமூக அறிஞர்கள், தொழில்சார் விற்பனர்கள் ஆகியோரின் அறிவும் அனுபவமும் அரசுக்குப் பயன் உள்ளதாக இருக்கும். பிரதிநிதித்துவமும், ஆலோசனையும் பிரதேசக் கோட்பாட்டையும் (Territorial principle) செயற்படு கோட்பாட்டையும் (Functional principle) ஓன்றினைக்க வேண்டும்.

லஸ்கியின் அரசியற் பொருளாதாரம் தொடர்பான அனுகுமுறைக்கு நாடு (Nation) பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவின் உறுப்பினரும் அவரது சுகபாடியுமான ஜோன் ஹொப்ஸனின் (John Hobson) பங்களிப்பு காத்திரமானதாகும். ஆனால் ஹொப்ஸனின் வீட்டு லஸ்கி கைத்தொழில் அமைப்புகளுக்குள் தொழில்சார் நிபுணத்துவம் மற்றும் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் ஆகியவற்றுக்கிடையில் சமநிலையான கலப்பில் கூடிய ஆர்வம் காட்டினார். மத்திய அரசாங்கத்தின் துணையுடன் தொழிலாளர்களை வழிப்படுத்தும் ஒரு தொழில்சார் சங்கங்கள் (Vocational Associations) முறைமையை லஸ்கி விரும்பினார். இதைப்போன்ற ஓர் அமைப்பு எமில் தூர்கைம் (Emile Durkheim) என்பவர் தனது Professional Ethics and Civic Morals (1957) என்னும் நூலில் விபரித்துள்ளார்.

தன்னுடைய “அரசியலின் இலக்கணம்” என்னும் நூலில் லஸ்கி மக்களின் மிகக் குறைந்த பொருளாதாரத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு முதலாளித்துவ வளங்களைப் பயன்படுத்துவதைப் பற்றிக் கூறுகிறார். அத்துடன் கைத்தொழில்களில் சனநாயக நடைமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் எனவும் கூறுகிறார். இந்த அனுகுமுறையிலுள்ள பிரச்சினையால் முதலாளித்துவத்தினால் கூடிய பயனை அடைவோர் சனநாயகத்தை விரிவுபடுத்துவதை எதிர்த்தனர். சனநாயகத்தினால் கூடிய பயன்பெறுவோர் தற்போதைய பொருளாதார ஒழுங்கு முறையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. முதலாளித்துவமும் சனநாயகமும் வெளிப்படையாகவே பின்கூக்கொண்டிருந்தன. அடுத்துவந்த பத்தாண்டுகளில் தான் “அரசியலின் இலக்கணம்” என்பதில் கனவு கண்ட சமூகத்தை அமைப்பதற்கு முன்னால் தாண்ட வேண்டிய தடைகளைப் பற்றித் தெளிவு பெற்றார்.

நெருக்கடி நிலையில் சனநாயகம்

லஸ்கி தனது “நவீன அரசின் சுதந்திரம்” என்னும் நூலில் சுதந்திரம் பற்றி “அரசியலின் இலக்கணம்” என்பதில் வெளியிட்ட கருத்துக்களை மாற்றிக் கொண்டுள்ளார். தனது பிரசைகளின் ஆற்றல் விருத்தியை அரசு ஊக்குவிக்குமா என்பதில் நம்பிக்கை குறைந்தவராக இருந்தார். தனிநபர்களுக்கு அரசிடமிருந்து பாதுகாப்புத் தேவை என அவர் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டார். லஸ்கி மில்லின் அனுகுமுறையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினார். 1860களில் மில் கருதியது போலவே 1930களில் லஸ்கியும் அரசியல் அதிகாரம் ஒரு நாகரிகமான முறையில் பிரயோகிக்கப்பட முடியுமா என்பதில் நம்பிக்கை இழக்கத் தொடங்கினார். மில்லைப் போலவே தனிநபர்களை அரசிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக உறுதியான பாதுகாப்புகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென அவர் கூறினார். மக்கள் தமது தனித்துவம் பண்புகளின் பாதுகாப்புப் பற்றிய பெறுமானங்களை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென லஸ்கி அறிவுறுத்தினார். ஏனெனில்

‘சுதந்திரம் என்பது மக்கள் மத்தியில் உள்ள இலகுவில் உணரமுடியாத ஒரு சூழலின் வெளிப்பாடாகும்’.

லஸ்கி எதிர்பார்த்த சமூக ஒழுங்கு என்பது மூன்று விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவையாவன:

1. மக்களின் சம்மதம். இச்சம்மதம் இல்லாவிடின் நீண்ட காலத்தில் சமூக அமைதி இல்லாது போய்விடும்.
2. காத்திரமான இருவழித் தொடர்பாடல். அரசியல் தலைவர்கள் தமது மக்களின் அனுபவங்களின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும்.
3. பகுத்தறிவு சார்ந்த சிந்தனைக்குத் தடையான பிடிவாதங்களையும் கோடபாடுகளையும் கைவிடவேண்டும். லஸ்கி பகுத்தறிவில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். எங்கே பகுத்தறிவுக்கு மதிப்பு உள்ளதோ அங்கே சுதந்திரத்துக்கும் மதிப்பு உண்டு.

1929இல் தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்ட கதியானது பகுத்தறிவின் எதிரிகளான அறியாமையும் வரட்டுவாதமும் மட்டுமல்ல; பொருளாதார நலன்களுமாகும் என்பதைக் காட்டியது. 1931இல் பொருளாதார தேக்கநிலையின் போது தொழிற்கட்சிப் பிரதமர் ராம்ஸே மக்கொடானால்ட் பிரித்தானியாவின் சர்வதேச நம்பிக்கை நாணயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக வேலையற்றோர் கொடுப்பனவுகளைக் குறைக்கச் சம்மதித்தார். இக்கொள்கையை 4 அமைச்சர்கள் மாத்திரமே ஆதரித்தனர். எனினும் பழையபேண் கட்சியினரின் கை மேலோங்கியிருந்த ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தில் இதனை அமுல்படுத்த ஒத்துக்கொண்டார். லஸ்கியின் நம்பிக்கைகளுக்கு இந்நடவடிக்கை பேரிடியாக அமைந்தது. தாம் வெளியிட்ட “அரசியலமைப்பும் நெருக்கடியும்” (The Crisis and the Constitution, 1932) என்ற பிரசரத்தில் ‘அதிகாரத்துக்கான வழி தொழிற்கட்சி இதுவரை என்னியதை விட மிகக் கடினமானது’ என்பதை ஒத்துக்கொண்டார்.

முதலாளித்துவ சனநாயகம் தொடர்பான லஸ்கியின் பிற்பட்டகருத்துக்கள் “நெருக்கடியில் சனநாயகம்” (Democracy in Crisis, 1933) என்னும் நூலில் காணப்படுகின்றன. இந்நூலில் காணப்படும் கருத்துக்களைக் “கோட்பாடு மற்றும் நடைமுறை ரீதியான அரசு” (The State in Theory and Practice, 1935), “ஐரோப்பிய தாராண்மைவாதத்தின் எழுச்சி” (The Rise of European Liberalism, 1936) ஆகிய நூல்களில் மேலும் வலுப்படுத்தியுள்ளார். அவருடைய கருத்துப்படி தாராண்மைவாதம் என்பது மத்திய வகுப்பினர் தமக்கென ஓர் இடத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் தமது முயற்சியின் ஒரு துணை விளைவாகும். சோசலிசம் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களின் தாக்கம் காரணமாகவும் கிறீன், ஆர்னோல்ட், ரொக்கில் ஆகியோரின் சிந்தனைகளின் தாக்கத்தின் காரணமாகவும் தாராண்மைவாதிகள் 19ஆம்

நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் அரசு பற்றிய ஓர் உடன்பாடான எண்ணாக்கருவை ஏற்றுக்கொண்டனர். எனினும் ‘சமூக சேவை அரசு’ என்னும் கருத்துப் பின்னரே வந்தது. சமூக விடயங்களுக்காகச் செலவழிக்கப்பட்ட முதலாளித்துவச் செலவும் “தன்னைத் தாக்குதல் களிலிருந்து காத்துக் கொள்ளப்” போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

1914ஆம் ஆண்டுவரை தாராண்மைவாதம் பற்றிய சோசலிசவாதிகளின் விமர்சனமானது பேபியன் வாதிகளினால் (Fabians) மாதிரியாகக் கருதப்பட்டது. ஒரு சோசலிச அரசை நோக்கிய படிப்படியான மாற்றம் என்னும் அவர்களது நம்பிக்கைகள் முதலாம் உலக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து சிதறிப் போயின. முதலாளித்துவ வாதிகள் மக்களது தேவைகளுக்காகப் பாரிய செலவுகளை ஏற்படுத்தும் சனநாயக ஒழுங்கின் பயன்படுத்தனமைபற்றிக் கேள்வி எழுப்பத் தொடங்கினர். பொருளாதாரத் தேக்கமானது தனியார் துறை இலாபத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு முறைமையின் வரி வகுவிக்கும் இயலளவைக் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தியது.

முதலாம் உலக யுத்தம் 19ஆம் நூற்றாண்டின் தாராண்மை வாதத்தை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த உள்வியல் தன்மைகளைச் சிதறச் செய்தது. கெயின்சின் வார்த்தையில் கூறுவதானால் “சகலருக்கும் நுகர்வு செய்வதற்கான வாய்ப்பையும், பலர் நுகர்வு செய்யாமல் இருப்பதற்கான வெறுமையையும் வெளிப்படுத்தியது. லஸ்கி “கைத்தொழில் முறைமையின் உற்பத்தி இயலளவை விழுஞ்ஞான முன்னேற்றங்கள் மிக மிக விரிவு செய்த போதிலும் முதலாளித்துவ அரசுகள் முதலாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்னர் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைக் குறைத்து விட்டன” எனக் கூறினார். லஸ்கியின் இந்த ஆய்வு ஹெந்ரிக் கெல்லீன் ஆய்வுகளுக்கு மேலான ஒரு மாக்கிய அனுகுமுறையைக் கொண்டிருக்கிறது.

1931க்குப் பின்னர் லஸ்கி ஒரு முதலாளித்துவ சனநாயகத் தேர்தல்களில் சோசலிசத்துக்கு ஆதரவான தீர்ப்புக் கிடைத்து விட்டது என்பதற்காக மாத்திரம் அதனை அனுமதிக் கப் போவதில்லை என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார். சனநாயகத் தீர்த்தை ரூஸ்வெல் டின் நடவடிக்கைக்கு அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றம் காட்டிய எதிர்ப்பு லஸ்கியின் இந்தக் கருத்துக்குச் சான்றாக அமைந்தது. அதுமட்டுமல்லாமல் பிரித்தானியாவில் எதிர்காலத்தில் தொழிற்கட்சி வெற்றிபெற்றால் அதன் காரணமாக மூலதனம் வெளியேறவாம். அதனைத் தொடர்ந்து தோல்விடைந்த பழுமைவாதிகளினாலோ அல்லது வெற்றியடைந்த தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்தினாலோ பாரானுமன்ற முறையும் தோன்றலாம். பாரிசுவாதமானது முதலாளித்துவம் தொடர்ந்தும் அரசியல் அதிகாரத்தைத் தன்வசம் வைத்துக்கொண்டு உழைக்கும் மக்களின் சனநாயக எதிர்ப்பை நச்க்கிவிட முதலாளித்துவத்துக்கு வழி அமைத்துக் கொடுத்தது. அத்தகைய

ஒரு எதேச்சாதிகார ஆட்சிக் குழுவினர் நிதி மூலதனத்துக்கும் மறுபுறம் தொழில் நுட்பவியலாளர் சிறுபூர்வ்வாக்கள் ஆகியோருக்குமிடையில் ஒரு பாரதூரமான பிளவு ஏற்படுவதைத் தடுக்கவும் மாட்டார்கள். இவ்விரு குழுவினரும் பின்னர் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சாரக்கூடும்.

இதனால் ஏற்படக் கூடிய விளைவு புரட்சியேயாகும். ஆனால் அதனுடைய வெற்றி உறுதியானதல்ல. 1917 ரஷ்யப் புரட்சிவிசேட குழ்நிலைகளினால் ஏற்பட்டது. இதில் தோல்வியடைந்த, பிளவுபட்ட ஓர் இராணுவம் இருந்ததை நாம் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். இதே குழ்நிலையை உருவாக்க முடியாது. இந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் லஸ்கி பின்வருமாறு கூறுகிறார். “ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார அடிப்படைகளை மாற்ற விரும்பும் எந்தக் கட்சியும் தனது வலிமைக்கு ஆதாரமான அரசியல் யாப்பு ஒழுங்கைத் தொடர்ச்சியாகப் பேணுதல் வேண்டும்”. எனினும் லஸ்கி தனது “ஜோப்பிய தாராண்மை வாதத்தின் எழுச்சி” எனும் நூலில் ஒரு மாற்று அனுகுமுறையை முன்வைக்கிறார். இவ் அனுகு முறையானது அவர் முன்னர் முன்வைத்த வாதத்துக்கு முரணானதாகும்.

“முதலாளித்துவமானது தனது நெருக்கடியிலிருந்து வெளிவரக்கூடிய ஒரு நடைமுறை வழியைக் கண்டு பிடிக்கும் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால் 1929ஆம் ஆண்டு முதல் உலகத்தைப் பாதித்து வரும் இப்பொருளாதாரத் தேக்க நிலையிலிருந்தும் அது விடுபட்டுவிடும். எனவே இந்த நிலைமையானது ஒரு தற்காலிகமான தடையே தவிர மரணத்தைக் கொண்டுவரும் நோயின் அறிகுறியல். இதிலிருந்து விடுதலையடையும் பொழுது உழைக்கும் வர்க்கத்தின் பொருளாதார நலன்களை ஓர் உயர் மட்டத்தில் திருப்திப்படுத்தக்கூடிய ஒரு புதிய உற்பத்திச் சமநிலையை அடைவதன் மூலம் இந்த முறைமைக்குள் இருக்கும் உடனடி முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கவும் முடியும். இதனைச் செய்யும் பொழுது சமூகத்தின் வர்க்கஉறவுகளை மீளவரைறுப்பதற்கு உழைக்கும் வர்க்கம் முனைப்பாகச் செயற்படாது”. (Laski 1936: 183-4).

லஸ்கியின் அபிப்பிராயப்படி இந்த மாற்றிடான் வாதம் இரண்டு சிந்தனைப் போக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒன்று கெயினீஸியன் சிந்தனை. இது எல்லாரது நன்மைக்காக அரசின் தலையீட்டை ஏற்றுகொண்டது. இத் தலையீடு வர்க்க உறவுகளின் அடிப்படைகளை மாற்றிக் கொள்ளாத முதலாளித்துவத்துக்கும் சோசலிசத்துக்கும் இடையிலான ஒரு நடுவழிப்பாதையாகும். இரண்டாவது சிந்தனைப் போக்கு “தலையிடாமை” யாகும். இவ்விரண்டு போக்குகளுமே வெற்றியடைவதற்கு வாய்ப்பில்லை என லஸ்கி கருதினார். ஆனால் இரண்டாம் உலகப் போராத் தொடர்ந்து முதலாளித்துவச் சனநாயகத்தின்

அடிப்படையை இவ்விரு அனுகுமுறைகளே காட்டுகின்றன. ஹிட்லருக்கு . எதிரான போர் சாத்வீகமான ஒரு சனநாயகப் புரட்சிக்கும், முதலாளித்துவத்தைக் கைவிடுவதற்கும் வழிவகுத்தது என லஸ்கி தனது “எமது காலத்துப் பரட்சிகளின் மீதான பிரதிபலிப்புக்கள்” (Reflections on the Revolution of our time) (1943) என்னும் நூலில் கூறுகிறார். எனினும் 1945ஆம் ஆண்டின் தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்தின் கொள்கை லஸ்கியின் ஆர்வங்களுக்கு இசைவாக அமைந்திருக்கவில்லை. இதன் காரணம் லஸ்கி கூறுவதைப் போல “தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் தனது முயற்சியில் வெற்றி பெற ஜக்கிய அமெரிக்காவில் தங்கி இருக்கும் நிலை இருந்தது. அமெரிக்க மத்திய வகுப்பினரின் மேலாண்மையைப் பாதுகாக்கும் ஒரு கருவியாக அது செயற்படுவதையும் மேற்கு ஜோப்பாவின் சோசலிச சவால்களுக்கு எதிராக அமெரிக்காவின் நலன் பேணலையும் அதனால் தவிர்க்க முடியவில்லை”.

அமெரிக்காவின் உறுதி மொழியும் செயலாற்றமும்

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் “உலக வரலாறு பெரும்பாலும் அமெரிக்காவின் வரலாற்றை ஒட்டியே உருவாக்கப்படும் எனவும் அது எவ்வாறு நடைபெறும் என்பது அமெரிக்கத்தன்மை (Americanism) எவ்வாறு உருவாக்கப்படும் என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் அமெரிக்கா மற்றும் அமெரிக்காவைப் பற்றி லஸ்கி ஆழமான பரிச்சயம் கொண்டவராக இருந்தார். இந்த ‘அன்பின்’ காரணமாகவே அவரது நீண்ட நூலான “அமெரிக்கரின் சனநாயகம்” (The American Democracy (1948) உருப்பெற்றது. அமெரிக்காவின் மரபுகள் பற்றிய இரண்டு அறிமுக அத்தியாயங்களை எழுதினார். இறுதி அத்தியாயம் நாகரிகத்தின் கோட்பாடு என்னும் வகையில் அமெரிக்கத்தனம் பற்றியதாக அமைந்தது. இடையில் அமெரிக்க அரசியல் நிறுவனங்கள், வர்த்தக முயற்சி, தொழிலாளர், சமயம், கல்வி, கலாசாரம், சிறுபான்மையினர், சர்வதேச உறவுகள், உயர் தொழில்கள் மற்றும் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் முதலிய விடயங்கள் பற்றிய அத்தியாயங்களை எழுதினார்.

இந்நால் பற்றிய கருப்பொருள் மிக உயர்வானது. ஆசிரியின் அறிவு மிகப் பெரியது. எனினும் இந்நால் பெருமையடையவில்லை. அமெரிக்க சமூகத்தின் இயல்பு பற்றிக் கூறாது, நூல் முழுவதும் லஸ்கியின் இலட்சியங்களும், விரக்திகளுமே விரவிக் கிடந்தன. சுருக்கமாகக் கூறின் அமெரிக்கா ஒரு பாரதூரமான நெருக்கடியில் சிக்கியுள்ளதென்றும் அமெரிக்காவின் பிரச்சினைகளுக்கு வர்த்தகர்களே காரணம் என்றும் லஸ்கி வாதிட்டார். ரொக்கில் எதிர்வூர்திய பிரச்சினைகள் இன்னும் உள்ளனவென்றும் வெப்பள்ள கூறியிடையைப் போன்று அமெரிக்கர்கள் விரயம் மிகுந்த ஒரு நுகர்வுக் கலாசாரத்தையும், பழமையான ஒரு பொருளியல்

சித்தாந்தத்தையும் கொண்டுள்ளனர் என அவர் கூறினார். அமெரிக்கர்கள் கடினஉழைப்பாளிகள்; நன்மையை நோக்குபவர்கள்; அரசியலற்றவர்கள்; விருந்தோம்புவர்கள் அத்துடன் அறிவிலிகள். இதற்கு முரணாகத் தொழிலாளர்கள் சோசலிசத்தை நோக்கித் தலையிடாமைக்கு அப்பாற்பட்ட ஓர் உறுதியான இயக்கப் போக்கினைக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய விடுதலைச் சக்திகள் கொண்ட ஒரு சுதந்திரமான அரசியற் கட்சியை உருவாக்க வேண்டுமென லஸ்கி நம்பினார். 1940களில் அமெரிக்கா ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கில் காலடி எடுத்துவைக்காமல் நடுவழியில் நின்றமையினால் இத்தகைய முயற்சிக்கான வாய்ப்பு நிறையவே இருந்தது. ‘அமெரிக்கா சனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கும் ஒரு சமூகமாக வளரும்; அல்லது அதனை முற்றாக நிராகரிக்கும் ஒரு சமூகமாக மாறும்’ என லஸ்கி (1948) கூறினார்.

அமெரிக்கா தனது வாழ்க்கைத் தரத்தைக் குறைத்தல் அல்லது ஒரு பொருளாதார ஏகாதிபத்தியத்தை மேற்கொள்ளல் ஆகிய இரண்டு பாரதாரமான தெரிவுகளுக்கிடையில் நிற்கிறது. இவற்றில் ஒன்றைத் தெரிவு செய்து அவ்வழியில் செல்வதற்கு முன்னர் இப்போதுள்ள கட்சி அமைப்புக்கு ஒரு சவால் ஏற்படும். பிறபோக்குச் சக்திகள் இருந்தபோதும் வேறு பொதுநல்ச் சக்திகள் அமெரிக்காவைச் சனநாயகப் பாதையில் இட்டுச் செல்லுகின்றன. இங்குதான் அமெரிக்காவுக்கு வாழ்வு காட்டும் ‘எதிர்கால எதிர்பார்ப்புக்’ காணப்படுகிறது. இவ்வாறு லஸ்கி கூறிய போதும் அமெரிக்கச் சாதனைகள் இவ்வெதிர்பார்ப்பை அடையக்கூடியதாக இல்லை. தூரதிவ்தவசமாக அமெரிக்காவின் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட உழைக்கும் வர்க்கம் பிளவுபட்டிருப்பதோடு முதலாளித்துவத்துக்கும் சனநாயகத்துக்கும் இடையிழுள்ள வேறுபாட்டை உணரவில்லை. அமெரிக்கா சனநாயக சோசலிசப் புரட்சியின் நுழைவாயிலில் நிற்கின்றது என லஸ்கி கூறினார். ஆனால் அமெரிக்க மக்கள் உளவியல் ரீதியாக இப்புரட்சிக்குத் தயாராக இருக்கவில்லை. மக்களை இவ்வாறு தயார்ப்படுத்த வேண்டிய முகவர்களே அவர்களது உளவியல் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்பதுதான் கவலைக்குரியது. தூரதிவ்தவசமாக லஸ்கி கூறும் இந்த விடயத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்குத் தொழிற்சங்கங்கள் அமெரிக்கத்தனமாகக் காணப்படுகின்றது.

அகவயத் தன்மையும் அரசம்

அமெரிக்கரின் சனநாயகம் வெளிவந்த அதே வருடத்தில் ஹரோல்ட் லாஸ்வெல் அமெரிக்கா உட்பட சனநாயகச் சமூகங்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றிய தனது சொந்தப் பகுப்பாய்வை வெளியிட்டார். லஸ்கியைப் போலவே அரசியல் அதிகாரம் என்னும் பரிமாணத்தில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தினார். ஆனால் அவரது “அதிகாரமும் தனித் தன்மையும்” (1948) என்ற நூலின் தலைப்புக் காட்டுவது போல அவரது

பகுப்பாய்வின் இன்னுமொரு பரிமாணம் உளவியல் சார்ந்ததாகும். சனநாயகம் நல்ல முறையில் இயங்க வேண்டுமெனில் மிக முக்கிய நிபந்தனை பொருளாதார அமைப்புக்களை ஒழுங்குபடுத்துவதல்ல; ஆளுமையைச் சரிப்படுத்துவதாகும். விஞ்ஞானிகள் பெள்கீச் சூழலில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பற்றிக் கூடுதல் கவனம் செலுத்தினர். ஆனால் லாஸ்வெல் நடத்தை - ஆளுமை அமைப்புகள் பற்றி அவதானிப்புகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமெனக் கூறினார்.

லாஸ்வெல் நடைமுறைவாதம், பிராய்டின் கருத்துக்கள் ஆகியவற்றைத் துணையாகக் கொண்ட மறு சார்ந்த அரசியல் கோட்பாடுகளிலிருந்து விலகித் தனிநபர் மற்றும் குழுக்களின் மனப்பான்மைகளில் காணப்படும் அரசில் தாக்கத்தில் தமது கருத்தைச் செலுத்தினார். அவர் பக்கச் சார்பற்ற விஞ்ஞான முறையை ஈடுபாடுகளும், உணர்வுகளும் நிறைந்த ஒரு மேடைக்குக் கொண்டு சென்றார். அவரது இந்தப் பாணி சிலவேளை மாக்கியவல்லியையும் சிலவேளைகளில் கிளோஸ்விட்சை (Clausewitz) யும் நினைவுட்டுகின்றன. லாஸ்வெல் பின்னர் ஒரு ‘கொள்கை விஞ்ஞானம்’ என்ற அடிப்படையில் அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் நடிபங்கை அறுதியிட்டுக் காட்டினார். இவ்விஞ்ஞானத்தின் முக்கிய செயற்பாடு ஆளிடை உறவுகளை உருவாக்கும் விழுமியங்களை ஒன்றிணைப்பதற்கான அறிவை வழங்க வேண்டுமென அவர் கூறினார்.

லாஸ்வெல் 1930களில் தனது புகழ்வாய்ந்த நூலான Politics: Who gets What, When and How (1951b) என்னும் நூலை எழுதினார். அப்போது அவர் பொதுவான அரசியற் செயன்முறைகளைப் பற்றிக் கவனித்தாரே தவிர ஒரு பொது ஒழுங்கை உருவாக்கும் உத்திகளை உருவாக்குவதைப் பற்றிக் கவனிக்கவில்லை. இந்தப் பணி பின்போடப்பட்டது. கொள்கை விஞ்ஞானம் பற்றிய இப்பணியானது சனநாயகத்தை எவ்வாறு சாத்தியமான முறையில் இயங்கச் செய்ய முடியும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே லாஸ்வெல்லினால் விருத்தி செய்யப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போரில் நேச நாடுகளின் வெற்றியைத் தொடர்ந்தே லாஸ்வெல் இப்பணியை மேற்கொண்டார். 1930கள் லஸ்கிக்கு முக்கியமாக இருந்தது போலவே 1940கள் லாஸ்வெல்லுக்கு முக்கியமாக இருந்தது.

உண்மையில் லாஸ்வெல்லின் பணிகளை முன்று கட்டங்களில் நோக்குவது இலகுவானதாகும். அவையாவன:

1. 1920களில் அவர் ஒரு தனித்துவமான முறையியலை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார். இக் கால கட்டத்தில் அவரது படைப்புகளாவன:
  - (i) முதலாம் உலக யுத்தத்தில் பிரசார நுட்பங்கள் (Propaganda Technique in World War I) இது 1927ல் வெளியிடப்பட்டது.
  - (ii) Psychopathology and Politics (1951a). இது 1930ல் வெளிவந்தது.

- அவர் 1930களில் ஆளுமை, அரசியல், சமூகம் மற்றும் சர்வதேச ஒழுங்கு ஆகியவற்றுக்கிடையிலான உறவுகளின் மாதிரி ஒன்றை வடிவமைத்திருந்தார். இக் காலத்தில் பின்வரும் நூல்கள் எழுதப்பட்டன: (i) Politics: Who gets What, When and How? (1951 b), இது 1935இல் வெளிவந்தது. (ii) World Politics and Personal Insecurity (1965), இது 1935இல் வெளிவந்தது. இவை இரண்டும் வாசிப்பதற்கு எளிமையானவை.
- இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னரான மூன்றாவது கட்டத்தில் அவர் கொள்கை விஞ்ஞானத்தில் கூடிய ஆர்வம் காட்டினார். இக்காலத்தில் வெளிவந்த முக்கிய நூல் அதிகாரமும் ஆளுமையும் (Power and Personality) (1948) ஆகும்.

அழுத்தமும் கற்பனை மயக்கமும்

ரொக்கில்லும், மில்லும் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் பகுத்தறிவின்மை பற்றிக் கவனம் செலுத்தினார். பகுத்தறிவின் மேம்பாட்டைப் பக்கச் சார்பு எப்போதும் தடுக்க முயற்சி செய்யும். இதனை லாஸ்வெல் மாற்ற முயன்றார். விஞ்ஞானம் மற்றும் அதிகாரம் பற்றிய பகுத்தறிவுச் செயற்பாடுகள் பொதுசன அபிப்பிராயத்தில் கற்பனை மயக்கத்தையும் பக்கச்சார்பையும் ஏற்படுத்தும் வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. முதலாம் உலகப் போரில் பிரசாரம் பற்றிய ஆய்வில் இச்செயற்பாடு அரசினால் முறைப்படி ஒழுங்கு செய்யப்படுவதை அவர் எடுத்துக் காட்டினார். உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் உள்ள தமது இலக்கு சனத் தொகையைக் கவர்வதற்காக அவர்கள் சின்னங்களையும் அடையாளங்களையும் வெளியிட்டனர். இதன்மூலம் எதிராளிகள் மீது பகையுணர்வையும் நேசநாடுகள் மற்றும் நடுநிலைவாதிகளுக்கிடையில் நட்பையும், பகைவர்களில் நமபிக்கையீனத்தையும் அவர்கள் ஏற்படுத்தினர்.

எழுத்து மூலமும் திரைப்படம் மூலமும் செய்யப்படும் பிரசாரமானது காட்டுவாசிகள் எழுப்பும் மேள ஓசைக்கு ஒரு நவீன மாற்றிடாகுமென லாஸ்வெல் கூறினார். ஒரு போருக்குத் தேவையான ஒற்றுமையையும் உறுதியையும் உருவாக்குவதற்குச் சகல பகுத்தறிவற்ற சக்திகளும் இணைக்கப்பட வேண்டுமென அவர் கூறினார். எனினும் பகுத்தறிவின் வெளிப்பாடும் பேணப்படவேண்டும். போதகர்களும் விரிவுரையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் மற்றும் சொற்சில்மிம்பம் ஆடுபவர்களும் இக் கீழ்த்தரமான பிரசாரத்தை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு நடத்துவதற்குத் தேவைப் படுபவர்களாவர். பிரசாரம் செய்பவர் தனது வேண்டுகோள்களைப் பகுத்தறிவு பூர்வமாகச் செய்யும் திறனைக் கொண்டிருப்பது மாத்திரம் போதாது; ஒரு சமூகத்தின் இலகுவில் தீப்பற்றக் கூடிய சக்தி எங்கு மறைந்து கிடக்கிறது என்பதைக் கண்டறியும் ஆற்றலும் அவருக்கு வேண்டும். ஒரு சமூகத்தின் ‘அழுத்தநிலையை’ அறியக்கூடிய திறமையும்

வேண்டும். ஒரு பிரசாரகள் போர்க் காலத்தில் வெடித்துக் கிளம்பத் தயாராக இருக்கின்ற வெறித்தனம் என்னும் நெருப்புக் கோளத்தின் மீது ஒரு சிறு பொறியைத் தூவி விடுவதில் அக்கறையாக இருக்கிறான். ஒரு சமாதானகால அரசியல்வாதியோ இவ்வாறான நெருப்பின் மீது நீரை ஊற்றி அணைப்பதில் ஆர்வம் காட்டுகிறான். Psychopathology and Politics (1951a) என்னும் நூலின் அடிப்படையான கருப்பொருள் இதுவேயாகும்.

அரசியலென்பது பகுத்தறிவுமிகுக் கலந்துரையாடலும் சன்நாயகரிதியான ஆலோசனை மழங்கலுமாகும் என்னும் கருத்தை இப்புத்தகத்தில் லாஸ்வெல் நிராகரிக்கிறார். இவ்விடயத்தில் லாஸ்வெல் லஸ்கியுடன் முரண்படுகிறார். லாஸ்வெல்லின் கருத்துப்படி அரசியற் பிரச்சினை என்பது விணக்குகளைத் தீர்ப்பதைவிட அவை நிகழுவன்னம் தடுப்பதாகும். அரசியல் நடவடிக்கைகள் என்பவை சமூகத்தின் சக்தியைச் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமான மீண்டெடும் காரணிகளை அழிப்பதில் ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும். தடைசெய்யும் அரசியல் மூலம் (Preventive Politics) சமூகத்தின் அழுத்தநிலை கூடியவரை குறைக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு மனிதர்களின் இனக்க உறவு நிலை பற்றிய உண்மைகள் வழிகாட்ட வேண்டும். இவ் உண்மைகளை அறிவுதே விசேட ஆய்வுகளின் குறிக்கோளாகும். இதனை மருத்துவத்துறையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். மருத்துவ ஆய்வாளர்கள் மனிதர்களுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய தடுப்பு மருத்துகள் பற்றிய அறிவை விருத்தி செய்கிறார்கள். அதேபோல அரசியல் விஞ்ஞானிகளும் அரசியல் பிரச்சனைகளுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய தடுப்பு அரசியலை வழங்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். உள்வியல் நோயறிமுறையைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் ஆளபவர்களினதும் ஆளப்படுவர்களினதும் ஆளுமை முறைமையை ஆய்வு செய்ய முடியும். குழந்தைப் பருவ அனுபவங்கள் பற்றிய கவனமான பகுப்பாய்வு தற்போதைய நடத்தைக் கோலங்களை (உதாரணமாக கிளர்ச்சியாளர், நிர்வாகி) வெளிப்படுத்த முடியும். கிளர்ச்சியாளர்கள் என்போர் தற்புகழ்ச்சி அல்லது தற்காதல் வகுப்பின்பாற்பட்டவர்களாவர். தற்காதல் என்பது (Narcissism) ஆரம்ப காலக் காதலுறவுகளில் ஏற்படும் தடைகளினாலோ அல்லது தனது குடும்பத்தின் மீதுள்ள அதீத பற்றினாலோ ஏற்படக்கூடும் என லாஸ்வெல் கூறுகிறார்.

அரசியல் மனிதனின் அபிவிருத்தி வரலாற்றுக்காக லாஸ்வெல் ஒரு பொதுவான வாய்ப்பாட்டைப் பிரேரித்தார்: p/d/r=P. இவ்வாய்ப்பாட்டில் P- என்பது தனிப்பட்ட நோக்குகளையும் d- பொதுக் குறிக்கோள்கள் மாறி வைக்கப்படுதலையும் r- பொதுநலன் பற்றிய நியாயப்படுத்தலையும் P- அரசியல் மனிதனையும் குறிக்கும். / என்னும் அடையாளம் மாறுதலையும் குறிக்கும். அரசியல் மனிதன் ஆரம்ப வாழ்வில் ஒவ்வொருவர் மீது தனிப்பட்ட நோக்கங்களைக் கொண்டிருக்கிறான் எனவும் இத்தகைய தனிப்பட்ட நோக்குகளை மாற்றங்களைப் போல பொது விடயங்களில் மாறி

வைத்து விடுகிறான் எனவும், இவ்வாறு மாறி வைத்தலைப் பொது நலன்களின் அடிப்படையில் நியாயப்படுத்தலே அரசியல் மனிதனை வித்தியாசமாகக் காட்டுகிறது என்ன வாதிடுகிறார். உதாரணமாக ஓர் அரசியற் கிளர்ச்சியான் ஒரு தனி நபர் என்ற அடிப்படையில் அன்பை அல்லது கணிப்பை எதிர்பார்க்கிறான். ஆனால் அவன் தனது வர்க்கத்தை அல்லது நாட்டைப் பாதுகாப்பவன் போலத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்கிறான். இக் கருத்தானது லஸ்கியின் கருத்துக்கு எதிரானது. லஸ்கி ஒரு பிரசையின் அகவயமான அனுபவங்களைப் பரிட்சித்தார். இதன் மூலம் ஓர் அரசின் சட்டபூர்வத் தன்மையைத் தீர்மானிக்க முடிந்தது. சமூகத்தின் சார்பாக அரசானது ஒரு தனிமனிதனை நிரப்பந்திக்கும் எண்ணத்தையே அவர் வெறுத்தார். ஆனால் லாஸ்வெல் இக்கருத்தினை ஆதரித்தார். ஒரு தனி நபர் சமூகத்திற்கு விசுவாசமாக இருத்தல் போன்று குறிப்பான் அகவயமான அனுபவங்களைப் பெற்றுமிடும். இவ்வாறு அனுபவங்களைப் பெறுவர்கள் ஒன்றுகூடி அரசை உருவாக்க முடியும் என அவர் வாதிட்டார்.

இம்முறையின்படி குழு என்பது ஒரு அதி தனிமனிதக் காட்சியல்லாது பல தனிமனிதர்களைக் கொண்ட காட்சியாகும். இவ்வண்ணுகு முறையின் குறிப்பிடக்கூடிய விளைவு என்னவெனில் அரசானது ஒரு தனி மனிதனிடமிருந்து சுதந்திரமாக இருந்த பொழுதிலும் பல தனிமனிதர்கள் தமது எண்ணங்களை மாற்றிக் கொள்ளும் பொழுது அல்லது சுந்தியற்று இறந்துவிடும் பொழுது அரசும் மறைந்துவிடுகிறது. இதேவிதமான யூகத்தின் அடிப்படையில் லஸ்கி அரசியல்வாதிகளும் அதிகாரிகளும் ஒரு புறத்தில் சாதாரண மக்களின் அனுபவங்களோடு பரிசுசயம் கொள்ள வேண்டுமெனவும் மறுபுறத்தில் அறிவையும் நியாயத்தன்மையினையும் வளர்க்க வேண்டுமெனவும் வாதிடுகிறார். லாஸ்வெல் முதலாவது அம்சத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார். சமூக நிர்வாகிகளும், சமூக விஞ்ஞானிகளும் சுகலவிதமான மக்களுடனும் நெருங்கிப் பழக வேண்டும். எனினும் இவர்கள் மக்களுக்குக் கற்பிக்கும் பணியைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள் அல்ல. லஸ்கி நியாயபூர்வத் தன்மையை ஆதரித்தார். சம்பந்தப்பட்டவர்களிடையே ஒரு அறிவார்ந்த உரையாடல் ஏற்பட வேண்டுமென எதிர்பார்த்தார். ஆனால் இந்த நியாயபூர்வத்தன்மை ஒரு விஞ்ஞானியர்வமான தலையிடாக இருக்க வேண்டுமென லாஸ்வெல் கூறினார்.

கற்றறிவாளரும் பொதுமக்களும்

லாஸ்வெல் தன்னுடைய Politics: Who Gets What? When and How (1951 b) என்னும் நூலில் அரசியல்வாதிகளின் செயற்பாட்டு மனப்பாங்கின் அடிப்படையில் விளக்கம் தருகிறார். இந்நூலானது மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறது. முதற்பகுதி ஒரு சமூக ஒழுங்கில் கற்றறிவாளரையும் பொதுமக்களையும் வேறுபடுத்துகிறது. கற்றறிவாளர்களை

விழுமியங்களின் உச்சியில் இருப்பதற்காக அவர்கள் பயன்படுத்தும் வெவ்வேறு நுட்பங்களின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்ய முடியும். அவர்களது பொருளாதாரம் மற்றும் ஏனைய பண்புக் கூறுகளையும் ஆய்வு செய்ய முடியும். இப்புத்தகத்தின் பெரும்பகுதி கற்றறிவாளர்களின் இவ்விரண்டு பரிமாணங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்கிறது. அடுத்த பகுதி உண்மையான அல்லது எதிர்காலத்தில் உருவாகக் கூடிய கற்றறிவாளர்களின் விளையாற்றும் நுட்பங்களைப்பற்றி விளக்குகிறது. லாஸ்வெல் அவர்களது அடையாளங்களைப் பயன்படுத்தக் கட்டுப் படுத்தப்பட்ட வன்முறைப் பொருளாதாரப் பொருட்கள் மற்றும் அரசியல் நுட்பங்கள் பற்றி விளக்குகிறார். அடுத்த பகுதி இவ்வாறான விளையாற்றல்களின் விளைவாக உருவாகும் கற்றறிவாளர்களின் பண்புக் கூறுகள் பற்றி ஆய்வு செய்கிறது. இவ்வாறான கற்றறிவாளர்கள் பல்வேறு வர்க்கப் பின்னணிகளை உடையவர்களாக இருப்பதோடு சன்னடையிடுதல், ஒழுங்குபடுத்துதல், பேரம்பேசுதல் போன்ற பல்வேறு திறன்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் பல்வேறு ஆளுமை வகைகளையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றனர். பாதுகாப்பின்மை, நெருக்கடி, கோபம் ஆகியவை இவற்றில் அடங்கும். பலவிதமான மனப்பாங்குகளையும் லாஸ்வெல் காட்டுகிறார். தீவிரவாதம் அயலவர்கள் மீது வன்முறைப் பிரயோகம், குறுகிய மனப்பான்மை ஆகிய மனப்பாங்குகளை இவர் மேற்கூறுகிறார்.

இந் நூலைத் தொடர்ந்து “உலக அரசியலும் தனிமனித பாதுகாப்பின்மையும்” (World Politics and Personal Insecurity (1965) என்னும் நூல் வெளிவந்தது. இந்நூலானது கற்றறிவாளர்களின் உலகளாவிய மாற்றம் மற்றும் ரவ்யாப் புரட்சி முதலாக, அவர்களோடு இணைந்துள்ள அடையாளங்கள் பற்றியும் கூறுகிறது. ரவ்யாவுக்கு வெளியில் புதிய சமூக ஒழுங்குள் ஏற்றுகொள்ளப்பட்டன; ஒரு கட்சி ஆட்சியான ஜூரோப்பிய பாளிஸ் இயக்கங்கள், அரசாங்க அதிகார விரிவு, வாக்குரிமை போன்றவை இப்புதிய சமூக ஒழுங்கு வடிவங்களாகும். 1929 முதல் இவ்வரசியல் இயக்கங்கள் பல தோன்றின. இக்காலகட்டத்தில் தீவிரமடைந்த பொருளாதார குறுகியவாதம் உலகச்சந்தையின் முக்கியத்துவத்தைப் பாதித்திருந்தது. இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட பாதுகாப்பின்மையை ‘விரிவான’ அல்லது செறிவான நடைமுறை என்பது மார்க்ஸ், எங்கல்ஸ் ஆகியோர் சமூக அபிவிருத்தியின் சிறப்புக் கூறுகளை அறியக் கையாள்டு முறையாகும். மனிதர்களின் தொழிற் தொழிடன் தொடர்புபட்ட இனக்கூறுகளின் வழிவந்த ஆளுமை வளர்ச்சியாகும். (லாஸ்வெல் 1965: 18) இந்த நுட்பங்களைக் கையாண்டு சமூக அழுத்த நிலையைக் குறைப்பதற்கு வழிகாண முடியும். போர்கள், புரட்சிகள் போன்ற வழிமுறைகளைவிடக் குறைந்த செலவுள்ள சமூகமாற்றங்களை உருவாக்கவும் முடியும்.

தன்னுடைய நூலில் லாஸ்வெல் அகன்ற, ஆழ்ந்த நடைமுறைகளைப் பயன்படுத்தினார். நாடுகளினதும், வர்க்கங்களினதும் நடிபங்குகளை அவர் ஆய்வு செய்தார். சர்வதேச வலுச்சமநிலைப் பெயர்வின் விளைவுகள் போர் நெருக்கடியின் தாக்கங்கள், சுதந்திர இயக்கங்கள், ஏகாதிபத்தியவாதம் போன்றவற்றையும், பொருளாதார நிலைகள், குடிப்பெயர்வுக் கோலங்கள், தொடர்புச் சாதனங்கள் போன்றவையும் அவரால் பகுப்பாய்வு செய்யப் பட்டன. இவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட முக்கிய முடிவுகளில் ஒன்று நாடுகளுக்கிடையிலான பகைமை, அரசியலில் மக்களின் பங்குபற்றல் அதிகரிப்பு, உலகப் பொருளாதாரத் தேக்கம் முதலியலை 1930களின் நடுப்புகுதியில் மிக ஆபத்தான் நிலையைத் தோற்றுவித்தன.

ஒப்பிட்டாலில் ஜக்கிய அமெரிக்கா உலகளாவிய போக்குகளிலிருந்து தனிமைப்பட்டிருந்தது. அடிமைப் பிரச்சினையானது ஓர் உறுதியான வர்க்க அடையாளம் உருவாவதைத் தடுத்தது. அமெரிக்கா தன்னை ஓர் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தனித்துவவாதியாக ஆக்கிக் கொண்டால் சோசலிசம் அங்கு வேகமாகப் பரவிவிடும் என லாஸ்வெல் கேளியாகக் குறிப்பிட்டார். ‘ஓர் அமெரிக்க மூலதனம்’ என்னும் நூலில் கூட்டு ஆர்வத்தைத் தூண்டக் கூடிய ஒரு வழிமுறையையும் கூறினார். “இந்துல் தடிப்பாகவும் ஒரு கோடிம் போன்ற தலைப்பையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். தடிப்பான புத்தகம் அதிகாரத் தகுதியைக் குறித்து நிற்பதால் பொதுமக்கள் அதனை வாசிப்பதற்கு பின்னிற்பர். அவர்கள் அப்புத்தகத்தைப் புதினமாகக் கருதுவார்கள். இப்புத்தகமானது வரைபடங்களையும், அட்டவணை களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். நூலானது நடை உணர்ச்சியையும், தெளிவின்மையையும், முரண்பாடுகளையும், நச்சுத்தன்மையையும், விளக்கமின்மையையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். முடிந்தால் ஆர்வத்தைத் தூண்டவும் கூடாது. அப்பொழுதுதான் இந்துலை எல்லாரும் வாசித்துவிடும் ஆபத்தைக் குறைக்கமுடியும்”.

ஆளுமையும் அதிகாரமும்

“ஆளுமையும் அதிகாரமும்” (1948) என்னும் தமது நூலில் லாஸ்வெல் சனநாயகத்தின் குறித்த தேவைகளுக்குப் பயன்படும் ஒரு கொள்கை விஞ்ஞானத்தின் பிரதான அம்சங்களை வெளியிட்டார். இந்துலில் அரசியல்வாழ்வின் உள்ளியல் அடிப்படைகளை அவர் கையாண்ட விதம் அவரது முன்னைய புத்தகத்தில் அவர் கையாண்ட விதத்தையே ஒத்திருந்தது. ஆனால் அதிகாரம் பற்றிய அவரது ஆய்வு வேறு பட்டிருந்தது. முன்னர் அவர் கற்றிவாளர்கள் மீது கூடிய முக்கியத்துவம் வழங்கினார்: “நாம் பலரைக் கைவிட்டு சிலரை முக்கியத்துவப் படுத்துகிறோம்.... என்று நினைப்பது தவறானது. அதிகாரம் என்பது ஒரு ஆளிடை சூழ்நிலையாகும். அதிகாரத்தைப் பெற்றிருப்பவர்கள் அதனால் வலுவுட்டமும் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வலுவுட்டல்

துலங்கல்கள் இருக்கும் வரைதான் மற்றவர்களில் தங்கியிருப்பார்கள்.” முன்னர் அவர் வருமானம், பணிவு, பாதுகாப்பு முதலிய விழுமியங்களை அவை எவ்வாறு வழங்கப்படுகிறது என்ற அடிப்படையில் விளக்கினார். ‘கூடுதலாகப் பெறுபவர்கள் கற்றிவாளர்கள்; மிசுத்தைப் பெறுபவர் பொதுமக்கள்’ என அவர் குறிப்பிட்டார். ஆனால் இப்போது அவரது அழுத்தம் வழங்கப்படும் தன்மையிலிருந்து உறவுமுறைக்கு மாறியிருந்தது.

“பிரமிட்டின் உச்சியில் இருப்பவர்கள் தான் தலைவர்கள்; அவர்கள் கற்றிவாளர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதல்ல. கற்றிவாளர்களுக்கும் வெசுசனங்களுக்குமிடையில் உள்ள எல்லை மிகவும் தெளிவற்றது. ‘கற்றிவாளர்கள்’ என்னும் பதம் விவரண அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் தலைவர்கள் உருவாகும் சமூக மட்டத்தைக் குறிக்கிறது... சனநாயகத்தில் ‘கற்றிவாளர்கள் குழு’ (ஆளும் வர்க்கம்) சமூகம் முழுதும் பரந்துள்ளது. (லாஸ்வெல் 1948: 109). இதன் அடிப்படையிலேயே நூலின் பிற்புதியும் வளர்ந்து வருகிறது. கற்றிவாளர்களின் கைவினையாற்றும் கருவிகள் பற்றிக் கூறும் கூறிய யதார்த்த வாதம் கைவிடப்படுகிறது. உலகப் போருக்கு பின்னதான இந்தப் புதிய அணுகுமுறையில் மக்கள் கற்றிவாளர்களின் குழ்ச்சித்திறனுக்குப் பலியாவதில்லை. இதற்குப் பதிலாகத் தலைவர்கள் என்பபடுவோர் மக்களின் சம்மதத்தைப் பெறப் பெரு முயற்சி செய்கிறார்கள். சனநாயகம் என்னும் எண்ணக்கருப்படைப்பாற்றல்மிக்க, இனக்கம் நிறைந்த ஓர் ஆளிடை உறவுகளின் வலையமைப்பைக் குறித்து நிற்கிறது. இதிலிருந்து விலகிச் செல்வது சனநாயகத்துக்கு எதிரானதும் அழிவைத் தரக் கூடியதுமாகும்.

லஸ்கியைப் போல லாஸ்வெல்லும் அறிவார்ந்த கலந்துரையாடல், தெளிவான தீர்மானம் ஆகியவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தார். எனினும் இவற்றை ஏற்படுத்தக்கூடிய உயரிய சிந்தனையைடைய சனநாயகத் தலைமைத்துவம் மாத்திரம் போதுமானது என்று லாவெல் கருதவில்லை. சமூக அவதானிப்புகளைச் செய்யக்கூடிய நாடளாவிய ஓர் அரசியல் விஞ்ஞானிகள் குழுவினரும் தேவை என்று அவர் கருதினார். இவர்களால் இவையதினால் ஏற்படும் நெருக்கடிகளைக் கண்காணிக்க முடியும். தூரதிஷ்டவசமாக லாஸ்வெல் லுக்கு இவற்றைச் செய்யக்கூடிய ஆளுணியினர் கிடைக்கவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் அரசியல் விஞ்ஞானிகளுக்குப் பொருளியலாளருக்கு கிடைக்கும் சமூகமதிப்பும் கெளரவழும் கிடைப்பதுமில்லை. உண்மையில் கூறுவதாயின் ஹரோல்ட் லாஸ்வெல் லுக்கு அவருடைய குருவான சாள்ஸ். ஈ. மரியமும் சனநாயகத்தைக் கொண்டு நடத்துவது பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் ஏற்கெனவே ஜக்கிய அமெரிக்காவில் முக்கிய பொருளியலாளர்களின் கடுமையான தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

லஸ்கிக்கும் லாஸ்வெல் லுக் கும் இடையிலான ஒற்றுமைகள் வேற்றுமைகள் பற்றிய முக்கிய விடயங்களில் மூன்று அம்சங்கள் முக்கியமானவை. (1) நியாயபூர்வத்தன்மைக்கும் அகவயத்தன்மைக்கும் இடையிலான இடைவினைகள், (2) பொதுத்துறைக்கும் தனியார் துறைக்கும் இடையிலான உறவுகள் மற்றும் (3) அரசியல் நிறுவனங்களுக்கும் சாதாரண பிரசைகளுக்குமான உறவுகள் பற்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்களும் அதனைக் கையாண்ட விதமுமாகும்.

- (1) லஸ்கியைப் பொறுத்தவரையில் கல்வியினாற் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட தனிமனித அனுபவங்கள் ஒரு நல்ல தீர்ப்புக்கான அடிப்படையாகும். ஓர் அரசியல் சமூகமானது அகவயப்பட்ட அனுபவங்களைக் கூடியவரை பெறவேண்டும். குறிப்பான கொள்கைத் தீர்மானங்களுடன் சம்பந்தமுடைய அனுபவங்களைக் கொண்ட தனிநபர்களுக்கிடையில் அல்லது குழுக்களுக்கிடையில் அறிவார்ந்த கலந்துரையாடல்களை நடத்தப் பூரண சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான கலந்துரையாடல்கள் சரியான இடத்தில் சரியான நேரத்தில் நடத்தப்பட்டு அதிலிருந்து வெளிவரும் அறிவானது தீர்மானம் மேற்கொள்ளுதலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் அரசியல், பொருளாதார நிறுவனங்களில் தனிநபர்கள் அனுபவங்கள் பெற வாய்ப்பளிக்கப்படல் வேண்டும். அவர்களது அறிவுடைய பூரணமாக வெளிப்படச் சந்தர்ப்பமளிக்கப்படல் வேண்டும். இத்தகைய ஒரு சமூகத்தில் பிரசைகளின் அகவய அனுபவங்கள் அறிவுபூர்வமான தீர்மானம் மேற்கொள்ளலுக்குப் பெரிதும் பயன்படும். அறிவார்ந்த கொள்கைகள் பிரசைகளின் பூரண அனுபவத்துக்கான அமைப்புகள் ஏற்பட வழிவகுக்கும்.

இதற்குமாறாக லாஸ்வெல் தனிநபர்களின் அகவயத் தன்மை அரசுகளில் காட்டும் ஈடுபாடு வித்தியாசமானது. ஒரு விஞ்ஞானி எவ்வாறு இந்த அரசுகள் தமது சமூகச் சாதனைகளுடனும், சமூக நிறுவனங்களின் போக்குகளுடனும் தொடர்புபட்டுள்ளன என்றும் செய்வதைப் போலவே லாஸ்வெலின் அகவயமான அரசுகள் பற்றிய ஈடுபாடும் காணப்படுகிறது. அகவய அனுபவங்கள் தனிநபர் நடத்தையுடன் நெருக்கமான உறவு கொண்டுள்ளன. பல நனிநபர்களின் நடத்தையை அவதானித்துத் தரவுகளைப் பெறுவதன் மூலமும் உளவியல் கோட்டபாடுகளைப் பிரயோகிப்பதன் மூலமும் இவற்றை ஒரு விஞ்ஞானியால் வெளிக்கொணர முடியும். இந்த ஆய்வில் தனிநபர்கள் தரவுகளைப் பற்றியும், கோட்டபாடுகளைப் பற்றியும் பொதுவாக அறியாதவர்களாகவே இருப்பர்.

குழ்நிலையின் அறிவார்ந்த பகுப்பாய்வு வெளி அவதானியான விஞ்ஞானியாலேயே நடத்தப்பட்டது. உண்மையைக் கண்டறிதல் என்பது லாஸ்வெல் குறிப்பிட்டவாறு ஒரு விசேட முயற்சியாகும். பயம், பொறாமை, வேறு உணர்வைகளின் காரணமாக ஏற்படும் அறிவுபூர்வமற்ற நடத்தைகள் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன. உண்மையில் போர்க்காலங்களில் பல்வேறு நுட்பங்களைப் பயன் படுத்தி இத்தகைய நடத்தைகளை உருவாக்க முடியும். சமாதானக் காலங்களில் அரசியல் விஞ்ஞானி சமூகத்தில் காணப்படும் அழுத்த நிலையை எவ்வாறு குறைக்க முடியும் என அரசாங்கங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்க முடியும்; சன்நாயகம் என்பது பயிற்றப்பட்ட தொழில்சார் விற்பனர்களால் கைவினையாற்ற உருவாக்கப்படும் பொருத்தமான ஆளுமை வகையாகும்.

- (2) அரசும் தனிமனிதனும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆதரவு காட்டக்கூடிய ஓர் அமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டுமென எதிர்பார்த்தார். அவருடைய உடன்பாடான சுதந்திரம் என்னும் கருத்தின்படி சமூகம் முழுதும் தனிநபர்களின் நலன்களை அரசாங்கம் முன்னெடுத்துச் செல்லும் சட்டபூர்வத்தன்மையைப் பிரசைகள் இழந்துவிடும் அபாயமும் இங்கு இல்லாமலில்லை. பொதுத்துறைக்கும், தனியார்துறைக்கும் இடையில் விரும்பத்தக்க சமநிலையை அடைதல் என்பது மக்களுக்கும் சொத்துக்களுக்குமிடையிலுள்ள உறவுநிலை காரணமாகத் தடைசெய்யப்படுகிறது. முதலாளித்துவ நலன்கள் நிறுவனங்களிலும் மனப்பாங்குளிலும் தேவையான சீதிருத்தங்களை ஏற்படுத்தும் சன்நாயக செயன்முறையைத் தடைசெய்தது.

லாஸ்வெல்லின் மாதிரியில் தனிப்பட்ட பிரசைகளுக்கும் அரசாங்கம் மற்றும் அரசியலுக்கும் இடையிலான உறவுகளின் “உள்ளார்ந்த இயக்கநிலை” பற்றிக் கவனம் செலுத்துகிறது. எனினும் இவ்விரண்டு சாராருக்கும் மேலதிகமாக இவ்வறவுகளை ஒழுங்கப்படுத்துவதற்கு ஓர் அரசியல் விஞ்ஞானியையும் அவர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். லாஸ்வெல்லைப் பொறுத்தவரையில் சன்நாயகத்துக்கும் முதலாளித்துவத்துக்குமிடையில் ஒரு பினக்கு ஏற்படுவதற்கான சந்தர்ப்பமில்லை. அவர் ஒரு கற்றறிவாளர் அரசியல் மாதிரியை முன்வைக்கிறார். அதிகார மூலங்கள் மற்றும் அரசியல் நுட்பங்கள் அடங்கிய மிகவும் சிக்கலான வகைக்குள் வருமானங்களைக் கொண்டிருத்தல் மற்றும் நுகர்வுப் பொருட்களின் கைவினையாற்றல் ஆகிய இரு வாய்ப்புகளை அவர் தன்னுடைய மாதிரியில் கையாளுகிறார்.

- (3) லஸ்கி, லாஸ்வெல் ஆகிய இருவருக்குமே அரசியல் வாழ்க்கையானது “மேலிருந்து” கட்சிகள், கற்றறிவாளர்கள் என

ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் நிறுவன நடவடிக்கைகள் வாயிலாகவே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. எனினும் சாதாரண பிரசைகளைப் பொறுத்தவரையில் வித்தியாசமான மனப்பாங்குகளைக் கொண்டுள்ளனர். லஸ்கி சகல மட்டங்களிலும் சுதந்திரமான கருத்து வெளிப்பாடு, உயிர்த்துடிப்பான பிரசைகள் என்பவற்றின் தீவிர ஆதரவாளராவார். இவர்களை லாஸ்வெல் “கிளர்ச்சி யாளர்கள்” என இலகுவாக வகைப்படுத்திவிடுகிறார்.

லாஸ்வெல் இக் கிளர்ச்சியாளர்கள் தமது பாரிய பிரச்சினைகள் சிலவற்றைத் திருப்திகரமாகத் தீர்த்துக் கொள்ளத் தவறியவர்கள் என வாதிடுகிறார். அவர்கள் தமது ஆளுமைப் பிரச்சினைகளைப் பொது வாழ்க்கையில் தீர்த்துக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறார்கள். இரண்டு போர்களுக்கிடையில் அரசியலில் மக்களின் பங்குபற்றல் அதிகரித்தது. “பாதிக்கப்பட்ட ஆளுமை கொண்டோர்” (damaged Personalities) அதிகரித்ததே இதன் காரணம் என லாஸ்வெல் கூறினார். 1835இல் ரொக்வில் இத்தகைய தீவிர பொதுமக்கள் பங்குபற்றலை முதிர்ச்சி மற்றும் வலிமையின் வெளிப்பாடு என முடிவு செய்தார். ஆணால் 1935இல் லாஸ்வெல் இதேவகையான தீவிர பொதுமக்கள் பங்குபற்றலை முதிர்ச்சியின்மை மற்றும் பலவினத்தின் வெளிப்பாடு எனக் கருதினார். ஏதோவொன்று மாறிவிட்டது!

III

சும்பீற்றநும் ஹயெக்கும் (Schumpeter and Hayek)

வியன்னாவிலிருந்து சவாஸ்

20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சமூகவிஞ்ஞானங்கள் சமூகத்தில் அரசின் தலையீட்டுக்குச் சார்பாகப் புதிய நுட்பங்களையும் நியாயங்களையும் வழங்கத் தொடங்கின. லஸ்கியின் அரசியல் விஞ்ஞானம் மார்க்ஸின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு முழுமையான சமூகப் பொறியியலை (Social engineering) எதிர்பார்த்தது. லாஸ்வெல் பிராய்டின் உதவியோடு தனிமனிதமட்டத்தில் தலையிடும் திட்டங்களை வகுத்தார். அரசும், பெரும் வர் தக்கமும் சமூகவிஞ்ஞானத்தின் கருத்துக்களுக்கு நம்பகத்தன்மையை வழங்கின.

தலையீட்டை நியாயப்படுத்தல் என்பது முதலாளித்துவ சனநாயகத்தின் இலக்குகளை அடைவதற்கு அத்தலையீடின் பங்களிப்பில் தங்கியுள்ளது. அமெரிக்க, பிரித்தானிய முதலாளித்துவ சனநாயகத்தில் ஒரு கருத்தொருமிப்பு ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. அதாவது பெரும்பாலான மக்களுக்கு ஒரு சிரிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுப்பதிலேயே பொருளாதார, அரசியல் ஏற்பாடுகளின் வெற்றி தங்கியுள்ளது என்பதே அதுவாகும். சிரியவாழ்வு என்பது போதிய ஓய்வும் அதனை அனுபவிக்க வருமானமும், நுகர்வுத் தெரிவும், பொருட்கள் கிடைத்தலும் உள்ள நிலையைக் குறிக்கும். தலையீடுகளை அதிகரிக்கும் போது அதன் விளைவுகள் தனியாள் சுதந்திரம், சமூக முன்னேற்றத்துக்காக எவ்வளவு விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற அடிப்படையிலேயே அளவிடப் படல் வேண்டும். ஜோசப் சும்பீட்டரும், பிரட்ரிச் ஏ. ஹயெக்கும் இந்த விட்டுக் கொடுப்பின் இலாப நட்டங்களைக் கணக்கிட்டனர். இவர்கள் இருவரும் முரண் பாடான முடிவுகளுக்கே வந்தனர் என்பதை இவ்வத்தியாய் விளக்குகிறது.

1944 இல் ஹயெக்கின் “அடிமைத்தனத்தை நோக்கி” (The Road to Serfdom (1976a)) என்னும் நூல் வெளியிடப்பட்டது. சார்ஸ்ஸ் ஈ. மிரியம் (லஸ்வெல்லின் ஆசிரியர்) அந்தாலைப்பற்றி அமெரிக்கன் சமூகவியல் சஞ்சிகையில் ஓர் ஆய்வுரை எழுதினார். அவ்வாய்வுரையில் நூலின் உள்ளடக்கத்தையும் ஆசிரியரையும் விமர்சித்தார். மிரியம் நிர்வாகிகளின் மீது முற்றாகச் சந்தேகம் கொள்ளும் ஓர் அனுகுமுறையை உறுதியாக

எதிர்த்தார்: “ஹமெயக்கின் சிந்தாந்தத் தின்படி சுதந்திரம் இருப்பது சந்தையில் மட்டும்தான். அரசியலின் அடிப்படை வள்ளுமறை என்றும், பொருளாதாரத்தின் அடிப்படை தெரிவுச் சுதந்திரம் என்றும் அவர் கூறுவதில்தான் அவரது அடிப்படைத் தவறு உள்ளது.” முதலாளித்துவ சனநாயகம் பற்றிய இருவரது கருத்துக்களும் இந்த விமர்சனத்திலுள்ளன என்று கூறுவது இவ்விரண்டு ஆசிரியர்களுக்கும் நீதி செய்வதாகாது. எனினும் ஹமெயக்கின் நூல் உருவாக்கிய தீவிர உணர்வுகளை அவ்விமர்சனம் பிரதிபலித்தது எனக் கூறலாம். திட்டமிடுவோரை ‘சோசலிசவாதிகளுடன் இணைக்கும் ஹமெயக்கின் நூல் மிரியத்துக்கு மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தியது. இந்நூல் “நியூயோர்க் ரைம்ஸ்” சின் அதிக விப்பனை நூல்வரிசையில் இடம் பிடித்தோடு அதனுடைய சருக்கம் “ரீடர்ஸ் டையெஸ்ட்” சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்தது.

மிரியமும், ஹமெயக்கும் 1945 ஏப்ரல் மாதத்தில் சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழக ‘வட்டமேசை வாணோலி நிகழ்ச்சி’ யில் ஒன்றாகப் பங்கு பற்றியபோது திரும்புவதும் எதிர்ப்புனர்வுகள் தலைதுக்கின. மிரியம் ஹமெயக்கை திருத்த முறப்பட்டதுடன் ஹமெயக் ஓர் அண்மைக்கால ஜோப்பிய வந்தேறு குடமகன் என்பதையும் மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. அவரை ஹமெயக்கும் சும்மா விட்டுவிடவில்லை: ‘மிரியம் போன்றவர்கள் அடைய முடியாதவற்றைச் சனநாயகத்தின் மேல் சமத்துகின்றனர். எனவே அவர்களே சனநாயத்தை அழிக்க முயல்பவர்கள்’ (கார்ஸ் 1974: 291-2) எனக்குறிப்பிட்டார்.

முதலாளித்துவ சனநாயகம் பற்றிய விவாதத்தில் ஹமெயக்கின் தலையீடு ஆங்கில அமெரிக்கப் புலமையில் வியன்னா புத்திஜீவிகளின் ஓர் ஆழமான பங்களிப்பு எனக் கூறலாம். ஜோசப் சும்பீட்டரின் “முதலாளித்துவம், சோசலிசம், சனநாயகம்” (1981) என்னும் நூல் முதன்முதலில் 1942இல் வெளிவந்தது. முதலாளித்துவத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய அவரது சோர்வு நிரம்பிய முடிவுகள் மிரியம், லாஸ்வெல் போன்ற அறிவுஜீவிகளுக்கு மனச்சங்கலத்தை ஏற்படுத்தியது. சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகத்தின் பல சமூக விஞ்ஞானிகள், அரசியல் மற்றும் அரசாங்கத் தலையிடுகள் சிக்கலான ஒரு கைத்தொழிற் சமூகத்தில் உண்மையான சனநாயக விழுமியங்களை மேம்படச் செய்கின்றன என நம்பினார்கள். ஹமெயக்கின் ‘புதிய பழையவாதம்’ அவர்களது மறைகளில் பாரதாராமான மனக்கிலேசுத்தை ஏற்படுத்தியது. சும்பீட்டரின் ‘புதிய யதார்த்தவாதமும்’ இலக்குகளை அடையமுடியுமென்ற நம்பிக்கையைப் பின்னடையக் கூடியதன் ஹமெயக்கும், சும்பீட்டரும் முதலாம் உலகப் போரில் அழிந்துபோன ஒஸ்ரோ - ஹங்கேரியப் பேரசின் வழிவந்தவர்களாவர். சும்பீட்டர் 1883 இல் மொறோவியாவில் பிறந்தார், வியன்னா பல்கலைக்கழகத்தில் கற்று சட்டத்துறையில் பட்டம் பெற்றபின்னர் லண்டன் பொருளியல் கல்லூரியில் பொருளாதார ஆய்வுகளை அவர் நடத்தினார். இதனைத் தொடர்ந்து அவர்பல மதிப்பார்ந்த பதவிகளை வகித்தார். கிராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில்

அரசியல் பொருளாதார பேராசிரியர், 1919 ஓஸ்திரியாவின் முதலாவது குடியரசு அரசாங்கத்தில் திறைசேரி செயலாளர், வியன்னாவில் ஒரு தனியார் வங்கியின் தலைவர் போன்றவை அவற்றுள் சிலவாகும். இதன்பின்னர் பொன் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகக் கடமை யாற்றிய சும்பீட்டர் 1932 இல் விலகி ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பதவியேற்றார். 1950 இல் தமது மரணம் வரை அவர் ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலேயே இருந்தார்.

ஹமெயக் மிகவும் வித்தியாசமானவர், அவர் 1899 இல் வியன்னாவில் விஞ்ஞானிகளும் அறிஞர்களும் நிரம்பிய ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தார். 1929 இல் அவர் வியன்னா பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் பொருளாதாரப் பீடத்தில் பணியாற்றினார். இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்னர் அவர் லண்டன் பொருளியல் கல்லூரியில் விரிவுறையாற்ற அழைக்கப்பட்டார். அதே வருடத்தில் அவர் அங்கு பொருளாதார விஞ்ஞானப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்த ஆங்கில அடித்தளத்தில் நின்று கொண்டே ஹமெயக் சமகால அரசியற்போக்குகளுக்கெதிராகத் தமது தாக்குதலைத் தொடுத்து “அடிமைத்தனத்தை நோக்கி” என்னும் நூலை எழுதினார். இதன்பின்னர் ஹமெயக் சிக்காக்கோ (1950-62) வக்குச் சென்றார். அங்கிருந்துதான் அவர் தனது “அரசியல் யாப்பும் சுதந்திரமும்” (The Constitution and Liberty, 1976 b) என்னும் நூலை வெளியிட்டார். பின்னர் பிரிபேர்க் (1962-7) சல்ஸ்பேர்க் (1974 முதல்) பல்கலைக்கழகங்களில் பதவியேற்றார். 1974 இல் ஹமெயக் பொருளாதாரத்துக்கான நோபல் பரிசினை வென்றார்.

ஹமெயக், சும்பீட்டர் இருவருமே 1930களில் முதலாளித்துவ சமூகங்களில் சோசலிசம் நோக்கிய ஒரு பெயர்வை அவதானித்தனர். 1930களின் இறுதிப்பகுதியில் முதலாளித்துவத்தின் வெற்றியே அதனுடைய சுயஅழிவுக்கு வழிவகுக்கிறது எனவாதிட்டனர். ரஷ்யாவில் பரிசோதிக்கப் பட்ட சோசலிசமான மத்தியமயப்பட்ட சோசலிசமே முதலாளித்துவத்துக்குப் பின்னர் முதலாளித்துவத்தின் வாரிசாக அமையும். இன்னும் சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் நவீன நிறுவனங்களில் தோன்றிய சோசலிசப் போக்குகள் முதலாளித்துவத்துக்கு அச்சுறுத்தல்களாக அமையும் என ஹமெயக் வாதித்திட்டார்.

சும்பீட்டர், தான் எதிர்பார்த்த பொருளாதார அரசியல் சமூகப் போக்குகளைத் தீர்க்கமாகவும் அறிவுதீயாகவும் விளக்குவதற்கு தனது சக்தியைச் செலவிட்டார். பொருளாதாரத் தேக்கம் பற்றிப் பரவலான பயம் இருந்த கால கட்டத்தில் சும்பீட்டர் அடையப்பட்ட பாரிய பொருளாதார நன்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டியதோடு தொடர்ந்தும் அவை அடையப்படும் எனச் சுட்டிக்காட்டினார். இதற்கு மாறாகத் தற்போதைய அரசியற் போக்குக் காரணமாக ஏற்பட்ட இலக்குகளைத் துல்லியமாகவும் அறிவுபூர்வமாகவும் இனங்காணுவதற்கு ஹமெயக் தமது கருத்தைச் செலுத்தினார். தேசிய பொருளாதாரங்களில் திட்டமிடுதலின் நன்மைகள்

பற்றி ஒப்பிட்டாலில் மதிப்பிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் இழக்கப்பட்ட தனியாள் சுதந்திரங்களைப்பற்றி அவர் சுட்டிக்காட்டியதோடு தனியாள் சுதந்திர இழப்புத் தொடரும் எனவும் குறிப்பிட்டார். சும்பீற்றரைப் போலல்லாது 1950 களில் அமெரிக்கா உலகளாவிய பொருளாதார அரசியல் எழுசி பெற்றதைப் பார்ப்பதற்கு அவர் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் தனது நம்பிக்கையைச் சோசலிசத் தின் மீது வைக்கவில்லை. மாறாக “அமெரிக்காவில் வளர்களிற் தெரியாத ஒரு நாகரீகத்தின்” மீதே அவர் தனது நம்பிக்கையை வைத்தார்.

புத்தாக்கமும் முயற்சியாளனும்

சும்பீற்றர் பொருளியலாளரினதும் வரலாற்று, சமூகவியலாளரினதும் திறமைகளை ஒன்றிணைத்தார். எனினும் அவரது தொழில்சார் ஈடுபாடு பொருளாதாரத்திலேயே இருந்தது. உண்மையில் ஒரு திறமை வாய்ந்த தொழில்சார் பொருளியலாளரின் விசேட அறிவானது திட்டமிடவின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க மிகக் காத்திரமான பங்களிப்பை அது செய்யும் என அவர் நம்பினார். சோசலிசத் தின்கீழ் பொருளியலாளர்கள் தவிர்க்க முடியாத முக்கியத்துவம் கொண்டிருப்பார்கள்.

சும்பிட்டரின் பொருளியற் பகுப்பாய்வு 1911 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட “பொருளாதார அபிவிருத்திக் கோட்பாடு” (Theory of Economic Development (1934) “வர்த்தக வட்டங்கள்”) என்னும் நூலிலும் (Business Cycles) என்னும் நூலிலும் காணப்படுகின்றது. வரலாற்றுச் சமூகவியல் பற்றிய அவரது சிந்தனைகள் இரண்டு கட்டுரைகளைக் கொண்ட அவரது நூலான “ஏகாதிபத்தியமும் சமூக வகுப்புகளும்” (Imperialism and Social Classes) (1951) என்பதில் காணப்படுகிறது. முதலாவது கட்டுரையான “ஏகாதிபத்தியங்களில் சமூகவியல்” 1919 இல் வெளியிடப்பட்டது. இரண்டாவது கட்டுரையான “ஓரினச்குழலில் சமூகவகுப்புகள்” 1927 இல் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விரண்டு பகுப்பாய்வுப் போக்குகளும் இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின்போது வெளியிடப்பட்ட முதலாளித்துவம், சோசலிசம், சனநாயகம் என்னும் நூலில் காணப்படுகிறது.

சும்பிட்டரின் அனுகுமுறையைப் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம்: இலாபகரமான முதலீட்டுக்காக புதிய வாய்ப்புகளைச் சரண்டிக் கொள்வதால் அரசுக்கு ஏற்படும் இடையூறுகளில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினார். இந்திலையை அவர் ‘சமூல ஒட்டம்’ (Circular flow) எனக் குறிப்பிட்டார். புதியதொரு துறையில் முதன்முதலாகப் பிரவேசிக்கும் ஒருவர்க்கு உச்சகிலாபத்தை வழங்குவதற்குப் போட்டி பூரணமானதல்ல என எண்ணினார். இவ்வாறான தொழின் முயற்சிகளின் பெருக்கமானது, கடன், பணவீக்கம், பணத்தின் வழங்கல் மற்றும் விலையேற்றம் ஆகியவற்றில் தங்கியுள்ளது. உற்பத்தித்திறனின் புதியமட்டங்கள்

ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின்னரே அதே உற்பத்தியும் மந்தநிலையும் பின்னர் தொடரும். இங்கு சும்பீற்றரின் “முதலாளித்துவ செயன்முறை பற்றிய கோட்பாட்டுரீதியான, வரலாற்றுரீதியான, புள்ளிவிபரப் பகுப்பாய்வு” பற்றிய விளக்கம் தரப்படமாட்டாது. எனினும் இச்செயன்முறையின் மத்தியில் வங்கிமுறையின் கடன்வழங்கல் திட்டத்தின் ஆதரவுடன் செயற்படும் ஒரு முயற்சியாளன் முக்கியமான பங்காற்றுகிறான். புத்தாக்கம் என்பது கண்டுபிடித்தல் என்பதைவிட மேலான விடயமாகும். சும்பீற்றரின் கூற்றுப்படி “தொழில் நுட்பமாற்றமானது பண்டப் பொருட்களின் உற்பத்தியில் ஏலவே யென்பாட்டிலுள்ளது. பொருள் உற்பத்தியில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல், புதிய சந்தை வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தல்; புதிய ஒழுங்கமைப்புகளை உருவாக்குதல் போன்ற..... பொருளாதார வாழ்வின் விடயங்களை வித்தியாசமாகச் செய்தலையே தொழில் நுட்பமாற்றம் என்பது குறிக்கிறது” (சும்பீற்றர் 1939:84). ஒரு முதலாளித்துவ சமூகத்தின் பொருளாதார வாழ்வில் சகல் அம்சங்களிலும், கஷ்டங்களிலும், பிரச்சினைகளிலும் புத்தாக்கம் மையமாக உள்ளது. இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் புத்தாக்கம் அமைதியாகவும், தொடர்ச்சியாகவும், படிப்படியாகவும் ஏற்படுவதில்லை: மாறாக அவைகள் ஒன்றுதிரண்டு ஒரேநேரத்தில் சிலவேளைகளில் அழிவுபடுத்தும் விளைவுகளுடனும் வருகின்றன. “இதன் விளைவாகப் பொருளாதாரப் பரிணாம வளர்ச்சி இயல் பாகவே சமமற்று, தொடர்ச்சியற்று, இனக்கமற்றுக் காணப்படுகிறது. முதலாளித்துவத்தின் வரலாறு முழுவதும் வள்ளுமுறைகளினர்க்கிளும் பயங்கர அழிவுகளும் காணப்படுகின்றன; ஏற்கெனவே உள்ள அமைப்புகளை அது தகர்த்தெறிந்துள்ளது,” என சும்பீற்றர் கூறுகிறார்.

இங்கு சும்பீற்றர் உற்பத்தி முறையில் மாற்றங்களுடன் தொடர்புடைய மார்க்ஸிய மாதிரியான புரட்சிகர வர்க்க முரண்பாடுகளைக் குறிப்பிடவில்லை. இங்கு ஏற்படக்கூடிய மாற்றத்தின் முகவர் ஒரு கைத்தொழில் நிறுவனத்தை அமைக்கும் முயற்சியாளன் அல்லது சம்பளம் வாங்கும் ஹழியன் அல்லது முக்கிய பங்களியாக இருக்கலாம். இங்கு முக்கியமானது சொந்தமுடைய அல்ல, தலைமைத்துவதுவமே. இதனைப்பார்க்கத் தவறியமையும், முயற்சி நடவடிக்கைகள் ஒரு தனித்துவமுடைய செயற்பாடு என்பதை இனங்காணத் தவறியமையும் கார்ல் மார்க்ஸ் உட்படப் பழம் பொருளியலாளர்கள் பொதுவாக விட்ட தவறாகும். இரண்டு விடயங்கள் இங்கு முக்கியமானவை: முதலாவது முயற்சியாளன் தனது சொந்த நிதியை முதலீடுவதில்லை. புத்தாக்கத்துக்கான வாய்ப்பை உணரும் ஒருவர் அந்த வாய்ப்பைக் கைப்பற்றும் முன்னர் மூலதனத்தைத் தேடிக் கொள்ளவேண்டும். இவர் மூலதனத்தைக் கொண்டிருப்பவராயின் தனது பணத்தையும் முதலீடு செய்ய முடியும். இப்படி நடப்பது மிகக் குறைவாகும். பொதுவாக நிதிநிலையங்கள் அல்லது வேறு மூலங்களிலிருந்து நிதிவளம் கடனாகத் திரட்டப்படுகிறது. ஒரு புத்தாக்கவாளன் ஒரு முயற்சியாளன் என்ற

முறையில் மற்றவர்களின் பணத்தை நட்டமாக்குகிறான். இரண்டாவது முயற்சியாளர்கள் ஒரு சமூகவர்க்கத்தை உருவாக்குவதில்லை. வெற்றியடையும் முயற்சியாளர்கள் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தில் சேர்ந்து கொள்வார். ஆனால் ஆரம்பத்தில் சகல முயற்சியாளர்களும் சகல வகுப்புகளிலுமிருந்தே வருகின்றனர். அவர்களது குடும்பப் பின்னணி பலவிதமாக இருக்கக் கூடும். இதனை முதலாளித்துவம் மற்றும் பூர்வ்வா சமூகத்தின் அடிப்படைச் சமூகவியல் எனச் சம்பீற்றர் கூறுகிறார்.

உயர் குடியினரும் பூர்வ்வா சமூகமும் (Aristocracy and bourgeois Society)

ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் சமூகவகுப்புகள் பற்றிய சம்பீற்றரின் இரு கட்டுரைகளும் உயர்குடியினரதும், பூர்வ்வாக்ககளினதும் வாழ்க்கைப் பாங்குகளையும், வாழ்க்கை நலன்களையும் பற்றி ஆய்வு செய்கிறது. ஏகாதிபத்தியத்தின் சமூகவியல் என்னும் தமது கட்டுரையில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்புகுதிகளிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதிகளிலும் ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் உருவாகிய ஏகாதிபத்திய இயக்கங்கள் சமகால முதலாளித்துவத்தில் ஊன்றியிருக்க வில்லை எனச் சம்பீற்றர் கூறுகிறார். அவைகள் பூர்வ்வா வெளிப்பாடுகள்லை. பதிலாக, தேய்வடையும் உயர்குடியாசியினகடைசி எறி ஆகும். சமகால ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறை மற்றும் அதனோடு தொடர்புடைய நாகரிகம் ஆகியவற்றின் உள்ளார்ந்த பண்புக் கூறாக அமைவதற்குப் பதிலாக பூர்வ்வா சமூகத்துக்கு எதிரான அரசியல் வார்த்தை ஜாலங்களையும் அரசியல் நலன்களையும் கொண்ட ஒரு கலவையாக விளங்கியது.

பிரித்தானிய மக்கள் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யீயத்தின் நலன்களுக்குத் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கவில்லை என்பதை “டிஸ்ரேவி” இனங்கள்டு கொண்டார். ஆனால் ஜோசப் செம்பர்லின்னால் இதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர் ஏகாதிபத்தியத்தை மிகவும் பாரதூரமாக எடுத்துக் கொண்டு தனது சகல வளங்களையும் அதற்காகப் பயன்படுத்தினார். இதன் வளைவாக இங்கிலாந்து அவரை நிராகரித்தது.

சமாதானத்தைச் சிறந்திக்கும் ஒரு கருவியாகப் போரினைக் கொள்ளாத பழைய சமூகங்களில் ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சிறப்பான இடம் இருந்தது. புராதன ஏகாதிபத்தியர்களான எகிப்து, பாரசீகம் போன்றவை போருக்கு எப்போதும் தயார் நிலையிலிருந்தன. போர், கொள்ளை, பேராசை வெறி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சமூகம் வளர்ந்தது. 14 ஆம் ஹூயியின் காலத்தில் அரசு ஒரு யுத்த இயந்திரமாகவே காட்சி அளித்தது. காமக்களியாட்டங்கள், விளையாட்டுகள், விழாக்கள் முதலியவற்றிலேயே

மூழ்கிக்கிடந்த உயர்குடியினர் ‘ஏதாவது ஒரு போர்’ நடக்காதா என ஏக்கங் கொண்டிருந்தனர்.

நவீன ஏகாதிபத்தியம் இவ்வாறான தனது ‘முதாதையரின்’ பண்பாட்டைத் தனக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது இத்தகைய வாதம் வெப்பலன் முன்வைத்த “உயிர் கொல்லும் இயல்பூக்கம்” (Predatory instinct) பற்றிய விளக்கத்தைப் போன்றதைப் போலத் தோன்றும். இதில் முக்கிய வித்தியாசமானது சம்பீற்றரின் முயற்சியாளன் ‘படைக்கலப் போருடைக்குப் பதிலாக ‘கூட்’ (Lounge suit) அணிந்திருந்தார்.’ அதாவது முயற்சியாளன் மானியமுறையான நடத்தைகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. வெற்றிகரமான பொருளாதார தொழின் முயற்சிகளின் தலைவர்கள் படிப்படியாகச் சமூகத்தை அடிப்படைத்தினர். அதைப்போன்று அவர்களுடைய கோட்பாடுகளான ‘செயற்பாடு, ஆரவம், தேவைகள், நம்பிக்கைகள்’ ஆகியனவும் சமூகத்தில் முக்கியம் பெற்றன. அறிவுஜீவிகள், தொழில்சார் விற்பன்னர்கள், கைத்தொழில் ஊழியர்கள் ஆகியோர் ‘ஒரு சிறப்புத்தேர்ச்சியுள்ள யந்திரமயமான’ ஓர் உலகத்தைக் கட்டியெழுப்ப உதவினர். சனநாயகத் தன்மை, தனிநபர்பண்பு, அறிவுபூர்வத்தன்மை ஆகியவை நவீன கலாசாரத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் ஊடுருவி நின்றன. இயல்பூக்கம் பின்னணிக்குத் தள்ளப்பட்டது. முன்னர் போருக்குத் தயாராகவிருந்த சக்தி முழுவதையும் வர்த்தகப்போட்டி விழுங்கியது.

ஏகாதிபத்தியத்தின் துணையான பாதுகாப்பு வரிகள் விதிப்பதைச் சில உறுதியான முயற்சியாளர்கள் விரும்பினார்கள். வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் சந்தைப் போட்டிகளைத் தவிர்ப்பதே இதன் நோக்கம். அவர்கள் பழைய சமூகத்தின் பெருநிலச் சுவாந்தார்களைத் தம்முடன் கூட்டுச் சேர்த்துக் கொண்டனர். ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவத்துக்குள் வங்கியாளர்கள், கைத்தொழில்திப்பகுஞ்சிடையிலும் கூட்டு ஏற்பட்டது. இதன் மூலம் உள்ளார் பொருளாதாரக் கூட்டணி மேலதிக மூலதனத்தின் ஏற்றுமதியுடன் இணைக்கப்பட்டது. ஏகாதிபத்தியத்தை முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் ஒரு தவிர்க்க முடியாத கட்டம் எனக் கூறுவதைச் சம்பீற்றர் நிராகரித்தார். அத்துடன் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி ஏகாதிபத்தியமாக மாறும் என்பதையும் அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

அவரது (Social classes in an ethnically homogeneous environment) என்ற கட்டுரையில் வர்க்க அமைப்புச் செயன்முறையை நேரடியாகவே சம்பீற்றர் கையாளுகிறார். வர்க்கக் கோட்பாட்டின் அல்லது வர்க்க அலகின் அடிப்படை, தனிநபரைவிடக் குடும்பமேயாகும் என்பது அவரது வாதத்தின் அடிப்படையாகும். காலப்போக்கில் குடும்பங்கள் வர்க்கங்களுக்குள் மேலும் கீழுமாக மாறுகின்றன. சில வேளைகளில் வர்க்க எல்லைகளையும் கடக்கின்றன. ஒரு வர்க்கத்துக்குள் அல்லது வர்க்கத்துக்கு வெளியே நகர்தல் சாதாரண நிகழ்வாகவும், அசாதாரண நிகழ்வாகவும் காணப்படுகின்றன.

அது ஒரு குடும்பத்துக்குள் நடக்கும் ஒரு பிறப்பை அல்லது மரணத்தை ஒத்தது. இவை ஒவ்வொருநாளும் ஏற்படுவதில்லை. அதே நேரத்தில் ஏற்படாது எனக் கூறுவதற்குமில்லை. வர்க்கங்களுக்குள் குடும்பங்களின் நிலையும் சமூகங்களுக்குள் வர்க்கங்களின் நிலையும் அவற்றின் அங்கத்தவர்களின் சாதனையில் தங்கியுள்ளது. சம்பீற்றருக்கு இந்த அம்சம் மிக முக்கியமாகத் தெரிந்தது. ஏனெனில் அவர் முகாமைத்துவம் மற்றும் தலைமைத்துவம் தொடர்பான தகுதிகளுக்குக்கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். புத்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் ஒரு குடும்பத்தின் இயலாவு அதனுடைய நகரவுக்குப்பெருந்தனையாக இருக்கிறது. உயர் குடியாட்சி அல்லது பூர்வ்வா போன்ற ஒரு வர்க்கம் (சம்பீற்றர் உழைப்பாளர் வர்க்கத்தைக் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை) இரண்டு பிரமாணங்களின் அடிப்படையில் சமூகத்தினால் தொடர்ந்து அளவிடப்படுகிறது. அவை அவ்வர்க்கத்தின் சமூக செயற்பாட்டின் ஒப்பீட்டளவிலான முக்கியத்துவமும் அச்செயற்பாட்டினை அது எந்தளவுக்கு வெற்றிகரமாகக் கொண்டுநடத்துவது என்பதுமாகும்.

முன்னர் குறிப்பிட்டது போல உயர் குடிஆட்சியினரின் செயற்பாடு போர் செய்வதாக இருந்தது. வீரப்பன்பு நிறைந்த பெரும் வீரர்களை அது தந்துள்ளது. ஆனால் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து இச் செயற்பாடு படிப்படியாகக் குறைந்து விட்டது. அரசானது தனது அதிகாரத்தை ஒரு புதிய நிர்வாக இயந்திரத்தினாடாக நிலை நிறுத்தியுள்ளது. வர்த்தகம் மானிய முறைக்கு மேலாக உயர்ந்து விட்டது. போரிடும் வர்க்கத்தின் மேலாண்மை நவநாகரீக வழிகளினால் குறைந்து மங்கிவிட்டது. உயர்குடி ஆட்சியினர் அரசுடன் நெருக்கமாக இருந்த காரணத்தினால் தமது பழைய செயற்பாட்டை இழந்து விட்டாலும் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் தக்க வைத்துக் கொண்டனர். அரசு இயந்திரத்துக்கு ஆளனிய வழங்குதல் அரசின் சொத்துக்களைப் பராமரித்தல் போன்ற புதிய செயற்பாடுகளை இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். உயர்குடி ஆட்சியினர் பணத்தினால் கவரப்பட்டனர். இதன் மூலம் சொத்துக்களைச் சேர்க்கும் மனப்பான்மையைப் பெற்றனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திற்குள் பூர்வ்வா வர்க்கமானது சமூகத்தில் தனது விழுமியங்களையும் ஒரு முக்கியமான நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டது. உயர்குடியினரைப்போல்லாது இந்தப் புதிய வகுப்பினர் தமது நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வெற்றிகரமான சாதனையைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. மறுதலையாக வெற்றியடையாத குடும்பங்கள் பூர்வ்வா வர்க்கத்திலிருந்து வேகமாக வெளியேறினர். எனவே தொடர்ச்சியான தோல்விகள் உயர் குடியினரைப் பாதித்ததைப்போல பூர்வ்வாக்களைப் பாதிக்கவில்லை. எனினும் வேறொரு விடயமும் இங்கு முக்கியமானது. உயர்குடி வகுப்பினர் சமூகக் கோபுரத்தின் உச்சியில் வீற்றிருந்தனர். பூர்வ்வாக்களினால் அதனை அடைய முடியவில்லை. இன்றும் நவீன கைத்தொழில் அதிபர் உயர்குடி

வகுப்பினர் போன்ற ஒரு தலைவரே என சம்பீற்றர் குறிப்பிடுகிறார். சம்பீற்றர் இக்கூற்றினை “முதலாளித்துவம், சோசலிசம் மற்றும் சனநாயகம்” என்னும் தமது நூலில் விளக்குகிறார்.

மார்க்சிசக் கோப்பாடும் சோசலிச அரசியலும்

சம்பீற்றர் முதலாளித்துவம் சோசலிசம் மற்றும் சனநாயகம் (1981) என்னும் தமது நூலில் கார்ல் மார்க்ஸ்டன் வாதம் புரிகிறார். மார்க்ஸ் ஆக்கபூர்வமான சமூக விஞ்ஞானத்தை அறிவுக்கப்பாற்றப்பட்ட வேண்வாக்களுடன் இணைத்ததைச் சம்பீற்றர் வியந்தார். ஒரு சமூகவியலாளர் என்ற அடிப்படையில் அவரால் வர்க்கவாதத்தின் தலைவரித்தையை முதலாளித்துவத்தின் தலைவரித்தையை ஒன்றாக இணைக்கும் ஓர் ஆய்வு முறையை உருவாக்க முடிந்தது. அதன் மூலம் சோசலிசம் மாத்திரமே வர்க்க பேதமற்ற சமூகமாகும் என மார்க்ஸ் காட்ட முனைந்தார். அதேபோலவே பொருளாதார வகுதியான “உழைப்பாளரையும்” (Labour) சமூகவியல் வகுதியான ‘உழைப்பாளரையும்’ ஒன்றாக இனங்கண்டதின் மூலம் அவர்தனது பொருளியலையும் தனது சமூகவியலையும் ஒன்றாக இணைத்தார்.

ஒரு பொருளியலாளன் என்ற அடிப்படையில் வர்த்தக வட்டங்களை விளங்கிக் கொள்வதில் மார்க்சின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. முதலாளித்துவப் பரிணாமம், முதலாளித்துவ நிறுவனங்களை உடைத்து நொறுக்கிச் சிதற்றித்துவிடும் என்னும் மார்க்சின் கருத்து தூரநோக் குடையவர்களையும் சாமரத்தியமாக ஒன்றினைத்தது. எனினும் மார்க்சம் அவரது வழிவந்தவர்களும் வன்முறையை எதிர்வு கூறிய போதிலும் பரிணாமத்தின் எப்பகுதியையும் புரட்சி மாற்றியமைக்கும் என ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மார்க்ஸ் உள்ளார்ந்த தர்க்கவியலில் தோய்ந்திருந்தார். சம்பீற்றரின் கூற்றுப்படி வெளியே மார்க்சின் கருத்துக்கள் கவர்ச்சியாக இருந்த போதிலும் அடியில் பழைவாதத்தின் தாக்கம் இல்லாமலில்லை. முதலாம் உலகயுத்தம் தேசிய ஆளும் வர்க்கங்களின் மதிப்பையும் கொரவத்தையும் பாதித்தது. இதனால் கூடிய நன்மையடைந்தவை ஜோரோப்பிய சோசலிசக் கட்சிகளே. இரண்டாம் உலகயுத்தம் பழைய ஆளும் வர்க்கத்துக்கு எதிராகச் சோசலிசத்தின் செல்வாக்கை இன்னும் உயர்த்தியது. இந்தப் போருக்குப் பின்னர் ஆங்கில, அமெரிக்க உலகாளவிய ஆட்சி ‘அறநெறி ஏகாதிபத்தியமாக (Ethical Imperialism) உருவெடுக்குமென சம்பீற்றர் எதிர்வு கூறினார். அவர் மேலும் கூறியதாவது: ஜோரோப்பாவில் தொழிலாளர் அல்லது சமூக சனநாயக அரசாங்கங்கள் மேம்படும். போர்க்கால உயர்வாளிவிதிப்பு, பணவீக்கம், அதிகாரத்துவக் கட்டுப்பாடு ஆகியவை தொடர்ந்திருக்கும். பல சமகால சோசலிசவாதிகள் அதனை விரும்ப மாட்டார்கள். உண்மையில் அது “பாசிச அம்சங்களை” கொண்டிருக்கும்.

சம்பீற்றர் ஒரு புறத்தில் முதலாளித்துவம் அறிந்துவிட்டது எனக் கூறிப் பழைமொதிகள் மத்தியில் அதிர்ச்சி அலைகளை ஏற்படுத்தினார். மறுபுறத்தில் மார்க்கின் கருத்துக்கள் பிழையானவை எனவும் கூறினார். எனினும் சோசலிசம் தவிர்க்க முடியாதது. சோசலிசம் என்பது சில உரிமைகளைக் கைவிடுவதன் விளைவு என்பதைச் சும் பீற்ற ர் அறிந்திருந்தார். அத்துடன் தலைமைத் துவத்தின் தரத்திலும் முதலாளித்துவம், சோசலிசம், சனநாயகம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய மக்களின் விளக்கத்திலும் சோசலிசத்தை அடைவது தங்கியுள்ளது.

முதலாளித்துவம் தொடர்ந்திருக்க முடியுமா?

முதலாளித்துவம் தொடர்ந்தியங்க முடியாது எனவும், முதலாளித்துவத்தின் வெற்றியிலேயே அதன் அழிவிற்கான கருவும் இருக்கிறது எனவும் சம்பீற்றர் கருதினார். அத்துடன் அதன் அழிவில் சோசலிசம் உதயமாகும் எனவும் அவர் எதிர்வு கூறினார். 1920களின் முன்னரான 50 ஆண்டு காலப்பகுதியில் முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைந்தது. அடுத்த 50 ஆண்டுகளிலும் கூட அதன் வளர்ச்சி தொடர்ந்திருக்கும். வருமானப் பங்கிட்டில் ஒப்பிட்டளவில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. எனினும் குறைந்த வருமானம் பெறுவோரின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுள்ளது. புத்தாக்கத்தின் காரணமாக நுகர்வுப் பொருட்கள் உற்பத்தியாக்கப்பட்டு வெகுசன சந்தையில் பாய்ச்சப்பட்டுள்ளன. “முதலாளித்துவம் இராணிகளுக்கு பட்டுக் காலுறைகளை மேலும் மேலும் உற்பத்தி செய்வதில் வெற்றியடையவில்லை. அவற்றைத் தொழிற்சாலையில் உழைக்கும் பெண்களும் மிகக் குறைந்த முயற்சியுடன் பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதில் வெற்றிபெற்றுள்ளது,” எனச் சும்பீற்றர் குறிப்பிட்டார்.

இவ்வாறானதொரு சீரிய சாதனையை இரண்டு காரணிகள் ஏற்படுத்தின: முதலாவது தொழில் முயற்சிக்கு முதலாளித்துவம் விளைத்திறனுடன் அளித்த வெகுமதியும், தோல்விக்கு அளித்த தண்டனையும். இரண்டாவது இரக்கமற்ற ‘ஆக்கபூர்வமான அழிவுச்’ செய்முறையின் விளைவுகள். நுட்பம், உற்பத்தி, வளங்களை வழங்கல், ஒழுங்கமைப்பு முறைகள் ஆகியவை பொருளாதார நடைமுறைகளையும், நிறுவனங்களையும் வெற்றிகரமாக உருவாக்கி அழித்தன. விலைப் போட்டிக்குப் பதிலாக உற்பத்திப் பொருளிலும் செயன்முறையிலும் போட்டி ஏற்பட்டன. தனியுரிமையும் சிலருமினமையும் இந்தச் செயன்முறைக்குத் துணையாக அமைந்தன. புத்தாக்கம் நிறைந்த நிறுவனங்களை அவை போலிகளிடமிருந்து காப்பாற்றின. முதலீட்டு வாய்ப்புகளுக்குக் குறைவிருக்கவில்லை. முயற்சியாளர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் புத்தாக்கம் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் நிறையவே இருந்தன.

முதலாளித்துவ நாகரீகம் முறையானதாகவும், அறிவு பூர்வமானதாகவும் தனித்தன்மையடையாகவும் இருந்தது. அது தனியார் துறையின்

திருப்தியைத் தன்னுடைய நோக்காகக் கொண்டிருந்தது. வரத்தகர்கள் தனிப்பட்டவாழ்க்கையின் ஒழுக்க நியமங்களையே சர்வதேச உறவுகளிலும் பிரயோகித்தனர். முதலாளித்துவத்தின் மையம் பூர்வவா வகுப்பினராவர். இவ்வகுப்பினரின் இயங்காற்றல் அதன் வெற்றிகரமான தொழின் முயற்சியாளரில் தங்கியிருந்தது. அவர்களது புத்தாக்கம் செய்யும் செயற்பாடு பூர்வவா வகுப்புக்கும் முதலாளித்துவ முறைமைக்கும் அர்த்தத்தையும் வலிமையையும் கொடுத்தது. துரத்திர்ஷ்டவசமாக முதலாளித்துவ வளர்ச்சியுடன் சார்ந்திருந்த அறிவுபூர்வத் தன்மையும் அதிகாரத்துவ முறையும் தொழில் முயற்சியாளன் மீது அழிவு நிறைந்த தாக்கத்தைக் கொண்டிருந்தன.

புத்தாக்கம் சாதாரண விடயமாக மாறியது. தொழில்நுட்பவிருத்தியானது குழுக்கள், அதிகாரத்துவத் திணைக்காங்கள் மற்றும் பயற்றப்பட்ட நிபுணர்களால் பொறுப் பேற்கப்பட்டன. மக்கள் மாற்றம் என்பதை ஏற்கும் மனப்பாங்கினை வளர்த்துக் கொள்வதால் ஆளுமையின் சக்தி குறைந்தது. புத்தாக்கம் (Innovation) பொதுமைப்படுத்தப்பட்டது. “இந்நிலைமை முழு பூர்வவா வர்க்கத்தையும் பாதித்தது. எனெனில் பூர்வவா..... ஒரு வர்க்கம் என்ற அடிப்படையில் தொழின் முயற்சியாளன் மீது தங்கியுள்ளது; அவனுடன் வாழ்ந்து அவனுடனேயே மறையும் தன்மையையும் கொண்டுள்ளது.”

இன்னுமொரு பலவினம் இதுவரை பூர்வவா வர்க்கத்துக்கு அரசியல் பாதுகாப்பு வழங்கிவந்த அமைப்பின் அழிவாகும். உண்மையில் பூர்வவாவுக்கு அரசியலுடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளும் ஆர்வம் இல்லை. உயர்குடி வகுப்பினரே முதலாளித்துவ சமூகத்தில் அரசியல் தலைமைத் துவத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களே முதலாளித் துவத்திற்குக் கவர்ச்சியை உண்டுபண்ணினர். முதலீட்டாளர்களுக்கும், கைத்தொழில் அதிபர்களுக்கும் இந்தச் சக்தி இருக்கவில்லை. இதில் விணோதமானது என்னவெனில் முதலாளித்துவத்தின் வெற்றி படிப் படியாக உயர்குடியாட்சியின் சமூக அந்தஸ்தை தேய்த்துவந்தது. பூர்வவா அல்லாத வகுப்பினரின் அரசியல் ஆதரவு இல்லாமல் பூர்வவாக்கள் அரசியல் அனாதைகளே. பூர்வவாக்களுக்கு எப்போதும் ஓர் எஜுமான் வேண்டும். மானிய முறையின் இறுதி அழிவு முதலாளித்துவத்தின் இறுதிக்கும் கட்டியம் கூறியது.

முன்னேறிவரும் சிலருமிமை (Oligopoly) யின் சிறுவர்த்தக வளர்ச்சி முதலாளித்துவத்தின் அழிவுக்கு உதவியது. ஒப்பிட்டளவிலான சுதந்திரப் போட்டியில் சிறு சொத்துரிமையாளர்கள் பிரவேசித்தனர். இவர்கள் தனியார் சொத்துரிமை, சுதந்திர ஒப்பந்தம் செய்தல் ஆகியவற்றுடன் இணைந்திருந்தனர். தொழிலிருந்து வெளியேறியபோது இவர்கள் முதலாளித்துவ முறைமைக்குத் தாம் வழங்கிய ஆதரவையும் குறைத்தனர். இவ்வாறான குழநிலைகளில் முதலாளித்துவத்தின் சமூக குழநிலை

முதலாளித்துவாதிக்குப் பகையாக மாறியது. துரதிஷ்டவசமாக முதலாளித்துவம் ஓர் உணர்வு பூர்வமான சார்பு நிலையை உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு மாறாக அது ஒரு விமர்சனப்பாங்கினை உருவாக்கிக் கொண்டது. உண்மையில் புத்திஜீவி என்பவன் முதலாளித்துவத்தின் ஒரு படைப்பாவான். ஆனால் புத்திஜீவிகள் சோசலிச் மொழியைப் பாலித்து முதலாளித்துவத்தையே தாக்கத் தொடங்கினார்கள். இறுதியாக பூர்வ்வா குடும்பத்திலும் நம்பிக்கை இழக்கத் தொடங்கியது. புதிய கைத் தொழில் வம்சங்களை உருவாக்குவதற்கு வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை. குடும்பவாழ்க்கையை உணவுச்சாலைகளும், விடுதிகளும் சவீகரித்துக் கொண்டன. மனைவியும் பிள்ளைகளும் ஒரு தொழின் முயற்சியாளனின் பார்வையில் மங்கத் தொடங்கினர். பூர்வ்வாக்களின் செயற்பாடுகளும் எதிர்கால நம்பிக்கைகளும் இழக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவர்களின் உள்ளார்ந்த சுய நம்பிக்கைகளும் குறைந்து சென்றன. மானிய முறை அழிவதற்கு எடுத்த அதே காலத்தை (சில வேளை இன்னுமொரு நூற்றாண்டு) முதலாளித்துவமும் அழிவதற்கு எடுக்கலாம். ஆனால் சம்பீற்றரைப் பொறுத்தவரையில் முதலாளித்துவத்தின் அழிவு சவரில் தெளிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

சோசலிசம் இயங்க முடியுமா?

சோசலிசம் இயங்க முடியுமா? முடியும் என்றே சம்பீற்றர் கூறுகிறார். சம்பீற்றரின் கருத்துப்படி சோசலிசம் என்பது உற்பத்திக் கருவிகள் யாவும் ஒரு மத்திய அதிகாரத்திடம் கையாளிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு நிறுவன அமைப்பாகும். இதனையே வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் சமூகத்தின் பொருளாதார விவகாரங்கள் யாவும் இம்முறையைப் பொதுத்துறையின் கீழ் இருக்கும், தனியார் துறையிடமல்ல. ஹெயெக் போன்றோர் சோசலிச அதிகாரத்துவம் சமாளிக்க முடியாத அளவுக்கு சிக்கலான பணிகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் எனச் சந்தேகங்களை எழுப்பினும் சம்பீற்றரைப் பொறுத்தவரையில் சோசலிசத்தினால் பல சேமிப்புகளைச் செய்ய முடியும். சோம்பேறித்தனமான செல்வந்த வகுப்பை ஒழிப்பது அவற்றிலொன்றாகும். தேசிய பொருளாதாரத்தில் போட்டிகளினால் ஏற்படும் செலவுகளை அதனால் குறைக்க முடியும். திட்டமிடல், வட்டிவீத அதிகரிப்புப் போன்ற பல்வேறு பக்க விளைவுகளைத் தவிர்க்க முடியும். எந்தெந்தமும் போராட்டங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கும் முதலாளித்துவ அரசைவிட சோசலிசமானது வளங்களின் அமைதியான நிர்வாகத்திற்கு வழிவகுக்கும், பொதுத்துறையிடமிருந்து தனியார் துறையின் பரிசுத்தத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்படும் சக்தி மிக்சமாகும். பொதுத்துறை, தனியார் துறை எனப்படும் பிரிவானது உண்மையில் வர்த்தக சமூகங்களில் மட்டும் காணப்படும் விசேடமான அம்சமாகும்.

ஒப்பீட்டளவில் சோசலிச அமைப்பில் அதற்கு முன்னுள்ள முதலாளித்துவ கலாசாரத்தை ஓரளவுக்குத்தான் மீளவடிவமைக்க வேண்டியிருக்கும். விவசாயிகள், தொழிற்சாலை ஊழியர்கள், அலுவலகங்களின் எழுதுவினர்கள் ஆகியோர் முன்னரைப் போலவே தொழில் புரிவர். பூர்வ்வா வகுப்பின் திறன்கள் விரயமாக்கப்பட மாட்டாது. ஆட்சியினரின் ஒழுக்க அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலேயே சமூக கட்டொழுங்கு பேணப்படும். ஒவ்வொரு பிரசையும் இம்முறையையின் பொருளாதார தர்க்கவியலை அறிந்திருப்பர். எவ்வாறெனினும் இம்முறையையில் ‘ஒரு வேலைநிறுத்தம் என்பது ஒரு கலகத்துக்கு சமனாகும்.’

சோசலிசம் சில நிபந்தனைகளின் கீழ் பொருளாதாரரீதியாகச் சாத்தியமானது. ஆனால் அது சன்நாயகரீதியானதா? இதற்குப் பதிலளிக்க முன்பதாகச் சும்பீற்றர் சன்நாயகம் என்றால் என்ன? என்னும் விடயம் பற்றி ஆய்வு செய்தார். மரபுரீதியான சித்தாந்தத்தினாபடி சன்நாயகம் என்பது தனிநபர் விருப்பங்கள் அறிவுரீதியாக ஒன்றினைக்கப்பட்டுப் பொது விருப்பத்தை அடைவதாகும். இப்பொது விருப்பமானது பொது நன்மையை அடைவதற்கான மிகப் பொருத்தமான வழிமுறையைக் காட்டும். ஆனால் பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது பல அம்சங்களில் அறிவுப் பூர்வமானதல்ல. முரண்பட்ட விருப்பங்கட்கிடையில் இணக்கத்தைக் காணப்பது இலகுவில் அடையக் கூடியதுமல்ல. எனினும் சாதாரணமக்கள் விட்டிலும் வேலைத் தலத்திலும் தமது உடனடி நலன்கள்பற்றி விபரம் தெரிந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் பொது விவகாரங்களில் பிரவேசிக்கும் பொழுது யதார்த்த உணர்வு என்பதை முற்றாக இழந்து விடுகிறார்கள். இம்மரபுரீதியான சித்தாந்தம் வரலாற்றுக் காரணங்களாலும் சித்தாந்தக் காரணிகளாலும் நின்று நிலைத்தது. ஆனால் அது யதார்த்தத்தை விளக்கவில்லை.

சம்பீற்றர் இன்னுமொரு சன்நாயக மாதிரியை முன்வைத்தார். அவருடைய கருத்துப்படி மக்களின் பிரதான பங்களிப்பு என்பது பல்வேறு அரசியற் கட்சிகளிலிருந்து தமது பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்வதாகும். இப்பிரதிநிதிகளே உண்மையான ஆட்சியை நடாத்துவதற்கு அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு தருவார். உண்மையில் சன்நாயகம் என்பது மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்காக அரசியல் வாதிகளிடையே நடக்கும் போட்டியாகும். சம்பீற்றர் இம்மாதிரியை ஏழு காரணங்களுக்காக விதந்துரைத்தார்.

- இம்மாதிரியானது சன்நாயகத்தை, பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் முறையாகக் கொள்கிறது. இதில் அரசியல் இலக்குகள் முக்கியமானதாகக் காணப்படவில்லை
- இம்முறையானது தலைமைத்துவத்தையும் அதன் நடிபங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறது.
- அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கத் தமக்குள் போட்டியிடும் துறைசார்ந்த நலன்களின் இடையீடுகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது.

- (ஏ) அரசியற் தலைவர்களைத் தெரிவு செய்யும் போட்டிச் செய்முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.
- (ஒ) கலந்துரையாடற் சுதந்திரத்துக்கு முக்கிய இடம் வழங்கப்படுகிறது.
- (ஓ) வாக்கு முறை மூலம் தலைவர்கள் தமது அதிகாரத்தை இழுக்க முடியும்.
- (எ) பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத் துக்கு முக்கியத் துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. இது மக்களின் விருப்பம் என்பதைவிடக் கூடிய யதார்த்தபூர்வமானது.

சனநாயக முறையில் சந்தைக்கும், சனநாயக அரசியல் முறைமைக்கும் ஒரு தெளிவான ஒப்புவழை உள்ளது. போட்டியிடும் அரசியல் விற்பனையாளர்களின் முன்னெடுப்புக்கு மக்கள் பதிலிருக்கின்றனர். ஒரு விற்பனை நிலையம் தனது கண்ணாடி யன்னல்களுக்கு ஊடாகத் தெரியும் பொருட்களைத் திரும்பத்திரும்ப ஒழுங்குபடுத்தி வைப்பதைப் போல அரசியற்கட்சிகளும் தமது கொள்கைகளை மாற்றி அமைக்கின்றனர். சந்தையில் உள்ள ஒரு வர்த்தக சங்கத்தைப் போல அவர்கள் தமது அரசியற் போட்டிகளையும் ஒழுங்குபடுத்துகின்றனர். உற்பத்திப் பொருளைப் பிரசித்தப்படுத்துவதற்கு நிறையச் சுக்கிசெலவழிக்கப்படுகிறது. அதேபோல கட்சியும் விளம்பரம், கோஷங்கள், உளவியல் நுட்பங்கள் ஆகியவற்றை முன்வைக்கிறது. இவ்விடயங்கள் சம்பீற்றரின் நூலில் காணப்படுகின்றன.

சோசலிசம் சனநாயகரீதியானதா எனும் கேள்விக்கு சம்பீற்றர் சனநாயகரீதியானதோ அல்லது சனநாயகரீதியற்றதோ ஆனால் சோசலிசம் இவ் இரண்டு வழியிலும் காத்திரமாக இயங்கமுடியும் என வாதிடுகிறார். ஒரு சனநாயகம் நிலவ வேண்டுமாயின் சில நிபந்தனைகளும் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். உயர்ந்த தரமுள்ள அரசியல் வாதிகள் தேவையானவர்களே. இவர்கள் அரசியல் வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்ட மட்டங்களில் இருந்து வருதல் விரும்பத்தக்கது. சனநாயகங்கள் சுயமான வரையறைக்குள் தம்மை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது ஆகப்பரந்த பகுதியைச் சனநாயகம் கட்டுப்படுத்த முயலக்கூடாது. சனநாயகத்துக்குத் துணையாக உறுதியான விளைத்திறனுள்ள அதிகார அமைப்பு இருக்க வேண்டும். ஒரு சனநாயகத்தில் சுய கட்டுப்பாடும் மிதவாதத் தன்மையும் நிலவ வேண்டும்.

முதலாளித்துவ சமூகங்கள் இந் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வல்லமையுடையன. சோசலிச சமூகங்கள் சனநாயகரீதியாக இயங்க விரும்பின் அதிகாரத்துவ முகாமைத் துவத்துக்கும், அரசியல் முகாமைத் துவத்துக்கும் உள்ள வெறுபாடுகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சனநாயகமானது ஒரு தொழிற்சாலையில் திறமையான நிர்வாகத்தில் தலையிட அனுமதிக்கப்படக் கூடாது. சனநாயகத்தைச் சமநிலைப்படுத்தல் என்பது மிகவும் நுணுக்கமான பணியாகும். சிலவேளைகளில் சோசலிச சனநாயகம் முதலாளித்துவ சனநாயகத்தைக்

காட்டிலும் ஒரு மோசமான குழப்பநிலையைத் தோற்றுவிக்கலாம். சம்பீற்றரின் இம் முடிவு ஹயெக்கைக் கவர்ந்திருக்கலாம்.

அடிமைத்தனத்தை நோக்கி

ஹயெக் சம்பீற்றரைப் போல வர்த்தக வட்டங்களில் ஆர்வங் காட்டினார். அத்துடன் சோசலிசத்தின் முன்னேற்றத்துக்குப் பின்னணியிலிருந்த பரினாம வாதப் போக்குள் பற்றியும் அவர் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். உதாரணமாக நலீன் கைத்தொழில் வளர்ச்சி காரணமாகத் தொழிலாளர் வர்க்கம் நன்மையடைந்தது என்னும் சம்பீற்றருடைய கருத்துடன் அவர் உடனப்பட்டார். எனினும் சம்பீற்றர் தனது பொருளியல், வரலாற்றுச் சமூகவியல் ஆகியவற்றை முதலாளித்துவம், சோசலிசம் மற்றும் சனநாயகம் என்னும் வாதத்துக்குள் அடக்கியதைப் போலன்றி ஹயெக் ‘துய பொருளியல் கோட்பாட்டின் பிரச்சினைகளை’ ஒரு புறம் ஒதுக்கிவிட்டு அடிமைத்தனத்தை நோக்கி (The Road to Serfdom) என்னும் நூலை எழுதினார். இதனைத் தொடர்ந்து பின்னர் அவர் “சுதந்திரத்தின் யாப்பு” (The Constitution & Liberty) (1976 b) என்னும் நூலையும், சட்டம், சட்டவாகைம் மற்றும் சுதந்திரம் (Law, Legislation and Liberty) (1973-9) என்னும் 3 தொகுதிகள் கொண்ட நூலையும் எழுதினார்.

சம்பீற்றர் இனங்கண்டதைப் போலல்லாது ஒரு வித்தியாசமான பரினாமவாத செய்முறையை ஹயெக் உணர்ந்தார். சம்பீற்றரைப் பொறுத்தவரையில் கண்டறியும் மேதாவிலாசமும் காரண காரியத் தொடர்பும் கற்பனையும் பரினாமத்தை ஊக்குவித்தன. ஹயெக் மாற்றங்களின் ஊற்றை அறிய முடியாது எனக் கூறினார். சகல தனிநபர்களது கற்றல் செயற்பாடும் தடையில்லாமல் வளர்க்கப்படுவது அவசியமென்றும் அதனால் முழுச் சமூகமும் பயன்பெறும் எனவும் கூறினார். இவ்விடயத்தில் ஹயெக் தனது எதிரிகளில் ஒருவரான ஹரோல்ட் லஸ்கியின் கருத்துக்களைத் தழுவி நிற்கிறார். எனினும் லஸ்கி தனிமனித அநுபவங்களின் நல்லினைவுகள் அரசின் ஊடாக முழுச்சமூகத்துக்கும் பயன்படவேண்டும் எனக் கூறுகிறார். ஆனால் ஹயெக் அது அரசின் தலையிடு இன்றிச் சந்தை மூலமாக நடைபெறவேண்டும் என்கிறார்.

சம்பீற்றரும் ஹயெக்கும் 1930 களின் பொருளாதாரத் தேக்க நிலையை வேறுபட்டவழிகளில் வியாக்கியானம் செய்தனர். சம்பீற்றர் தொடர்ச்சி அம்சத்தை வலியுறுத்தி, தேக்கநிலை இருந்தபோதும் முதலாளித்துவம் தொடர்ந்து வளர்ச்சியிரும் எனவும் வாதிட்டார். சிலவேளை எதிர்காலத்தில் சப்தமில்லாமல் சோசலிசமாக மாற்றமடையாலாம். ஆனால் ஹயெக் 1931 ஒரு தீவிர திசைமாற்றத்தை ஆகக் குறைந்தது இங்கிலாந்திலெனினும் ஏற்படுத்தியது எனக் கூறுகிறார். 1931 வரை தலையிடாக் கொள்கையே நிலவியது. இதன் காரணமாகப் பொருளாதாரத் தொழின்முயற்சியும்,

விஞ்ஞானமும் வளர்ச்சியடைந்தன. வாழ்க்கைத்தரமும், வசதிகளும், பாதுகாப்பும், முன்னேப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்தன. அதைப்போல எதிர்பார்ப்புகளும் அதிகரித்தன. ஹயெக் (1976 a) பின்வருமாறு கூறுகிறார். “மக்கள் தமது சொந்தத் தலைவிதியைத் தாமே நிரணயிக்கமுடியும் என எண்ணினர். வெற்றிகளைத் தொடர்ந்து ஆசைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் அதிகரித்தன. ஆனால் முன்னேற்றத்தின் வேகம் மிக மிக குறைவாக இருந்தது. இந்த முன்னேற்றத்துக்குக் காரணமாயிருந்த அதே கோட்பாடுகள் வேகமான முன்னேற்றத்துக்குத் தடைக்கற்கள் எனக் கருதப்பட்டன.

1840 களிலேயே பல ஐரோப்பியர்கள் முன்னேற்றத்துக்கான கருவியாகக் கருதி சோசலிசத்தினை நோக்கித் திரும்பினர். சோசலிசம் பற்றிய ஹயெக்கின் வரைவிலக்கணம் சம்பீற்றரின் வரைவிலக்கணத்தைப் போன்றதேயாகும். ஒரு மத்திய திட்டமிட்ட பொருளாதாரத்துக்குச் சார்பாகத் தனியார் தொழின் முயற்சிகளைக் கைவிட வேண்டுமென்று ஹயெக் கருதினார். இங்கு ஆச்சரியமான விடயம் என்னவெனில் தாராண்மைவாதத்தின் வெற்றியே அதன் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாகியது. எனினும் தாராண்மைவாத முதலாளித்துவத்திலிருந்து மத்திய திட்டமிடலுக்கான மாற்றம் எவ்வாறு செய்யப்படல் வேண்டும் என்பதில் ஹயெக்கின் கருத்து சம்பீற்றரின் கருத்திலிருந்து மாறுபட்டது.

இம்மாற்றம் எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் என்று சம்பீற்றர் கூறுகிறார். இது முதிர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ சமூகங்களில் தனியுரிமை அல்லது சிலருமிமை ஆகியவற்றின் விளைவாக ஏற்படும். இதற்கு முரணாக இம்மாற்றம் 1840 களிலேயே தொடங்கி விட்டது என ஹயெக் வாதிடுகிறார். இங்கிலாந்தில் மட்டும் 1930 கள் வரை அம்மாற்றம் ஆரம்பிக்கவில்லை. இம்மாற்றமானது பரிணாமத்தின் இயற்கைச் செய்முறையாக ஏற்படவில்லை. ஆனால் சமூகக் கட்டமைப்பின் பலாத்காரமான செய்முறையாகவே ஏற்பட்டது. பொருத்தமற்ற கோட்பாடுகள் தமது திறமைகளைப் பற்றிய சரியான அனுமானம் இல்லாதவர்களினால் கையாளப்பட்டன. சோசலிசமானது, மேற்கத்தைய நாகரிகத்தை உருவாக்கிய தனிநபர்வாத மரபு மற்றாகக் கைவிடப் படுவதையும் முழுமையான மாற்றத்தையும் வேண்டிநிற்கின்றது. சமூகக் கட்டமைப்பிற்கான முயற்சிகள், சமூகத்திலிருந்த பிழையான விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. சனநாயக சோசலிசம் என்பது அடைய முடியாதது. சுதந்திரத்துக்காகத் திட்டமிட முடியாது. ஒரு மத்திய திட்டமிடல் அமைப்பானது எவ்வளவு தீர்மானங்களை மேற்கொள்கிறதோ அந்தளவுக்குத் தனிநபர்கள் தமது சொந்த வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டுக் கொள்வதற்கான சுதந்திரம் குறைக்கப்படுகிறது. இவற்றில் சிறப்பான வழி நன்றாகச் சிந்தித்து அமைக்கப்பட்ட ஒரு சட்ட அமைப்புக்குள் போட்டியை வளர்ப்பதாகும். சந்தை விலைகள் தனிநபர்களுக்குத் தமது நடவடிக்கைகளா ஒழுங்குபடுத்தக்கூடிய தகவல்களை வழங்குகின்றன.

அரசாங்கத்துக்குத் தெளிவான ஆனால் மற்றாக வரையறுக்கப்பட்ட நடிப்பஞ்சு வழங்கப்பட வேண்டும். தடுக்கப்பட்ட செயற்பாடுகளுக்குத் தடைவிதித்தல், சுகாதார, பாதுகாப்புநியமங்களைப் பேணுதல், தனிப்பட்ட சொத்துக்களின் சட்ட உரிமையை வலியுறுத்தல், ஒப்பந்த சுதந்திரம், கூட்டுத்தாபனங்களும் பதிப்புரிமைகளும், சூழல் மாசடைதலைத் தடுத்தல் போன்ற தேவையான சேவைகளைச் சந்தைகளினால் வழங்க முடியாத, இடைவெளிகளை நிரப்புதல் போன்றவற்றை அரசாங்கம் செய்தல் வேண்டும்.

தொழில்நுட்ப முன்னேற்றமும் மிகவும் சிக்கலான கைத்தொழில் அமைப்புகளின் அபிவிருத்தியும் சோசலிசத் திட்டமிடலை தவிர்க்க முடியாததாக்கி விடவில்லை. உண்மையில் மத்திய திட்டமிடல் 1878 முதல் ஜேர்மனியில் அபிவிருத்தி அடைந்தது. அந்நேரத்தில் இக் கைத்தொழில் சமூகம் பிரித்தானியாவை விட ‘இளமையாக’ இருந்தது. அரைநூற்றாண்டு கழிந்தும் தாராண்மை வாதத்தின் முன்னோடியாக இன்றும் விளங்கியது.

நிபுணர்கள், சிறப்புத்தேர்ச்சி கொண்டோர் ஆகியோருடைய மொத்த விரக்தியானது மத்திய திட்டமிடலுக்கு அரசியல் ஆதாவை வழங்கியது. துரதிஷ்டவசமாகத் தாம் விரும்பிய சகல சமூக முன்னேற்றங்களையும் ஒரேயடியாக அடைந்து விடமுடியாது என்றும் உண்மையை அவர்கள் உணரவில்லை. தமது பல வேறு திட்டங்களையும் காத்திரிமாக ஒன்றிணைக்கத் தேவையான அறிவை அவர்கள் ஒருவருமே பெற்றிருக்கவில்லை. இதனால் திட்டமிடலுக்கும் சந்தைப்போட்டியின் சாதனைக்குமிடையில் பொருத்தமிருக்கவில்லை.

ஒரு முழுமையான சமூகத்திட்டமிடலானது படிமுறையான இலக்குகளைக் குறிப்பிடவேண்டும். இந்நோக்கத்திற்காக ‘ஒரு முழுமையான ஒழுக்கக் கோவை’ அவசியமானது. எனினும் நவீன மேற்கத்தைய ஒழுக்க வியலானது இதனைத் தருவதற்குத் தவறிவிட்டது. ஒரு சனநாயகத்தில் திட்டமிடல் பற்றிய அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க லஸ்கி காட்டிய தீவினில் ஹயக் ஆர்வம் காட்டவில்லை. சோசலிச அரசாங்கமானது சனநாயக செயன்முறையைப் பற்றிக் கூடுதலாக அலட்டிக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் கருத்தினை லஸ்கி கொண்டிருந்தார். ஹயக்கைப் பொறுத்தரையில் இவ்விடயங்களை நிபுணர்களிடம் விடுவதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கவில்லை. சம்பீற்றர் அரசியற் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அதிகாரத்துவக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடு ஒரு சோசலிச அரசியல் ஒழுங்கில் விரும்பத்தக்கது என வாதித்தார். இது அதிகாரிகள் மற்றும் தொழில்சார் விற்பனைகளின் பக்கச்சார்புக்குக் கூடிய வாய்ப்பளிக்கும் எனக் ஹயக் கருதினார். சனநாயகமானது ஒருதலைப்பட்ச அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமாயின் அது பெறுமதியற்றதாகும். பாதுகாக்கப்படவேண்டிய சனநாயகம் என்பது

சமாதானத்தையும் சுதந்திரத்தையும் வழங்குவதாகும். உண்மையான தெரிவு என்பது யாருக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதை ஒரு சிலர் தீர்மானிக்கும் முறைமைக்கும் (திட்டமிடலாளர்) இரு காரணிகளினால் அதனைத் தீர்மானிக்கும் இன்னொரு முறைமைக்கும் இடையில் காணப்படுகின்றது. இவ்விரண்டு காரணிகளாவன் திறமைகள், தொழில் முறைகள் என்பவற்றின் பங்கீடும் புலப்படாத சூழ்நிலைகளின் செயற்பாடுமாகும். திட்டமிடும் சமூகமானது சொத்துரிமையின் செல்வாக்கைச் சர்வ வல்லமை கொண்ட அரசின் அதிகாரத்துக்கு மாற்றீடாகவெத்தது. திட்டமிடலானது வாழ்க்கையில் தோல்விகளையும், பின்னடைவுகளையும் விதிப்பயன் என ஏற்றுக்கொள்ளும் பழக்கத்தை உடைத்தது. எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பாளர்கள் நிபுணர்கள் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஏதாவது தவறுகள் ஏற்படின் நிபுணர்களையே குற்றம் சாட்டக் கூடியதாகவும் இருந்தது. ஒரு சோசலிச் அரசில் ‘யார், எதனை, எப்போது, எவ்வாறு பெறவேண்டும்’ என்பது திட்டமிடலாளர்களினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. இது ஹமெயக்கின் பார்வையில் எது சிறந்தது, சரியானது என்னும் ஒரு சிலரது தீர்ப்பு பலர்மீது தினிக்கப்படுவதால் அது சமூகநிதியாகாது. திட்டமிடுவோர்களே தனிமனித, குழுக்களின் செயற்பாடுகளையும் அவர்களுக்கு அதனால் ஏற்படும் நன்மைகளையும் தீர்மானிப்பார். ஆட்களைத் தமது நியாய நியமங்களுக்கு ஏற்ப வேறுபடுத்துவார். இது சந்தையை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகத்தின் பெறுமானங்களிலிருந்து பெறப்படும் கருத்து என்பது இங்கு குறிப்பிடக் கூடிய விடயம். திட்டமிடுவோரின் நியாயங்களையும் நீதியையும் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்காகப் பிரசாரமும் கொள்கை வலிந்துரட்டலும் நடைபெறும்.

சோசலிச் திட்டமிடலாளர் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கு ஆதரவாக இருந்தமையினால் சிறு பூர்வ்வா மற்றும் சேவை வகுப்பினர் மத்தியில் ஒரு எதிர்ப்பியக்கம் உருவாகியது. அதிருப்பதியின் காரணமாக தேசிய சோசலிசமும் பாசிசமும் உருவாகின. இவைகள் திட்டமிடலைச் சனநாயகத்துடனும் இணைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை உடையோராய் இருந்தனர். தாராண்மைவாதம் சவீகரித்துக்கொண்ட தனிநபர் சுதந்திரம் இவர்களுக்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. இக்கருத்து சோசலிசத்தில் இன்னும் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. திட்டமிடும் சமூகங்களில் நிலவும் ஓர் இறுக்கமான போக்கு அதிகாரத்துவவாதிகள் மற்றும் அவர்களது ஆதரவாளர்களின் கருத்தொருமிப்புத் தேவையினால் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. இதனை ஓரளவு கல்வி பெற்ற வகுப்பினரிடையே இலகுவாகப் பரப்ப முடிந்தது. தீவிரமான தேசியவாதத்தை வளர்ப்பதன் மூலமும், திட்டமிடலுக்கு வெளியே நிற்கும் குழுவினரைத் தாக்குவதன் மூலமும் ஜக்கியம் என்பது மிகவும் காத்திரமாக உருவாக்கப்பட்டது. அதைப்போல ஓர் ஒழுக்கநியதியும் உருவாகியது. தலைமைக்குச் சகலரும் பணிந்தாக வேண்டும். தனிப்பட்ட ஒழுக்கம் அரசினை எதிர்க்கத்தக்கதாக இருக்கக் கூடாது.

1940 களில் பிரித்தானியா அதனுடைய சோசலிசப் போக்குகளுடன் 15 ஆண்டுகளுக்கு, ஹிட்லரின் எழுச்சிக்கு முன்னரான ஜேர்மனியைப் போன்றிருந்தது என ஹமெயக் கூறுகிறார். பல நாளி ஆதரவாளர்கள் சோசலிசத்தின் ஆதரவாளர்களாகவே ஆரம்பித்தனர். பின்னரே அவர்கள் தாராண்மைவாதத்தையும், சர்வதேசியவாதத்தையும் நிராகரித்தனர். அந்நேரத்தில் பிரித்தானியரின் விக்டோரிய விழுமியங்களின் மீதான நம்பிக்கை ஜேர்மனிய எண்ணாங்களையும் முறைகளையும் பிரதி பண்ணுவதைவிட முக்கியமானதாக இருந்தது. ஹமெயக்கின் சமூக நன்மைக்கான முறை சட்டவாட்சியையும், சந்தைகள் பற்றிய விளக்கத்தையும் உள்ளடக்கியது. சட்டம் சமூகத்தை மாற்றியமைக்கும் ஒரு கருவியாக இருக்க முடியாது. அதனுடைய விதிகளும் சட்டங்களும் சகலருக்கும் உரித்தானதாகவும் அதனுடைய பிரயோகம் எல்லாருக்கும் ஏற்கெனவே தெரிந்ததாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் சட்ட வரைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்ட நபர்கள் அல்லது குழுக்கள் தொடர்பாக அதனுடைய தாக்கங்கள் எதிர்வகூற முடியாததாகவும் தெரியாததாகவும் இருக்கவேண்டும். அந்தளவில் சட்டம் என்பது குருடாகும். சட்டத்தின் உள்ளடக்கத்தைவிடச் சட்டவிதிகளை அனைவரும் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்பது மிக முக்கியமானது. சந்தைக்குள் சுதந்திரமான தனிநபர்கள் அரிதான வளங்கள் பற்றிய அவர்களது பயன்பாட்டில் தெரிவுகளைத் தாமே மேற் கொண்டார்கள். இத் தெரிவுகளின் மூலம் எவ்றுக்கு முதன்மை அளிப்பது எவை பின்போடப்படலாம் என்பதையும் தீர்மானித்தார்கள்.

சுதந்திரத்தின் யாப்பு

முதலாளித்துவ சனநாயகங்கள் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்பது பற்றிய ஹமெயக்கின் சிந்தனைகள் “சுதந்திரத்தின் யாப்பு” (1976 b) என்னும் அவரது நாலில் மேலும் விருத்தி செய்யப்பட்டன. இதில் இரண்டு சுதந்திர மரபுகளை அவர் வேறுபடுத்தினார். பிரெஞ்சு மரபுரிமையின்படி மனித நியாயத்திற்னின் வரையறையில்லாத சக்தி மீது நம்பிக்கை வைக்கப்பட்டது. முறையான சமூக ஒழுங்கமைப்புகள் மீதும் அரசின் நெறிப்படுத்தும் அதிகாரத்தின் மீதும் கூடிய பெறுமானம் வைக்கப்பட்டது. ஆங்கில மரபானது சமூக பரினாமத்தின் காரணமாக தவறுகள், சோதனைகளின் விளைவாக ஒன்று திரட்டப்பட்ட மனித அறிவின் மீது முக்கியத் துவத்தினை வழங்குவதிற்கிறது. இந்த அனுகுமுறையானது அனுபவபூர்வமானது; ஒரு முறைமையற்றது. ஒழுக்க நியமங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றுக்குக் கட்டுப்படும் உடனடி மனித பதிலிறுப்புக்களை அது மதித்தது. சமூகத்தின் படிப்படியான வளர்ச்சியுடன் இவ்விதிகளும் கூட இணைந்து போயின. வடிவமைக்கப்படாத அறிவுபூர்வமற்ற உபமுறைமையை அவை விளக்குகின்றன. இந்த உபமுறைமையின் மீதே அறிவுபூர்வமான நடத்தைகளின் வேர் ஊன்றப்பட்டுள்ளது.

ஹயெக் சுதந்திரம் தொடர்பான ஒரு எதிர்மறை நோக்கினைக் கொண்டிருந்தார். தனிமனித சுதந்திரங்கள் எவை என்பது அல்லது சுதந்திரமிரல்கள் என்பது சட்டவாட்சியை நடத்தும் நீதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படல் வேண்டும். தலைர் அரசின் கட்டளைகளினால் அல்ல. தனிமனித சுதந்திரம் என்பது தனிமனித நடத்தைகளுக்கான பொறுப்பு களுடன் இணைந்தது. தனிமனித திருப்தியும் நிறைவு மனப்பான்மையும் அவர் தனது திறமைகளை முழுமையாய் பயன்படுத்தக் கூடிய ஒரு வசதியான இடத்தைத் தெரிவு செய்து கொள்வதில் தங்கியுள்ளது. இந்த இடத்தை அறிவுது தனிமனிதனுடைய பணியாகும். ஒரு தனிமனிதனின் உலகைப்பற்றிய அறிவு பெரிதும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. சமூகத்தின் மொத்த அறிவும் பூரணமானதல்ல. தகவல்கள் இல்லாதவிடத்து நமக்குத் தெரியாதவைகளை அறிவுதற்கு நாம் ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டமுடியாது. ஹயெக்கின் சமூக மாதிரிக்கு எதிர்பாராதவைகளும் வாய்ப்புகளும் மிகவும் முக்கிமானவை. இவைகள் எமது அறிவை வளர்க்கும் புதிய கண்டிப்புகளுக்கு வழிவகுக்கின்றன. தனிப்பட்ட நபர்கள் தீர்மானம் மேற்கொள்ளவும், தவறுகள் விடவும் சுதந்திரம் பெறும்போது அதன் காரணமாகக் கண்டு பிடிப்புகளும் ஏற்படுகின்றன. பெரும்பாள்மை வாக்குகளினால் ஸ்தாபிக்கப்படும் ஏதேச்சாதிகார ஆட்சியின் ஆபத்துகளில் முக்கியமானது சிந்தனையிலும் செயலிலும் ஏற்படும் கட்டுப்பாடுகளாகும். சனநாயகம் தனிநபர் சுதந்திரத்திற்கான ஒர் வழியாகச் செயற்படும் போது மட்டுமே பெறுமதியானது. அபிப்பிராயங்கள் மேற்கொள்ளப்படும் போது அது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட சுதந்திரத்தின் அடிப்படையில் அமைய வேண்டும். நீண்டகால அடிப்படையில் சனநாயகரிதியான கலந்துரையாடல்களும் விவாதங்களும் மக்களின் விளக்கத்தையும் அறிவையும் அதிகரிக்கும்.

நடைமுறையில் உயர் மட்ட அறிவு முதலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு குழுவினராலேயே பெறப்பட்டு பின்னர் சமூகம் முழுவதும் பரவுகிறது. கைத்தொழில் நாகரீகத்தின் பொருள் சார்ந்த நன்மைகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் இதுவே உண்மையாகும். இங்கு ஒரு படிமுறை அமைப்பு உருவாகிப் படித்தவர்களும், செல்வந்தர்களும் உயர்படியை எடுத்துக் கொண்டனர். பிரித்தானியாவைப் பொறுத்தவரையில் ஹயெக்கின் கூற்றுப்படி “உயர்ந்த தரமுள்ள பொருட்களை நாடும் பழைய மரபுகளைப் பேசுவது ஒரு செல்வந்த வகுப்புக் காரணமாக சமூகத்தின் சகல வர்க்கங்களும் நன்மையடைந்தன. ஓய்வு அனுபவிக்கும் வர்க்கத்தினர் புதிய கண்டு பிடிப்புகளுக்கும் உற்பத்தியின் உயர்ந்த தரத்துக்கும் ஆக்கழுவர்வான பங்களிப்பை நல்குகிறார்கள். ஓய்வைச் சிறப்பாக அனுபவிப்பதற்கும் கண்டுபிடிப்புகள் அவசியமானவையாகும். செல்வந்தர்கள் பாதுகாவலர்களாவர். எனவே செல்வத்தை மீளப்பங்கிடும் சமத்துவக் கொள்கை ஹயெக் எதிர்த்தார்.

நிபுணர்களின் ஆட்சியை அமைக்கும் ஆவலும் கூட ஒரு மாயையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே. நூகர்வோர் என்ற அடிப்படையில் நாம் பெறுபேறுகளுக்குப் பணம் கொடுக்கிறோம். அவை எவ்வளவு இலகுவாக அடையப்பட்டன என்பது பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை. ஆட்களின் சாதனைகள் மற்றவர்களுக்குத் தரும் பெறுமதியின் அடிப்படையிலேயே அவர்கள் வெகுமதிகளைப் பெறுகின்றனர். தனிநபர்கள் மனிதர்கள் என்ற அடிப்படையிலான பெறுமதி எதனையும் மற்றவரிடமிருந்து பெறுவதில்லை. கடுமையாக முயற்சி செய்வதனாலும், சிறந்த தகைமைகளைக் கொண்டிருப்பதனாலும் கூட மனிதர்கள் வெகுமதிகளைப் பெறுவதில்லை. எனினும் தனிமனிதர்களின் பெறுமதியையும் அதற்கான வெகுமதிகளையும் தீர்மானிக்கும் அதிகாரமுறையை சகிக்க முடியாத ஒரு தலையீடாகும். இப்படியான ஓர் உபாயம் அரசின் தலையிடும் அதிகாரத்தைக் குறைக்கும் குறிக்கோளுக்கு மிகவும் முரணானது.

அரசு தனிநபர் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவது தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். இத்தலையீடு தனிநபர் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஒரு தனிநபர் தனக்கென பிரத்தியேகமான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலமாகத் தனது பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அதன் மூலம் அரசின் தலையீடும் தவிர்க்கப்பட முடியும். இப்பிரத்தியேக இடத்தின் உள்ளடக்கம் பற்றிய விதிகளாக ஒரு தனிநபரின் உரிமைகள் மாற்றப்படக்கூடும். அரசின் தலையீடு கூடியவரை மட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். மற்றவர்களின் தலையீடு, ஒப்பந்தங்களிலிருந்து தப்பித்தலைத் தடுத்தல், அல்லது ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தண்டனைகள் போன்றவைகள் தவிர்க்கப்படுதல் வேண்டும். இத்தகைய தண்டனைகள் எதிர்வு கூறக் கூடியதாக (வரிவிதிப்பு முதலியவை) இருக்கவேண்டும். ஹயெக்கின் வரையறுக்கப்பட்ட சட்டவாட்சி என்னும் எண்ணக்கரு மீது சோசலிச் சட்டவியலாளர்கள், அரசியல் விஞ்ஞானிகள் (லஸ்கி உட்பட) ஆகியோர் நடாத்திய தாக்குதல்கள் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. லஸ்கி ஓர் உடன்பாடான சட்டக் கொள்கையை ஆதரித்தார். இது பின்னர் அரசு நிர்வாகத்தின் கருவியானது.

இறுதியாக, ஹயெக் ஒரு புதிய அச்சுறுத்தலை இனங்கண்டார், சோசலிச் சுகம் என்பது 1848 முதல் 1948 வரையாக இருந்தது. சோசலிச் தற்போது அதன் புதிய எதிரியாகப் பொதுநல் அரசினால் (Welfare State) மாற்றிடு செய்யப்படுகிறது எனக் கூறினார். இதில் ஆபத்து எங்கிருக்கிறதெனில் “பொதுநல் அதிகாரம் ஒரு சமூகசேவை செய்வது போலத் தெள்பட்டாலும் நடைமுறையில் அரசாங்கத்தின் தலையீடும் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன. அத்துடன் சில விடயங்களில் உரிமைகளையும் நிலை நாட்ட முயல்கின்றன. திட்டமிடுவோரும் அதிகாரிகளும் தனிநபர் உரிமைகளைப் படிப்படியாகக் குறைத்து விடுகின்றனர். பொதுநல் அரசு அதனுடைய முறைகள் மற்றும் இலக்குகள் (முற்போக்கான வரிவிதிப்பு மூலம் செலவுத்தை மீளப்பங்கிடு செய்வது உறுதியாகத் தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

சம்பீற்றரின் வாதத்தின் நிலைக்களான இரண்டு செய்முறைகளை ஹமெய்க்கின் பகுப்பாய்வு கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. இவற்றில் (அ) பாரிய சிலருமை நிறுவனங்களில் புத்தாக்கங்களை முகாமை செய்தமைக்காக அதிகாரத்துவ முறைகள் மூலம் தொழில் முயற்சி யாளனை ஒதுக்கிவைத்தமையாகும். (ஆ) போட்டி அரசியற்கட்சிகளின் அடிப்படையைக் கொண்ட ஒரு சனநாயக வடிவத்தின் தோற்றம். சம்பீற்றரின் கருத்துப்படி முதலாவது மாற்றம் முதலாளித்துவத்தின் உயர்வளர்ச்சி வீததைப் பாதுகாக்கும் இயலாவைக் குறைத்துவில்லை. இரண்டாவது சனநாயகங்களில் தலைவர்களை தொழில் செய்யும் யதார்த்தமானதும் ஒப்பிட்டளவில் விணைத்திறன் கொண்டதுமான ஒரு வழியாகும். இதற்கு மாறாக ஹமெய்க்கின் கருத்து அமைந்திருந்தது. அதாவது கைத்தொழில் பொருட்கள் உட்பட, புதிய கண்டுபிடிப்புகள் அதிகாரத்துவம் ஊடாகத் திட்டமிட முடியும் என்பதை ஒத்துக் கொள்ள அவர் தயக்கம் காட்டினார். தனியார் சுதந்திரத்தை உயர்த்தும் உபாயத்தில் ஹமெயக் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ஒரு தனிநபர் உயரிய, அறிவுறையான உயிர் என்ற அடிப்படையில் அவருக்குரிய உள்ளார்ந்த பெறுமானமாக சுதந்திரம் மதிக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக முழுச்சமூகத்துக்கும் நன்மையளிக்கக் கூடிய விதத்தில் அறிவு வளர்ச்சியை உயர்த்தும் ஒரு கருவியாகவே எண்ணப்பட்டது. சம்பீற்றர் தனிநபர் சுதந்திரத்துக்கும், சமூக முன்னேற்றத்துக்கும் உள்ள உறவை முற்றாக மாற்றியமைத்தார். பெருகிவரும் அறிவு மற்றும் அறிவுடைமை ஆகியவற்றுக்கான விலை தனிநபர் படைப்புத்திறனின் வீழ்ச்சியாகும் எனக் சம்பீற்றர் நம்பினார். இது சம்பீற்றருக்கு மகிழ்ச்சியான விடயம் எனக் கூறுவதற்கில்லை. முன்னேற்றம் என்பதைப் புத்தாக்கம், பொருளாதார வளர்ச்சி, பகுத்தறிவுடைமையின் வளர்ச்சி, பொருள் வசதிகள் எனக் கருதினால் அது தனிநபர் தன்மையின் வீழ்ச்சியாகும். ஹமெயக்கைப் பொறுத்தவரையில் தனிநபர் தன்மை பாதுகாக்கப்படாதவரையில் முன்னேற்றத்தின் பல்வேறு அம்சங்களும் முதலாளித்துவ சனநாயகத்துக்குப் பாரதாரமான அச்சுறுத்தல்களாகவே இருந்துள்ளன.

கால்பிறையத்தும் குறொஸ்லன்டும் (Galbraith and Crosland)

மரபுரீதியான மெய்யறிவைப் புரியவைத்தல்

கோப்பாட்டாளர்களும், தவிர அரசியலில் ஈடுபட்டவர்களுமான இருவரது பங்களிப்புக்களைப் பற்றி இவ்வத்தியாயத்தில் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. 1950க்குப் பின்னரான இரு தசாப்தங்களில் இவ்விருவரும் சோசலிச்-சனநாயக முறைகளைக் கட்டியெழுப்பமுன்றனர். இவர்களில் ஒருவரான ஜோன் கென்னத் கால்பிறையத் (John Kenneth Galbraith) பின்வரும் மூன்று நூல்களை அடுத்தடுத்து எழுதினார். (1) செல்வம்மிக்க சமூகம் (The affluent Society (1979)), 1958இல் முதலில் வெளியிடப்பட்டது. (2) புதிய கைத்தொழில் அரசு (The New Industrial State (1974 a)), 1967இல் முதலில் வெளியிடப்பட்டது, (3) பொருளியலும் பொது நோக்கமும் (Economics and the Public Purpose (1974 b)).

கால்பிறையத்தைப் பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி அரசியல்வாதியான அந்தனி குறொஸ்லான்டுடன் (Anthony Crosland) ஒப்பிடலாம். குறொஸ்லான்டின் நூல்கள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தன. அவை (1) சோசலிசத்தின் எதிர்காலம் (The Future of Socialism (1964)), 1956இல் முதலில் வெளியிடப்பட்டது. (2) “பழையபேண் எதிரி” (Conservative Enemy (1962)) (3) “சோசலிசத்தின் செய்திகள்” (Socialism News 1975), 1974இல் முதலில் வெளிவந்தது. யுத்தத்திற்குப் பின் வந்த பிரித்தானியாவில் சோசலிசத்தின் கோப்பாடு மற்றும் பிரயோகம் பற்றிய கருத்தினை குறொஸ்லன்ட் விளக்க முனைந்தார்.

கால்பிறையத்தும் குறொஸ்லன்டும் சமகால முதலாளித்துவச் சனநாயகத்தின் பின்வரும் மூன்று விடயங்களுக்கிடையிலான இடையீடுகள் பற்றிக் கவனம் கொள்வதற்குப் பல்வேறு சித்தாந்த ரீதியான இடையீடுகளைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. சமூக சமத்துவமின்மையை நிராகரித்தல்; பொருள்முதல் பாதுகாப்பை உறுதிசெய்தல்; பொருளாதார வளர்ச்சியின் விளைவு ஆகிய இந்த விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு முதலாளித்துவச் சனநாயக மாதிரியைச் சமர்ப்பித்தன. இந்த மாதிரியானது பாரம்பரியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வந்த உண்மைகளுக்குச் சவால் விடுத்தது. இவர்கள் இருவரும் பொதுத்துறை மற்றும் தனியார் துறைக்கிடையில் ஒரு சமநிலையின் தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்ட

தீவிர சமூக மாற்றங்களைப் பிரேரித்தனர். ஜூக்கிய அமெரிக்காவில் தனியார்துறை வளர்ச்சியடையவில்லை என்று கால்பிறைய்த் கருதினார். குறொஸ்ஸலன்ட் பிரித்தானிய சோசலிசம் பொதுத்துறையை அடித்தளமாகக் கொண்டு தனியார்துறையினால் ஏற்படும் சமூக நன்மைகளைக் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை என்று கருதினார். 1908இல் பிறந்த கால்பிறைய்த் ஒன்றாறியோவில் ஸ்கோட் - கனேடிய சிராமியச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர். கல்வினின் போதனைகளின் அடிப்படையில் அவரது இளமைப்பருவம் அமைந்தது. முதலில் ஒன்றாறியோ விவசாயக் கல்லூரியிலும், பின்னர் 1930களில் கல்போர்ணியப் பல்கலைக் கழகத் திலும் கல்விகற்ற கால்பிறைய்த் தொடர்ந்து விவசாயப் பொருளாதாரத்தில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார்.

டோனி குறொஸ்ஸலன்ட் 1918இல் பிறந்தார். அவரது பின்னணி கால் பிறைய்த்தை விட வளமானது. சிவில் சேவையாளரான குறொஸ்ஸலன்டின் தந்தை அவரைத் தனியார் பாடசாலை ஒன்றில் கற்பித்தாரெனினும் குறொஸ்ஸலன்டின் குடும்பம் ஆங்கில மேல்மத்திய வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கவில்லை. குறொஸ்ஸலன்டின் தந்தையும் அவரது சிறிய தந்தையும் தமக்கு வழங்கப்பட்ட பிரபுத்துவப் பட்டங்களை நிராகரித்தனர். குறொஸ்ஸலன்ட் பின்னர் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் சாஸ்திரியக் கலைகளைக் (Classics) கற்றார். எனினும் இரண்டாம் உலகப்போர் அவரது கல்வியைப் பாதித்தது. தீவிர போர்க்கால சேவைக்குப் பின்னர் குறொஸ்ஸலன்ட் திரும்பவும் ஒக்ஸ்போர்ட்டுக்குத் திரும்பினார். இம்முறை மெய்யியல், அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகிய பாடங்களைக் கற்றார். பின்னர் அவர் ஒக்ஸ்போர்ட் யூனியனின் தலைவராகவும் கடமையாற்றினார்.

இருவரும் பொதுவிவகாரங்களில் நிறைந்த நடைமுறை அனுபவங்களைப் பெற்றிருந்தனர். இரண்டாம் உலகப்போரின் போது கால்பிறைய்த் தேசியப் பாதுகாப்பு ஆலோசனைக் கமிட்டியில் பொருளாதார ஆலோசகராகவும், விலை நிர்வாக அலுவலகத்தில் பிரதித் தலைவராகவும் கடமையாற்றினார். பின்னர் ஜேர்மனியில் நேசநாடுகளின் குண்டுவீசிசின் விளைவுகளைப் பற்றி ஆய்வுசெய்தார். 1948இல் ஹார்வாட் பல்கலைக் கழகத்தில் பொருளாதாரப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார். சனாதிபதி கென்னடியின் காலத்தில் கால்பிறைய்த் தீந்தியாவுக்கான அமெரிக்கத் தாதுவராகப் (1961-63) பணியாற்றினார்.

1940-54 காலத்தில் குறொஸ்ஸலன்ட் Royal Welch Fusiliers இலும் பின்னர் 2ஆம் பார்குட் பிரிகேட்டின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார். வட ஆபிரிக்கா. இத்தாலி, பிரான்ஸ், ஓஸ்திரியா ஆகிய நாடுகளிலும் பணியாற்றினார். யுத்தத்துக்குப் பின்னர் திரித்துவக் கல்லூரி, ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றில் இணைந்திருந்தார். 1950இல் தென் குளோசெஷன்ட்ஸ்டியரின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகப் பதவியேற்றார்.

1955இல் அவர் தேர்தலில் தோல்வியடைந்தார். தொடர்ந்து அவரது “சோசலிசத்தின் எதிர்காலம்” என்னும் நூலானது வெளிவந்தது. 1959இலிருந்து 1977இல் இறக்கும்வரை அவர் கிறிம்ஸ்பியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகப் பதவி வகித்தார். இக்காலத்தில் பிரித்தானியாவில் இருமுறை (1964-70, 1974-79) தொழிற்கட்சி ஆட்சி நிலவியது. பொருளாதார விவகாரங்கள், கல்வி, விஞ்ஞானம், சுற்றுாடல் முதலிய முக்கிய விடயங்களுக்கு குறொஸ்ஸலன்ட் பொறுப்பாக இருந்தார். 1975இல் அவர் வெளிநாட்டுச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார்.

கால்பிறைய்த் பொது நிர்வாக விடயங்களில் நீண்ட அனுபவம் பெற்ற பின்னரே தனது பிரதான நூல்களை வெளியிட்டார். ஆனால் குறொஸ்ஸலன்ட் அரசாங்கத்தில் நேரடித் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்னரே “சோசலிசத்தின் எதிர்காலம்” என்னும் தனது பிரதான நூலை வெளியிட்டு விட்டார். அவரது இறுதி நூலான “இப்போதைய சோசலிசம்” (Socialism Now) என்னும் கட்டுரைத் தொகுப்பு அமைச்சராகப் பணியாற்றிய அனுபவம் அவரது பார்வையில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைக் காட்டி நிற்கிறது. அவர் தனது சிந்தனைகள் அனைத்தையும் வெளியிடுவதற்கு நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்ந்திருக்கவில்லை அல்லது ஜோசப் செம்பர்லின், சார்ஸ்ஸ் சமிரியம் போன்ற அரசியல்வாதியாகவும், அரசியல் சித்தாந்தவாதியாகவும் மினிர் முடியவில்லை. குறொஸ்ஸலன்ட் கால்பிறைய்த்துடன் சில விடயங்களில் மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும் “செல்வமிக்க சமூகம்” என்னும் நூலின் விமர்சனத்தில் ‘நான் மனப்பூர்வமாகக் கால்பிறைய்த்தை ஆதரிக்கிறேன்.....! என்று கூறியுள்ளார். எனவே இந்த ஆய்வை நாம் கால்பிறைய்த்துடன் தொடங்குவது நன்று.

செல்வந்தச் சமூகம்

கால்பிறைய்த் “செல்வந்தச் சமூகம்” என்னும் தனது நூலின் மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரையில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னர் ஜூக்கிய அமெரிக்காவில் சுதந்திரச் சந்தை முறைமை புத்துயிர் பெற்றது. பழைய பேனுதல் என்னும் கருத்துடன் நாம் சயநலம், சமயம் போன்றவற்றை இணைக்கிறோம். இது நியாயமற்றது. பழையவாதம் என்னும் கருத்து எங்கும் பரந்து காணப்படுகிறது. போருக்குப்பின்னரானபழையவாதம் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பெந்தாயின் கருத்துக்களை மீள உயிர்ப்பித்தது. ஹயக்ஸின் “அடிமை முறைக்கான பாதை” இக்கருத்துக்கு மேலும் வலுவுட்டியது. சிக்காக்கோ பல்கலைக் கழகத்திலும், ஏனைய அறிவுப் பெண்களிலும் இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. (கால்பிறைய்த் 1979:7)

இப்புத்தகத்தின் மூன்றாம் பதிப்பு 1979இல் வெளிவந்தது. இதே ஆண்டில் மார்க்கெட் தாட்சர் பிரித்தானியாவில் பழையவாத அரசாங்கத்தின் தலைவராகப் பதவியேற்றார். 1980இல் குடியரசுக் கட்சியின் சார்பில் அமெரிக்க சனாதிபதித் தேர்தலில் ரொனால்ட் ரேகன் வெற்றி பெற்றார். தாட்சரின் பாச்சறையில் ஹயக்கின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளிக்கப்பட்டது. அதேநேரத்தில் வரிகளைக் குறைத்து மக்களின் தோள்களிலிருந்து அரசாங்கப் பாரததைக் குறைக்க வேண்டும் என்றும், பழைய உண்மை களுக்குத் திரும்பவேண்டும் என்றும் ரேகன் வலியுறுத்தினார். சிறிது கால “தாராண்மைவாத இடைவெளி”க்குப் பின்னர் பழையமைவாதம் வெற்றிகரமாக மீண்டும் வெளிப்பட்டது. எனினும் 1960களிலும் 1970களிலும் கால்பிறைய்த் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் யதார்த்தங்களின் ஒரு சிறந்த மாற்றிடை முன்வைத்தார்.

“செல்வமிக்க சமூகத்தில்” உள்ள மையக்கருத்து மிகமிகத் தாழ்நிலையில் வாழும் சமூகத்தில் சிலர் மாத்திரம் மிக உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதாகும். மரபுதீயான பொருளாதாரங்களினால் ஒரு சிலரின் மிக உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை விபரிக்க முடியாது. அடம்பலித் முதல் அல்பிரட் மார்ஷல் வரை இல்லாமை என்பது சாதாரண மக்களுக்கு உரியது. பொருளாதார வீழ்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கும் பொருளாதார வினான்த்திறனை உயர்த்துவதற்கும் தொடர்ச்சியான முயற்சி தேவையானது. முதலாளித் துவச் சமூகத் தின் சமமின்மையும், தொழிலின்மையால் ஏற்படும் பாதுகாப்பின்மையும் இவ்வாறான நிலைமைகளை மோசமடையச் செய்கின்றன.

1950களில் சமமின்மையும், பாதுகாப்பின்மையும் அரசியல் நிகழ்வுகளில் முதன்மை பெற்றன. செல்வந்தர்களின் அதிகாரம் குறைவடைந்தது. அரசாங்கமும், தொழிற்சங்கங்களும் செல்வந்த வகுப்பினரைப் போலவே செல்வாக்குப் பெற்றனர். கம்பெனி அதிகாரிகள் பங்காளர்களைவிட அதிக கட்டுப்பாட்டைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர். விவசாயிகளும், கைத்தொழில் ஊழியர்களும், ஏழைகளும் வேலையற்றவர்களும் புதிய தொடர்பு காரணமாகக் கூடிய பாதுகாப்பைப் பெற்றனர். எனினும் ஆச்சியிப் படத்தக்க வகையில் கடின உழைப்பிலும் தொழின் முயற்சிகளிலும் பின்னடைவு ஏற்பட்டுவிடல்ல. இது நல்ல விடயமாகும். எனைனில் சமத்துவமின்மை, பாதுகாப்பின்மை ஆகியவற்றை விரட்டியடிப்பது பொருளாதாரம் எவ்வளவு தூரம் சிறப்பாக இயங்குகிறது என்பதில் தங்கியுள்ளது. பொருளாதார வளர்ச்சி என்பது செல்வந்தர்களின் சொத்துக்கு அச்சுறுத்தல் இல்லாமல் சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்கும்.

இப்புதிய அனுகுழறைக்கு கெய்ன்ஸ் ஒரு தத்துவார்த்த அடிப்படையை வழங்கினார். அரசாங்கச் செலவுகளில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்வதன் மூலம் மொத்தக் கேள்வி மட்டத்தைக் கையாளவதே அவரது

எண்ணமாகும். இதன்மூலம் உற்பத்தியானது வேலையின்மையைக் குறைக்கும் மட்டத்தில் பேணப்பட முடியும். அத்துடன் விவசாயிகளுக்கும் முதலீட்டாளர்களுக்கும் உதவவும் உள்ளார்ட்சி, மாநில அரசுகளை ஊக்குவிக்கவும் முடியும்.

எனினும் வளர்ச்சி ஓர் ஒழுங்கற்ற முறையிலேயே தொடரப்பட்டது. மூலதன உருவாக்கம் அசட்டை செய்யப்பட்டது. அடிப்படைக் கைத்தொழில்களில் தொழில்நுட்பப் புத்தாக்கம் முடக்கப்பட்டது. அரசு கொடுங்கோண்மையின் முகவராகக் கருதப்பட்டமையினால் பொதுநல் உற்பத்திகள் (பாடசாலைகள், வீதிகள், பூங்காக்கள் முதலியவை) இரண்டாந்தர நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன. உற்பத்தி முறைமை செயற்கையான தேவைகளில் தங்கியிருந்தன. தேவைகள் சமூகரித்தியாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. விளம்பரங்கள் இத்தகைய தேவைகளை உருவாக்க உதவி செய்தன. இதனை கால்பிறையத் “தங்கியிருக்கும் விளைவு” (Dependence Effect) எனக் குறிப்பிட்டார். இதனால் இரண்டு பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. (1) நுகர்வோர் கடன். (2) பணவீக்கம். இது ஓரளவுக்கு ஊதியம் - விலைச் சுற்றுகளால் (Wage-prices spiral) ஏற்பட்டன. இதற்குக் கம்பெனி முகாமைத்துவமும், தொழிற்சங்கங்களும் காரண மாகும். நிதிக்கொள்கைகளில் பல ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நேரடியான கட்டுப்பாடுகள் செய்யப்படவில்லை. அவைகள் வளங்களின் சந்தை ஒதுக்கீடுகளில் தலையிடு செய்கின்றன எனக் கூறப்பட்டது.

இன்னும் அடிப்படையான விடயம் என்னவெனில் பொதுத்துறையானது, தனியார்துறையின் நன்மைக்காக அசட்டை செய்யப்பட்டது. இது வர்த்தகர்களின் ஊன்றிய நலன்களுக்கு உதவியாக இருந்தது. அமைப்புதீயான சமநிலையின்மைக்கு வழமையாகக் கூறப்படும் பதில் மக்கள் சனநாயகத் தெரிவுகளை மேற்கொண்டதால் அவர்களே இதற்குக் காரணம் என்பதாகும். இது ஒரு நேரமையற்ற வாதம் எனக் கால்பிறையத் கூறினார். உண்மையில் தேவைகள் தனியார் வர்த்தகத்துறையினால் செயற்கையாக உருவாக்கப்படுகின்றன; பின்னர் அவர்கள் அத்தேவைகளைத் தீர்க்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். விற்பனைக்கு உட்படாத அரசின் சேவைகள் தொடர்பாக இதைப்போன்ற செயன்முறை நடப்படவில்லை. உண்மையில் பொதுத்துறைச் செலவுகளுக்காக வரிவிதிப்பை அதிகரித்தல் பிரச்சினைக்குள்ளாகியது. முதலாவதாக, யார் எவ்வளவு வரி செலுத்த வேண்டும் என்பது திரும்பவும் சமூக சமத்துவமின்மை என்னும் பாரதுராமான விடயத்தை வெளிக்களிப்பியது. இரண்டாவது பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் இலகுவான வழி பொதுச் செலவின்தைக் குறைப்பதாகும்.

உற்பத்திக்குக் கூடிய முக்கியத்துவமும் பொதுத்துறை வழங்கிய திருப்திக்குக் குறைந்த முக்கியத்துவமும் வழங்கப்பட்டன.

கால்பிறைய்த்தின் பிரதான நோக்கம் சமூகத்தின் முக்கிய செயற்பாடு பிரத்தியேக நுகர்வுக்கான பொருள்களை உற்பத்தி செய்தல் என்னும் மாண்பையை உடைத்தெறிதல் எனினும் அவர் வேறு சில ஆக்கழுப்புவரமான ஆலோசனைகளையும் முன்வைத்தார். உதாரணமாக வேலையற்றோரைச் சமூகமானது ஒரு வசதியான வருமான மட்டத்தில் பேணுமிடியும். அரசாங்கமானது சமூகத்தின் வருமானத்தின் ஒருபகுதியை விகிதசமமாகப் பெற்று தேவையைப் பொறுத்து மறுபங்கீடு செய்தல் வேண்டும். வறுமையைக் கையாள்வதற்காகப் பொதுசன முதலீடு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். வசதியான வேலை மற்றும் வாழ்க்கையை உடைய வெள்ளையுடை புதியவகுப்பின் ஒப்பிட்டாலிலான பரும்ணை அதிகரிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். பயன்ற ஓய்வு வகுப்பினருக்குப் பதில்டாக, இப்புதிய வகுப்பு விளங்க வேண்டும். மகிழ்ச்சியும் பொருட்களை உடைமையாகக் கொண்டிருப்பதும் சமமானது அல்ல என்பதை மக்களுக்கு ஊட்டவேண்டும்.

புதிய கைத்தொழில் அரசு

நவீன முதலாளித்துவத்தின் செயற்பாட்டினைப் பற்றிய தனது மாதிரியைக் கால்பிறைய்த் “புதிய கைத்தொழில் அரசு” என்னும் நூலில் (1974a) எடுத்துரைத்தார். பாரிய கம்பெனிகளின் ‘கைத்தொழில் முறையை’ பற்றி அவர் தமது கருத்தைச் செலுத்தினார். இம்முறையையானது சம்பளம் வாங்கும் வெள்ளை உடை நிபுணர்கள் மற்றும் சிறப்புத் தேர்ச்சி கொண்டோரினால் நடத்தப்படுகின்றது. இவர்களைப் பொதுவாக ‘தொழின்முறை அமைப்பு’ (Technostucture) என கால்பிறைய்த் அமைத்தார். இந்த அமைப்பில் தனிப்பட்ட ஒரு தொழின் முயற்சியாளனுக்குப் பொதுவாக இடமில்லை. கால்பிறைய்த்தின் இக் கருத்துக்குச் சும்பிற்றரும் ஆதரவாக இருந்திருக்க முடியும்.

அமெரிக்கச் சமூகத்தின் உறவுமுறைகளில் ஏற்பட்டுள்ள பல்வேறு மாற்றங்களை விளக்குவதே கால்பிறைய்த்தின் குறிக்கோள். உதாரணமாகப் பெரும் கைத்தொழில் கூட்டுத்தாபனங்கள் பாரிய கம்பனிகளின் முக்கிய நிர்வாகிகளை மக்கள் யாரென அறிய மாட்டார்கள். எனினும் சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தில் இவை முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. 1960களில் அமெரிக்க அரசாங்கச் செலவினம் அதிகரித்ததுடன் மொத்தப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் மூன்றிலொரு பகுதியாகவும் அது விளங்கியது. கெய்ன்சியியப் புரட்சியின் போது அரசானது பொருளாதாரத்தின் மொத்தக் கேள்வியை முகாமை செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தது. அத்துடன் ஊதியமும், விலைகளும் மேல்நோக்கி நகர்தலைத் தடுக்கவும் முயன்றது. வர்த்தக வட்டத்தின் உயர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் ஓரளவுக்குச் சமப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இனங்கச் செய்யும் கருவிகளில் நியாயமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. 1950களில்

தொழிற்சங்க உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மொத்தத் தொழிலாளரில் கால்வாசிப் பங்குக்கு உயர்ந்தது. உயர்கல்வியில் பங்குபற்றவில் பாரிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. ஒன்றிலொன்று இணைந்த இம்மாற்றங்களை விளக்குவதற்கான மிக முக்கியமான காரணி வளர்ந்துவரும் கைத்தொழில் நுட்ப முறைகளாகும். புதிய இயந்திரங்களும் பொருட்களும் மூலதனம் மற்றும் சேவைகளை நாடிநின்றன. கைத்தொழில் செய்முறை பற்றிய ஆய்வுகளுக்கும், வடிவமைப்புகளுக்கும் வழமையைவிட நீண்டகாலம் எடுத்தது. இதனால் ஓர் ஆரம்ப முயற்சிக்கும், சந்தையில் நுழைவதற்கும் இடையில் நீண்டகாலம் எடுத்தது. பெரிய கூட்டுத்தாபனங்களுக்கு இது வசதியாக இருந்ததுடன், திறனுள்ள ஊழியர்களையும், மூலதனத்தையும் திரட்டுவது அவைகளுக்கு மிகவும் இலகுவாகவும் இருந்தது.

இத்தகைய பெரும் முதலீட்டுக்கும், ஒழுங்கமைப்புக்களின் இயலளவுக்கும் விளக்கமான திட்டமிடலும், எதிர்வகுறவும் தேவையாக இருந்தன. “ஜெனரல் மோட்டோர்ஸ்” போன்ற பாரிய கூட்டுத்தாபனங்களுக்குச் சந்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் வல்லமை இருந்தது. இதனால் ஊதியம், விலைகள், வழங்கல் போன்றவை மூலம் எதிர்வு கூறவும் முடிந்தது. உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்களை கேள்விகளை விளம்பரம் மூலம் பேணுவதற்கும் முடிந்தது. அத்துடன் கைத்தொழில் புத்தாக்கத்துடன் இணைந்திருந்த ஆபத்துக்களும் அரசின் தலையிடால் குறைந்தன. இதற்கான செலவுகளை அரசு பகிற்ந்து கொண்டதுடன் அவ்வற்பத்திப் பொருளுக்கான சந்தையையும் உறுதிசெய்தது. பொருளுற்பத்திக்கான நியாயத்தையும் (தேசிய பாதுகாப்பு, தேசிய கௌரவம், வேகமாகப் பயணங்க செய்தல்) இலகுவாகக் கண்டறிய முடிந்தது. இவ்வாறு நவீன தொழின் முறையியல் நவீன அரசின் ஒரு செயற்பாடாகவும் மாறியது.

பொருளாதாரத்துக்குள் மொத்தக் கேள்வியை நிலைப்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்ததன் மூலம் அரசும் தனது பங்களிப்பைச் செய்தது. சேமிப்பு அதிகரிப்புக்கு இது உதவியாக இருந்தது. சேமிப்பு, செலவு, முதலீடு ஆயியவற்றுக்கிடையில் சமநிலையின் எதிர்கால மாற்றங்களைப் பற்றிய நிச்சயமான தன்மை நிலவில்லை. அரசாங்கம் மொத்தக் கேள்வியில் கண்காணிப்பு மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தலைச் செய்வதன் மூலம் புதிய பொருட்கள் சந்தைக்கு வந்து சேருவதைத் தடுக்க முடியும். உதாரணமாக மக்களிடம் செலவழிக்கப் போதிய பணம் இல்லாதபோது புதிய கார்கள் சந்தைக்கு வருவது தடுக்கப்படல் வேண்டும்.

வரலாற்றுரீதியாக கைத்தொழில் முறையையின் வளர்ச்சியானது சமூக அதிகாரத்திலும் ஊக்குவிப்பிலும் ஒரு நகர்ச்சியைக் காட்டியுள்ளது. ஒரு காலத்தில் இந்த அதிகாரமானது நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உடல் வலிமையினால் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. பின்னர் இவ்வதிகாரம் கைத்தொழில் மூலதனத்துக்கு அடிப்பளியும் நோக்கமானது பணத்துக்கான ஆசையை

அடித்தளமாகக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த கட்டத்தில் மார்க்ஸ் எதிர்வகுறியதைப்போல உழைக்கும் வர்க்கம் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இதனைப் பெற்றுக் கொண்டது கால்பிறையத்தின் கருத்துப்படி தொழின்முறை அமைப்பாகும். உழைக்கும் வர்க்கமும், சாதாரண சிறிய பங்காளர்களும் இத்தொழின்முறை அமைப்பில் சேரவில்லை.

முகாமைத்துவமானது தமக்குத் தெரியாத, ஒப்பிட்டாலில் அதிகாரமற்ற பங்குதாரர்களின் சார்பில் இலாபத்தை உச்சப்படுத்த முனையும். இதன் அடிப்படையில் பொறுப்பாக இயங்கும் நிர்வாகிகள் பிறருக்கான இலாபத்தை உயர்த்துவதற்குத் தமது தனிப்பட்ட வெகுமதிகளைக் கைவிடுவர். உண்மையில் ஒரு ‘பாரியகூட்டுத்தாபனம்’ அல்லது நிறுவனம் தனது இலாபத்தை உச்சப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமற்றது. இதனால் தொழின்முறை அமைப்பானது வேறு இலக்குகளை அடைய முயற்சி செய்யும். பாதுகாப்பின் காரணமாக உருவாகும் தன்னாதிக்கம் தொழின்முறை அமைப்புக்கு முக்கியமானதாகும். கூட்டுத்தாபனத்தின் வருமானம் உயர்மட்டத்தை அடைய முடியுமாயினும் ஆகக் குறைந்த ஆளால் நட்டமில்லாத நிலையை தொழின்முறை அமைப்பு எப்போதும் பேணிவரும்.

அமெரிக்கச் சமூகத்தில் இக் கூட்டுத்தாபனங்களின் செல்வாக்குக் காரணமாக தன்னாதிக்கமும் பாதுகாப்பும் பிரதான தேசிய இலக்குகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இக் கூட்டுத்தாபனங்கள் தேசிய இலக்குகளை ஏற்றுக் கொண்டு அவற்றை நடைமுறைப் படுத்துகின்றன. தனிநபர், கூட்டுத்தாபனம், சமூகம் ஆகிய மூன்று மட்டங்களிலும் இலக்குகள், விழுமியங்கள் பற்றிய ஓர் ஒழுங்கிணைப்பு இருக்க வேண்டும். இம் மூன்று மட்டங்களுக்கிடையிலும் ஒருவகைச் சிக்கலான இணைப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. ஒரு தனிநபர் தனினைக் கூட்டுத்தாபன இலக்குகளுடன் இணைத்துக் கொள்கிறார். ஏனெனில் கூட்டுத்தாபனங்களின் இலக்கு உயரிய சமூக இலக்குகளுடன் இணைந்துள்ளது. இதற்குப் பண்டியான ஊக்குவிப்பை விட ஒழுக்கரித்தியான சமர்ப்பனம் தேவையானது. உண்மையில்லாவிட்டாலும் கூட உற்பத்தியைப் பெருக்குவதால் சமூகத்தின் மகிழ்ச்சி பெருகுகின்றது என்பதை நம்புதல் இங்கு மிகவும் உதவியானது.

தொழின்முறை அமைப்பு கால்பிறையத்தின் கருத்துப்படி மிகவும் வலிமையான ஒரு சக்தியாகும். அதற்குத் தன்னுடைய சந்தையை உருவாக்க முடியும்; தனக்குத் தேவையான மூலதனத்தை அடையமுடியும்; தொழிற்சங்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு மனிதவலுத் திட்டமிடலை மேற்கொள்ள முடியும்; பேரினப் பொருளியல் முகாமைத்துவத்தில் அரசுமீது தனது தேவைகளை நிர்ப்பந்திக் கவும் முடியும். பொருளாதாரத்தின் மிக முக்கிய துறை (சந்தை) அரசின் அரசியல்

சபைகளில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருக்கவில்லை. சிறு முதலாளிகள், உள்ளூர் நிறுவனங்கள், தனிப்பட்ட கைத்தொழில் விளைஞர்கள், விவசாயிகள் முதலானோர் அரசாங்கத்துடனும் தொழிற்சங்கங்களுடனும் மிகக் குறைந்த செல்வாக்கையும் தொடர்பையும் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அவர்களால் சந்தையில் குறைந்த செல்வாக்கை மட்டுமே செலுத்த முடியும். தூதிஷ்டவசமாகக் கைத்தொழில் முறையினை ஊக்குவிக்கும் திட்டமிடலின் நன்மைகளை அவர்களால் அடைய முடியாது.

பொதுவாக நாகரிகமான ஓய்வு, கைத்தொழில் சாரா கல்வி, கலைகள் போன்ற முக்கிய விழுமியங்களுக்குத் தொழின்முறை அமைப்பு முக்கிய இடம் கொடுப்பதில்லை. உண்மையில் தொழின்முறை அமைப்பின் குறுகிய நோக்குக் காரணமாக உயர்கல்வித் தராதரமானது குறைவடைந்து விட்டன. தனது “அமெரிக்காவில் உயர் கற்றல்” (Higher Learning in America) என்னும் நூலில் கால்பிறையத் தின்நிலைமையை விமர்சிக்கிறார். கைத்தொழில் முறைமையிலிருந்து கல்வியையும், (அரசையும் கூட) விடுதலை செய்ய வேண்டும் எனக்கூறுகிறார். இதற்குக் கல்வி, விஞ்ஞானம் ஆகிய துறைகளைச் சார்ந்தோர் புத்திஜீவிக் குழுவினரின் உதவியுடன் முயற்சிகளை முன்னெடுக்க வேண்டுமெனக் கூறுகிறார். இவ்வாறான விடுதலை மனிதனின் சுதந்திரத்தை விலையாகக் கொள்ளாத பெளதீகத் தேவைகளை ஈடுசெய்யப் பொருளாதார முறைமையைத் தூண்ட முடியும். இங்கு சுதந்திரம் என்பதை வர்த்தகர்களின் சுதந்திரம் என கால்பிறையத் தொகைகளிலிருந்து கொள்ளவில்லை. கைத்தொழில் முறைமையானது அதற்குரிய இடத்தில் வைக்கப்பட வேண்டும். அந்த இடம் எது என்பதையும் எவ்வாறு அங்கு வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் கால்பிறையத் தனது “பொருளாதாரமும் பொதுசன நோக்கும்” என்ற தனது முன்றாவது நூலில் விளக்குகிறார்.

பொருளாதாரமும் பொதுசன நோக்கும்

கால்பிறையத்தின் நோக்கில் பொருளாதாரத்தின் பணிகளில், கைத்தொழில் முறைமையின் நலன்கள் பொதுசன நலன்களிலிருந்தும் மிகவும் வேறுபட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இங்கு கைத்தொழில் முறைமை என்பதைத் திட்டமிடல் முறைமை (Planning system) என அவர்மறுபெயரிட்டார். நுகர்வோனும், பிரசையும் இறைமை உள்ளவர்கள் எனச் சந்தையும் சனநாயகமும் கூறுகின்றன. உண்மையில் திட்டமிடல் முறைமை தொழின்முறை அமைப்பின் தேவைகளைப் பார்த்துக் கொள்கின்றது. அதனுடைய அதிகாரமானது குழுமுறைத் தீர்மானம், கருத்தொருமிப்பு ஆகியவற்றிலிருந்துவரும் அதிகாரத்தினால் வலுவழட்டப்படுகிறது.

திட்டமிடல் அமைப்பானது அரசு மற்றும் சந்தை முறைமையுடன் நெருக்கமாகத் தொடர்புபட்டுள்ளது. புதிய, மழும் பொருளியலாளர்கள்

திட்டமிடல் முறைமையைச் சந்தை முறைமையுடன் இணைக்க விரும்புகின்றனர். கெய்ஸியன் மாதிரியானது அரசின் நடிப்பங்களை ஏற்கிறது. எனினும் திட்டமிடல் முறைமைக்கு ஆதாவாகச் செயற்படும் கெய்ஸியன் கேள்வி முகாமைத்துவம் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. அதைப்போல் பேரினப் பொருளியல் கொள்கைகளுக்கான தண்டனைக்குச் சார்பான் போக்குகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. இவ்வாறான தவறான கருத்துக்களைத் திருத்துவதற்கு கால்பிறைய்த முயன்றார்.

சந்தை முறைமையே சிறு நிறுவனங்களுக்கு உரிய இடமாகும். இச்சந்தை முறையின் முக்கிய அம்சமானது தொழில் முறையியாளனுக்கும், உழைப்பாளர் மீதும் பாரிய சரண்டலை விதிப்பதாகும். பாரிய கூட்டுத்தாபனங்களுக்குப் பொருட்கள், உபகரணங்கள், சேவைகளை வழங்கும்போது சிறு பங்குடைமையாளரின் திலாபம் மிகக் கீழ்மட்டத்துக்குக் குறைக்கப்படுகிறது. பொதுவாகச் சந்தை முறைமைக்கும் திட்டமிடல் முறைமைக்கும் உள்ள உறவு முறையும் பெரிதும் சமத்துவமற்றது. எனவே மேலே குறிப்பிட்டதைப் போலத் திட்டமிடல் முறைமை ஆளும் தொழின் முறை அமைப்பின் பாதுகாப்பான இலக்குகளினால் வழிநடத்தப்படுகிறது. இவ்விலக்குகள் முழுமையாக முரண்பாடற்றவை எனக் கூறிவிட முடியாது. உதாரணமாக வளர்ச்சி என்பது தொழில்வாய்ப்புக்களையும் வருமானத்தையும் மேலும் மேலும் உருவாக்குவதால் மிகவும் நன்மையானது. ஆனால் இவ்வகையான வளர்ச்சி (எனைய கம்பெனிகளைப் பொறுப்பேற்றல் போன்றவை) ஆபத்தானவை.

எனினும் தொழின் முறை அமைப்பு தனது குழலைக் கூடியவரை கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலுடையது. இதனை உள்ளாறிலும் வெளிநாட்டுச் சந்தைகளில் பலதேசியக் கம்பெனிகள் ஊடாகவும் அடைய முடியும். சில கூட்டுத்தாபனங்கள் அரசாங்கத்துடன் மிக நெருங்கிய உறவைக் (உதாரணமாக அணுசக்தித் துறை போன்றவை) கொண்டிருப்பதையும் காண முடிந்தது. இதனை வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் தனியார்துறை மற்றும் பொதுத்துறை அதிகாரத்துவம் ஒருவருக்கொருவர் தம் நலன்களைப் பேணிக்கொள்ள முடியும். இவ்வாறான ஒரு ஏற்பாடு பொதுசன நலன்களுக்குக் குந்தகமாக அமையக்கூடும். பொதுமக்கள், புதிய உற்பத்திப் பொருட்கள், செயன்முறைகள் தொடர்பாகச் சந்தேகமும் கொள்ளக் கூடும். அவற்றின் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் குழல் தொடர்பான விளைவுகள் பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள்.

மேலும் திட்டமிடல் முறைமை சந்தை முறைமையைப் போல உள்ளார்ந்த உறுதிப்பாட்டைக் கொண்டதல்ல. சேமிப்பு, முதலீடு தொடர்பான தீர்மானங்களில் இணைப்பு இல்லாத காரணத்தினால் பொருளாதாரத் தேக்கமும் அதனால் கீழ்நோக்கிய உறுதிப்பாடின்மையும் (Downward

Instability) ஏற்படக்கூடும். இதற்கான கெய்ஸின் தீர்வு பாதுகாப்புக்காகக் கூடுதலாகச் செலவிடுவதாகும். தேசிய பாதுகாப்புக்குச் செலவிடுதல் என்பது அதன் உள்ளார்ந்த நோக்கம் திட்டமிடல் துறையை உறுதிப்படுத்துவதை எனினும் கூட இலகுவில் நியாயப்படுத்தக் கூடியதாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதெனில் மேல் நோக்கிய உறுதிப்பாடின்மை (Upward Instability) என்பது பணவீக்கத்துக்கான முறையான போக்காகும். இது இலகுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதுமில்லை; இலகுவாகக் கையாளப்படுவதுமில்லை. ஊதியம் மற்றும் விலைகளை நேரடியாக அரசாங்கம் நிர்ணயிப்பது சித்தாந்தீதியாக எதிர்க்கப்படுகிறது; இதற்கு விதிவிலக்குகள் ஏற்படலாம்.

திட்டமிடல் முறைமைக்கும் அது சந்தை முறைமைக்கும் அரசுக்கும் எதிராகக் கொண்டிருக்கும் உறவுகளுக்கும் எதிரான குற்றச்சாட்டு கால்பிறைய்த்தின் கருத்துப்படி பின்வருவனவற்றை உருவாக்குகிறது: சமத்துவமற்ற அபிவிருத்தி, ஒப்புரவின்மை, தவறான புத்தாக்கம், குழல் பாதிப்பு, அரசுக்கு மேலான அதிகாரம், பணவீக்கம், கைத்தொழில்களுக்கிடையிலான இணைப்பின்மை. இதனைச் சீர்திருத்துவதற்கு அவர்முன்று கட்டங்களைக் காட்டுகிறார்: நம்பிக்கையிலிருந்து விடுதலை, அரசிடமிருந்து விடுதலை, சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு அரசினை ஊக்குவித்தல்.

நம்பிக்கைகளிடமிருந்து விடுதலை என்பது சித்தாந்தங்களிடையே உள்ள தொடர்புகளைத் தூக்கிப் பிடிக்காதிருத்தலாகும். வீட்டிலும், ஆணாதிக்கமுள்ள தொழில் முறை அமைப்பிலும் பெண்கள் நடைமுறைரீதியாகச் சமத்துவம் பெறுதல் வேண்டும். திட்டமிடல் முறையின் நலன்களுக்குச் சேவகம் செய்வதிலிருந்து பொருளாதாரம் கற்பித்தல் உட்பட கல்விமுறையும் விடுவிக்கப்படல் வேண்டும். கம்பெனிகளில் அர்த்தமற்ற விளம்பரங்களுக்கு எதிரான எதிர்ப்புணர்வு தூண்டப்படவேண்டும். பொதுவாழ்க்கையைப் பற்றிய விமர்சனப்பார்வை தூண்டப்படல் வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொல்வதாயின் பொதுசன விழிப்புணர்வு (Public Cognizance) தேவைப்பட்டது. அரசானது தேர்தல் செய்முறைகள் மூலம் விடுவிக்கப்படல் வேண்டும். காங்கிரஸின் உறுப்பினர்களின் ஊன்றிய நலன்களுடனான தொடர்பு துண்டிக்கப்பட வேண்டும். பொது நலன்களுக்குச் சார்பான முறையில் அரசு விடுவிக்கப்பட பின்னர் பொதுசன விழிப்புணர்வு என்னும் உத்தியைக் கையாண்டு சந்தை முறைமையை வலுப்படுத்தி, திட்டமிடல் முறைமையை ஒழுங்குபடுத்தி இவையிரண்டுக்குமிடையில் சரியான சமநிலையைப் பேண வேண்டும். குறிப்பாக ஏழு விடயங்களில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

- (1) இவ்விரண்டு முறைமைகளினதும் ஓப்பிட்டுரீதியான செலவாக்கு சமப்படுத்தப்பட வேண்டும். சந்தை முறைமையில் ஆக்கழுவர்வான

- நடவடிக்கையை இது குறிக்கிறது. விலைகளையும் வெளியீடுகளையும் இணைப்பதற்குச் சிறுவர் தகங்கள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். விலைகளையும் உற்பத்திகளையும் உறுதி செய்தல், தொழிற்சங்க ஒழுங்கமைப்புக்கு ஆதரவு, ஆகக் குறைந்த ஊதியச் சட்டம், சந்தை முறைக்குத் தேவையான கல்விசார், மூலதன, தொழில்நுட்பத் தேவைகளுக்கான ஆதரவு போன்ற அரசாங்க ஒழுங்குகள் இருக்க வேண்டும்.
- (2) சோசலிச நடவடிக்கைகள் மூலம் சிறப்பாக வீட்டமைப்பு, போக்குவரத்து, சுகாதாரச் சேவைகள், கலைகள் போன்றவை தொடர்பாகச் சந்தை முறைமையின் திறமைகள் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.
- (3) இவ்விரு முறைமைகளுக்கும் அத்துடன் திட்ட முறைமைக்கும் இடையில் சமத்துவம் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். இக்குறிக்கோள்களை உள்ளடக்கக் கூடியதாக வரிவிதிப்புக் கொள்கையும் கூட்டுப் பேரம் பேசலும் விரிவாக்கப்பட வேண்டும்.
- (4) ஓர் ஆரோக்கியமான குழலில் மக்களின் ஈடுபாடு சட்டாதியாகத் தொடரப்பட வேண்டும்.
- (5) பொதுச் செலவுகளின் முகாமைத்துவம் தொடர்பான பொதுசன ஈடுபாடு கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும்.
- (6) திட்டமிடல் முறைமையின் பணவீக்கம், சுருக்கம் போன்ற போக்குகள் ஒழிக்கப்படல் வேண்டும்.
- (7) கைத்தொழில்களுக்கு இடையிலான இணைப்பு அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்படல் வேண்டும். உண்மையில் திட்டமிடல் என்பது பல்வேறு தேசிய முறைமைகளை ஒன்றிணைக்க வேண்டும்.

சம்பீற்றவரைப் போலவே கால்பிறைய்த்தும் மலரும் புதிய சமூக ஒழுங்கில் தனது சீடர்களுக்கு அதிக வேலைகளை எதிர்பார்த்ததுடன் தான் முன்வைத்த புதிய உலகில் தமது சீடர்கள் பல முக்கிய பதவி நிலைகளை வகிப்பர் எனவும் கருதினார். நிலப்பிரபுவின் அதிகாரத்தைக் கைத்தொழில் முதலீட்டாளர் எடுத்துக்கொள்ள அவனிடமிருந்து அதனை தொழின்முறை அமைப்பு எடுத்துக் கொண்டது. தொழின்முறை அமைப்பின் வாரிசாகத் தொழில்சார் பொருளியலாளர் விளங்குவானா?

மத்தியின் இடது (Left of Centre)

கால்பிறைய்த்தின் “செலவந்தச் சமூகம்” குறைாஸ்லன்டின் “சோசலிசத்தின் எதிர்காலம்” 1950களின் பின்னரைப் பகுதியில் ஈராண்டு இடைவெளியில் வெளிவந்தன. இவ்விரண்டும் முற்போக்கான மத்தியின் இடது சிந்தனைகளாகும். எனினும் இவையிரண்டும் இரண்டு வித்தியாசமான சமூக, அரசியல் சூழ்நிலைகளைப் பிரதிபலித்தன. “செலவந்தச் சமூகத்தில்” போருக்குப் பின்னரான அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் பொருள் சார்ந்த வெற்றிக்குப் பதில் கூறப்பட்டதுடன் அமெரிக்கர்களைத் தமது பொருள் சார்ந்த அடைவுகளிலிருந்து விலகி நிற்குமாறு கோரி நின்றார். அத்துடன் பொதுத்துறையை உறுதிப்படுத்துவதில் அரசாங்கம் தனது பங்களிப்பைக் கூட்டவேண்டுமெனவும் கூறினார். இதற்கு முரணாகச் “சோசலிசத்தின் எதிர்காலம்” என்னும் நூலில் 1945-51 தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்தினால் மரபுவிதியான சோசலிசத் திட்டத்தில் குறிக்கோள்கள் நிறைவு செய்யப்பட்டமைக்குப் பதிலளித்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை சோசலிசம் மிகப் பிரதானமானதொரு வெற்றியை அடைந்து விட்டது. அத்துடன் நிரந்தரமாக இருக்கப்போகின்ற ஒரு சமூகக் கட்டுமான செயன்முறையையும் செய்து முடித்தது.

குறைாஸ்லன்டும் தனது சகபாடிகளைக் குறிப்பாகத் தனது தொழிற்கட்சி சகபாடிகளைக் கொஞ்சம் விலகி நிற்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். மொத்தமாக அனைத்தையும் தேசியமயக்காத திட்டமிடல் மூலம் சோசலிசக் குறிக்கோள்களை அடைய முடியும் என அவர் கூறினார். கால்பிறைய்த்தைப் போலவே அவரும் தன்னைச் சூழ உள்ள பலரும் சமகால சமூகத்தின் பண்புகளையும் தேவைகளையும் ஆணித்தரமாக விவரிக்க முடியாத தற்காலத்துக்குப் பொறுத்தமற்ற சித்தாந்தத்துக்கு ஆப்பட்டிருக்கிறார்கள் என நம்பினார். குறைாஸ்லன்டுக்கு எதிராக இருந்த பாரிய தடை கால்பிறைய்த்தின் எதிரியான புதிய பழம் பொருளியல் அல்ல, மாறாகப் போருக்கு முந்திய சோசலிசக் கருத்துக்களாகும். இத் தொடரில் மிக முக்கியமான மார்க்கிய சிந்தனையாளர்களான ஜோன் ஸ்ரெச்சியையும் ஹரோல்ட் ஸ்ல்கியையும் குறிப்பிடுகிறார். ஹரோல் ஸ்ல்கியின் சிந்தனைகள் அரசியல் வானில்..... பாரிய செல்வாக்கு நிறைந்தவை என குறைாஸ்லன்ட் குறிப்பிடுகிறார்.

பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி மிகவும் தீர்க்கமான வழியில் வளர்ச்சியை நோக்கிச் செல்ல வேண்டுமென குறைாஸ்லன்ட் விரும்பினார். இந்த வழி கால்பிறைய்த்தின் வழியைவிட வித்தியாசமானது. “செலவந்தச் சமூகம்” பற்றிய ஓர் ஆய்வுரையில் குறைாஸ்லன்ட் அமெரிக்காவின் செலவை வளத்தைவிட பிரித்தானிய செலவைளம் மிகவும் குறைவானது என வாதிட்டார். எனவே பிரித்தானியாவில் வளர்ச்சியும், வினைத்திறனும் இன்னும் சில தசாப்தங்களுக்கேனும் மிகவும் அவசரமானவை எனக் கூறினார். எனினும் சமகால அமெரிக்கா பற்றிய கால்பிறைய்த்தின்

கண்ணோட்டத்தைக் குறைாஸ்லன்ட் ஏற்றுக்கொண்டார். இதனைப் பிரித்தானியா எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு முன்னோடி எனவும் கால்பிறைய்த்தின் கருத்துக்கள் பிரித்தானியா தனது எதிர்காலப் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க உதவும் எனவும் அவர் கருதினார். குறைாஸ்லன்டும் கால்பிறைய்த்தும் சில விடயங்களில் ஒரே கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். உதாரணமாக மெய்வருமானத்தின் சராசரி மட்டம் கூடக்கூட சமூகச் சமத்துவம் என்பதன் அகவயப் பொருளும் கூடும் என்று இருவரும் கூறியுள்ளனர். உண்மையில் சமத்துவம், பாதுகாப்பு, வளர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கிடையிலான இடைத்தொடர்புகளே இருவரது நூல்களிலும் உள்ள மையக்கருத்தாகும்.

சோசலிசத்தின் எதிர்காலம்

பிராய்ட், கெய்ஸ்ஸ் போன்றோரைப் போலவே மார்க்கஸ் ஒரு ‘மேருமலை’ (Towering giant) என குறைாஸ்லன்ட் ஏற்றுக்கொண்டாரெனினும் அவரது கருத்துக்களும், எதிர்வூர்தல்களும் சமகாலப் பிரித்தானியாவுக்குப் பொருத்தமற்றவை என அவர் வாதித்தார். இரு யுத்தங்களுக்கிடையில் சோசலிசவாதிகள் மார்க்சியத்தின் மீது பேரார்வம் காட்டினும் அவர்களது எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப முதலாளித்துவம் சரிந்துவிடவில்லை. ஆனால் அது மூன்று வழிகளில் மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது:

- (1) வர்த்தக வகுப்பினரின் அதிகாரத்தை அரசு ஏற்றுக்கொண்டது. அரசின் வடிவம் எப்படியிருப்பினும் அரசியல் அதிகாரம் என்பது பொருளாதாரப் பலம் உள்ள வகுப்பினரிடமே இருக்கும் என்னும் ஸ்கியின் கருத்தைக் குறைாஸ்லன்ட் நிராகரித்தார்.
- (2) நிறைவான வேலைவாய்ப்புக் காரணமாகக் கைத்தொழில் முகாமைத்துவத்திடமிருந்து தொழிற்சங்கங்கள் அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டன. இது ஒரு அமைதியான புரட்சியாகும்.
- (3) முகாமைத்துவத்தின் சமூகப்பண்புகள் மாறிவிட்டன. அதன் வளப்பயன்பாடும், பொதுசன அபிப்பிராயத்துக்கு முக்கியத்துவ மளித்தலும் அதிகரித்து விட்டன. “மறைகரத்து”க்குப் பதிலீடாக “மகிழ்ச்சிக்காம்” (Glad Hand) அமைந்தது. குறைாஸ்லன்ட் இப்பத்தை தேவிட நிஷ்டமன் என்பவரின் “துணையற்ற கூட்டம்” (1950) (The Lonely Crowd (Riesman et al 1953)) என்னும் நூலிலிருந்து கடன் பெற்றார். நிஷ்டமன் பிராய்டின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தார். அமெரிக்க சமுதாயத்தில் ஒத்துழைப்பு, குழுவேலை, ஆளிடைத் தொடர்புகளில் பிற்றை மதிக்கும் இயல்பு பரவுகிறது எனக் கூறினார். இத்தன்மைகள் பிரித்தானியாவிலும் காணப்பட்டன. சுயநலப் போக்குகளும் தன்னுணர்வுகளும் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.

மார்க்சியவாதிகள் எதிர்பார்த்ததைப் போல் அல்லாமல் பொதுநல ஏற்பாடுகளும் வருமான மீள் பங்கீடும் அடையப்பட்டுள்ளன. தொழிற்கட்சியின் சனநாயக நலன்களுக்கு எதிராக முதலாளித்துவம் தொழிற்படும் என லஸ்கி எதிர்பார்த்தார். இவ்விடயத்திலும் லஸ்கி தவறு விட்டார் என குறைாஸ்லன்ட் வாதிக்கிறார். பிரித்தானிய சமூகத்தின் பொருளாதார, அரசியல் சட்டக அமைப்பு மாறிவிட்டதினால் பழைய சோசலிசம் பொருத்தமற்றுவிட்டது. முதலாளித்துவம் போன்றவை உண்மையில் என்ன என்ற கேள்வியைக் கால்பிறைய்த் தமிழ்னார். கெய்ஸ்ஸ் மாற்றியமைக்கப்பட்ட முதலாளித்துவம் பொதுநல அரசு என்னும் வாய்ப்பாட்டை இரு வருடங்களின் பின்னர் கால்பிறைய்த் விளக்க முற்பட்டார்.

குறைாஸ்லன்ட் தனது இருபத்திரண்டாவது வயதிலேயே மார்க்சியத்தைத் தான் திருத்தப்போவதாகவும் ஒரு நவீன பேர்ஸ்ஸ்ரைரன் வரப்போவதாகவும் ஒரு நன்பருக்கு எழுதியதாகத் தனது சுயசரிதையில் குறைாஸ்லன்டின் மனைவியான “குசன் குறைாஸ்லன்ட்” குறிப்பிட்டுள்ளார். குறைாஸ்லன்ட் சோசலிசம் என்னும் பெயரில் உள்ள பல்வேறு முரண்பட்ட கொள்கைகளைக் கவனமாக ஆய்வு செய்தார். மூன்று மரபு சார்ந்த குறிக்கோள்கள் உள்ளனவென அவர் முடிவுசெய்தார். முதலாவது போட்டிக்குப் பதிலாக ஒத்துழைப்பைப் பதிலீடு செய்தல். இது மிகவும் தெளிவில்லாதது. பிரித்தானியாவில் போட்டியானது ஒப்பீட்டளவில் வன்முறையானதல்ல. போட்டிமுறை வளர்ச்சியிறும் போது ஒத்துழைப்புப் பின்னடைகிறது. அதே நேரத்தில் சலுகை பெற்ற வகுப்பும் உருவாகிறது. குழு ஒத்துழைப்பு மிக இலகுவில் குழுவின் பிரத்தியேகத் தன்மையாக மாற்றமடையக் கூடும் என குறைாஸ்லன்ட் வாதிடுகிறார். மற்ற இரு இலக்குகளும் மிகவும் தெளிவானவை. பாதுகாப்பைக் கூட்டவும் துன்பங்களைக் குறைக்கவும் சமூக நல ஏற்பாடுகள் அவசியமானவை. அத்துடன் வர்க்கபேதமற்ற சமத்துவமான ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதும் மிகவும் முக்கியமானவை. இவற்றில் முதலாவது இலக்கைப் பொதுநல முறையைப் பொறுத்து நான்கு அம்சங்களைப் பலப்படுத்துவதன் மூலம் அடைய முடியும். இடைநிலை வறுமை (வலது குறைந்தோர் உட்பட) மாறும் சமூக மனப்பாங்கு காரணமாக குடும்பம் உடைவறுதல், தேவைகள், விசேட குழநிலைகளின் அடிப்படையற்ற வருமானப் பங்கீடு, தடுப்பு முயற்சி, பொதுச் சுகாதாரம், வீடுமைப்பு, கல்வி போன்றவற்றில் தரத்தைப் பேணுதல் சுகலருக்கும் அவசதிகளை இலகவமாக அளிக்க வேண்டும் என்பதை விடமுக்கியமானது. இது நீண்டகாலச் சோசலிச இலக்குடன் சம்பந்தப்பட்டது. வர்க்கபேதமற்ற சமத்துவம் கொண்ட சமூகத்தை அடைய வேண்டுமென குறைாஸ்லன்ட் விரும்பினார்.

எனினும் வருமான மீள் பங்கீடு பிரித்தானியாவில் பெருமளவாக நடந்தபோதும் வர்க்க உணர்வு அங்கு காணப்பட்டது ஆச்சரியமானது. பொதுவான அதிருப்தி நிலை வேலை நிறுத்தங்கள், வண்முறை,

கைத்தொழில் எதிர்ப்புணர்வு ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்பட்டது. அதிக சம்பளம் பெற்றாலும் அவர்களுக்குப் பங்குபற்றுதல் மறுக்கப்பட்டதே இதன் காரணம் என குறைாஸ்லன்ட் நம்பினார். உலக அரசியல் சக்தி வண்டனிலிருந்து வாயிங்டனுக்குச் சென்றதைத் தொடர்ந்து கைத் தொழில் எதிர்ப்புணர்வும் அரசியல் அதிருப்தியும் தலைதூக்கின. வருமான மீன்பங்கீடு பிரித்தானியாவில் அதிகாரப் படிமுறைகளை மாற்றியமைக்க வில்லை. செல்வத்தை உரித்தாகப் பெற்றதால் வர்க்கபேதங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. பிளாவுபடுத்தும் கல்வி முறைமைதனியார் பாடசாலைப் பிள்ளைகளையும் அரசாங்கப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளையும் பிரித்து வைத்தது. இதனால் வர்க்கங்களுக்கிடையிலான கலாசார இடைவெளி தொடர்ந்தும் பாதுகாக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும், ஒரு பிரசை என்ற இயற்கை ‘உரிமை’ உண்டு. இவ்வுரிமையானது வாழ்வு, மகிழ்ச்சி என்பவற்றுக்கான உத்தரவாதம் மட்டுமல்ல; அவனது இயற்கைத் திறன்கள் மூலம் அவனுக்குரிய சமூக நிலையை அடைவதற்கு அவனுக்கு உரிமையுண்டு என குறைாஸ்லன்ட் வாதிட்டார். போட்டித்தன்மையை நசக்கவேண்டுமென குறைாஸ்லன்ட் நினைக்கவில்லை. ஆனால் இப்போட்டித்தன்மை சனநாயகச் சமூகச் சூழ்நிலையில் ஏற்படவேண்டுமென அவர் கூறினார். பின்னர் இவர் கலவி அமைச்சரான போது, இக் கொள்கையை நடைமுறைப் படுத்துவதற்காக முழுமைப் பாடசாலைகளைப் பரவலாக (Comprehensive Schools) அமைத்தார். பொதுவாக சமூகச் சமத்துவத்துக்காக உழைப்பதே குறிக்கோளாகும். இது சமூக விரயத்தைக் குறைத்தது. ஆனால் பொருளாதார வினைத்திறன், உயர் கலாசாரம் அல்லது தனிமனித சுதந்திரம் ஆகியவற்றை அச்சுறுத்தவில்லை. அமெரிக்காவில் அதிகளாவான சனநாயகச் சமூகச் சூழ்நிலை நிலவியது. இச்சூழ்நிலைக்குப் பாடசாலைகளில் கூடிப்பழகுதல், பங்கு கொள்ளும் நுகர்வு நியமங்கள், உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரம் ஆகியவை காரணம் என குறைாஸ்லன்ட் கூறினார். இவற்றைவிட மிகவும் முக்கியமானது முகாமைத்துவத்துக்கும் தொழிற்சங்கங்களுக்குமிடையில் ஏற்படும் பிணக்குகள் எவ்வளவு பாரதூரமானவையாக இருப்பினும் நிறுவனத்தின் ஏனைய அம்சங்களில் அவை பிரதிபலிப்பதில்லை. பிரித்தானியர்வைப் பொறுத்தவரையில் சமத்துவத்தை நோக்கி முன்னேறுவதற்குக் கல்வி, நுகர்வு, உரித்தான சொத்து, கைத்தொழில் ஆகிய நான்கு விடயங்களில் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் குறைாஸ்லன்ட் மிக நேரான அனுகுமுறையைக் கொண்டிருந்தார். அவர் தனியார், அரசாங்கப் பாடசாலை முறைமையைப் படிப்படியாக ஒன்றினைக்க வேண்டுமெனவும் ஒரு முழுமையான இடைநிலைப் பாடசாலை முறையை அறிமுகம் செய்ய வேண்டுமெனவும் கூறினார். அடுத்த விடயமாக நுகர்வைப் பொறுத்தவரையில் அவர் சம்பீற்றின் கருத்தையே

கொண்டிருந்தார். வளர்ச்சியானது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் எனக் கருதினார். ஆடம்பரப் பொருட்கள் சாதாரண மக்களைச் சென்றைடையும், கற்றறிவாளர் குழு மட்டுமே நுகர்வு செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் தொடர்ச்சியாகக் குறைவடையும். எனினும் தூய்மையான சோசலிச வாதிகள் செல்வத்தை இழிவாகக் கருதக் கூடாது. சகோதரத்துவ அன்பு மிகவும் சிறந்ததே; ஆனால் சகோதரர்கள் ஏன் செல்வந்தர்களாக இருக்கக் கூடாது. ஒரு நுகர்வுச் சமூகம் தொடர்ச்சியான விரக்திநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிடும் என்னும் ரொக்கில்லீன் பயத்தை அவர் நிராகரித்தார்.

குறைாஸ்லன்ட் மிகவும் தீர்க்கமான செல்வநிலைச் சமத்துவத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் அதிகளவான உபரிச் செல்வம் குறைக்கப்பட வேண்டும். உழைக்கும் வர்க்கம் பங்குரிமை கொள்வதை ஊக்குவிக்கவேண்டும். இவ்வகையான ஏற்பாடுகள் மூலம் சமூகக் கல்விநிலை மாற்றமடையும். இதன் மூலம் கைத்தொழில் துறையில் காணப்படும் பகைமையுணர்வு குறைக்கப்படும்.

கைத்தொழிலைப் பொறுத்தவரை நான்கு நடவடிக்கைகள் நன்மை அளிக்கும். அவையாவன:

- (1) ஊதிய பேரம்பேசலில் ஒரு நீதியான முறையை
- (2) ஊழியப்படையினருடன் ஆலோசனை மேற்கொள்ளல்
- (3) தொழிலாளர்பங்களிப்பை உருவாக்கல். தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் நேரடியாக வேலையாட்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படல் வேண்டும்.
- (4) தொழிற்சங்கங்களும், உயர்கைத்தொழில் முகாமைத்துவமும் தேசிய மட்டத்தில் கலந்துரையாடலை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மேற்படி விடயங்களில் வெற்றியடைதல் என்பது வளர்ச்சியில் தங்கியுள்ளது. ஜக்கிய அமெரிக்காவில் செல்வநிலை பரந்திருந்தது. ஆனால் யுத்தத்திற்கு முன்னரான சோசலிசவாதிகளின் எதிர்பார்ப்பின்படி பிரித்தானியா அந்த நிலையை அடையவில்லை. உயர்ந்த வளர்ச்சி நிலை இல்லாதபோது உள்நாட்டிலும் வெளியிலும் கவுட்டநிலையைக் குறைக்க முடியாது; சமூக, உற்பத்தித்துறை முதலீட்டைக் கூட்ட முடியாது; ஏற்றுமதியையோ வாழ்க்கைத் தரத்தையோ கூட்டமுடியாது.

குறைாஸ்லன்ட் இவை சாத்தியமாகும் என நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். கெய்ன்ஸின் கேள்வி-முகாமைத்துவ நுட்பங்கள் நடைமுறை சார்ந்ததாகவும் காத்திரமாகவும் இருந்தன. நிறைவான தொழில்வாய்ப்புக் காரணமாக தொழில்நுட்பப் புத்தாக்கத்துக்கான எதிர்பார்ப்புக் குறைவடைந்தது. கம்பெனி முகாமையாளர்கள் வளர்ச்சி வீதத்தை ஒரு கெளரவமாகக் கருத்த தொடர்ச்சியிருந்தனர். இலாபத்தின் பெரும்பகுதியைச் சம்பளங்களாகவும்,

வருமானமாகவும் வழங்காமல் சமூகப் பெறுமதியுள்ள விடயங்களில் முதலீடு செய்யப்பட வேண்டுமென்பதை உறுதிப்படுத்தல் இன்னுமொரு சவாலாக இருந்தது. குறைஷ்லன்ட் ஒரு ஓரேயளவு வீத இலாப வரியை (Flat rate profit fax) ஆதரித்தார்.

வளர்ச்சியைவிடத் திட்டமிடல் வேறு பிரச்சினைகளை முன்வைத்தது. முக்கிய கைத்தொழில்களான மின்சாரம், நிலக்கரி முதலியவற்றைத் தேசிய மயப்படுத்தியமையால் அவை செலவுத்தின் மீன் பங்கீட்டையோ அல்லது காத்திரமான திட்டமிடலையோ அடையமுடியவில்லை. உள்ளராட்சி மன்றங்கள் பொதுத்துறைத் தொழின் முயற்சிகளில் முதலீடு செய்வதன் மூலம் வளர்ச்சியில் நேரடியாகப் பங்குபற்ற முடியும். பொதுவாகப் பொருளாதாரம் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட, பல்வகையான உரிமை அமைப்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வகையான பொருளாதார அமைப்பில் திட்டமிடல் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. “சந்தைப் பொறிமுறையில் ஏதாவது தலையிடு செய்யும்போது அது இறுதியில் ஒரு கட்சி ஆட்சி அமைப்பு என்னும் பொறியில் தள்ளிவிடும்” என்னும் ஹயெக்கின் கோட்பாடு இப்போது தனது கவர்ச்சியை இழந்து விட்டது. ஒருபுறம் கைத்தொழில் தனது சித்தாந்த இணைப்பை இப்போது தலையிடாமைக் கொள்கையிடம் இழந்துவிட்டது. மறுபுறம் திட்டமிடலாளர்கள் தமது ஆர்வத்தைக் குறைத்துக் கொண்டனர். உதாரணமாகக் குறைஷ்லன்ட் “விலைப்பொறிமுறையை ஒரு திருப்தியான முறையாக” ஏற்றுக்கொண்டார். “சாமுவேல் பிரிட்டன்” (Samuel Brittan) குறிப்பிட்டதைப்போல் குறைஷ்லன்ட், அடம்ஸ்மித்தின் மறைகரத்துக்கு முக்கிய இடம் வழங்கினார்.

வளர்ச்சியை நோக்கி

குறைஷ்லன்ட் 1950களில் கொண்டிருந்த சாத்தியமான நம்பிக்கையை 1970களில் கொண்டிருக்கவில்லை. அவரது திட்டத்தின் ஒருபகுதி அடையப்பட்டது என்பது உண்மையே. பொதுச் செலவினங்களைக் குறைப்பதற்கு அமுத்தம் இருந்தபோதும் ஒரு நியாயமான மட்டத்தில் பேணப்பட்டது. சமூக சேவைகள் காரணமாக ஓரளவு வருமான மீன்பங்கீடு செய்யப்பட்டது. முழுமையான கல்வி முறைமை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பெருமளவு வீடுகள் கட்டப்பட்டன. எனினும் சென்மதி நிலுவைப் பிரச்சினைகளும் நெகிழ்ச்சியற்ற அந்நியச் செலாவணி விகிதமும் பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டன.

ஓர் உயர்நிலை வளர்ச்சியில்லாத நிலையில் சமத்துவக் கொள்கையையும் கூடிய ஏற்றுமதியையும் கையாள்வது மிகவும் சிரமமானது. 1960களில் நேரடி வரிவிதித்தல் காரணமாகப் பணவீக்கமும், வேலைநிறுத்தமும், அமைதியின்மையும் ஏற்பட்டன. 1956இல் உழைக்கும் வர்க்க

வாக்காளர்களின் சோசலிச் மனப்பாங்கு பற்றி நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். 1974இல் தான் எதிர்பார்த்ததைவிடக் குறைந்த நன்மைகளையே சன்னாயக அமுத்தம் வழங்கியது என அவர் எழுத வேண்டியிருந்தது. பிரித்தானியச் சமூகம் நெகிழ்ச்சியற்றதுடன், வர்க்கபேதம் நிறைந்தது எனவும் குறைஷ்லன்ட் எழுதினார். அதே கட்டுரையில் ‘நாம் வர்க்கபேதம் நிறைந்தவர்களாகவும் சமூகப்பற்றுக் குறைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறோம்’ என எழுதினார். வளர்ச்சியைச் சீக்கிரம் அடைவேண்டுமெனில் உயர்வான பொதுச் செலவினம் தொடர் பாகக் குறுகியகாலத் திறமுறை கையாளப்படவேண்டும். செலவுப் பங்கீட்டைச் சமப்படுத்த மத்திய காலத் திறமுறை கையாளப்படவேண்டும். இவ்விரு முறையுமே அரசியலர்தியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இவற்றை நடைமுறைப்படுத்தத் தீவிர நடைமுறை சார்ந்த மனவலிமை வேண்டும்.

இத்தகைய மனவலிமையுடன் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மார்க்கிரெட் தாட்சர் அரசியலில் பிரவேசித்தார். மார்க்கிரெட் தாட்சரின் அரசாங்கம் குறைஷ்லன்டின் இலக்குகளில் இரண்டினை ஏற்றுக்கொண்டு அடைய முயற்சி செய்தது.

- (1) தனிப்பட்ட நுகர்வில் உயர்நிலையை அடைதல்.
- (2) வளர்ச்சி விகிதத்தினை அதிகரித்தல்.

1970களின் பிற்பகுதி முதல் பிரித்தானியாவில் ஹயைக்கின் சோசலிசம் பற்றி விமர்சனங்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. நேரடி வரிவிதிப்பைக் குறைத்தல், பொதுச் சொத்துக்களை விற்பனை செய்தல், அரசு வழங்கிய சேவைகள் பலவற்றைத் தனியார் மயப்படுத்துதல் ஆகியவற்றை நியாயப்படுத்தி அவர்கள் வாதித்தனர். குறைஷ்லன்டினதும் கால்பிறைய்த்தினதும் சமூக சன்னாயக அல்லது தாராண்மைவாத உபாயங்களுக்கு எதிரான தேசிய அரசியல்வாதிகளுக்கு ஜோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் சன்னாயக முறையையானது 1988இல் ஓரேயடியாக மூன்று முறை அதிகாரத்தை வழங்கியது.

முடிவுரை

இறுதியாக குறைஷ்லன்ட், கால்பிறைய்த் ஆகியோரின் ஒப்பீடுகளை ஒன்றிணைத்துப் பார்க்கலாம். குறைஷ்லன்ட் முன்னர் தன்னை ஒரு கால்பிறைய்த் ஆதரவாளர் என்று கூறிக்கொண்டாலும் ஆகக் குறைந்தது நான்கு விடயங்களிலேனும் அவர் கால்பிறைய்த்திலிருந்து மாறுபடுகிறார்.

- (1) அமெரிக்க, பிரித்தானிய பொருளாதாரங்களின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணமான வளர்ச்சிக்கு கால்பிறைய்த்தைவிட குறைஷ்லன்ட்

முன்னுரிமை அளித்தார். பிரித்தானிய அரசியல்வாதிகள் 1960களிலும் 1970களிலும் விருத்தியடைந்த வளர்ச்சிக்கெதிரான பழையவாதப் பிரசாரம் பற்றிப் பெருஞ்சந்தேகத்தைக் கொண்டிருந்தனர். குறைஷ்வரன்ட் இந்நிலைமை தெளிவான மத்திய வகுப்பு, உயர் வகுப்புச் சார்பைக் கொண்டிருப்பதாக எண்ணினார்.

- (2) குறைஷ்வரன்ட் வர்க்க சமத்துவமின்மையைக் குறைப்பதற்கு ஆக்கழுரவுமான நடவடிக்கைகளை வேண்டிநின்றார். ஆனால் கால்பிறைய்த் ஜக்கிய அமெரிக்காவில் நுகர்வு மட்டங்களில் அதிகரிப்புற்பட்டதன் காரணமாகச் சமயின்மை பற்றிய பிரச்சனை மறைந்து விட்டதாக எண்ணினார். கால்பிறைய்த் வகுப்புகளுக்கிடையிலான சமநிலையின்மைபற்றி அதிக கவனம் கொள்ள வில்லை. பொதுத்துறைக்கும் தனியார்துறைக்கும் இடையிலான சமநிலையின்மை பற்றியே அவர் சிந்தித்தார்.
- (3) தனியார்துறைக் கைத்தொழில் பொதுத்துறையைவிட வேகமாக வளர்ந்தது என்ற கருத்தில் குறைஷ்வரன்ட் உடன்பாடு கொள்ளவில்லை. தனது 'பழையவாத எதிரி' (1962) என்னும் நூலில் செல்ல அதிகரிப்புக் காரணமாக பொதுச் செலவு விகிதம் உயர்வடையும் எனக் கூறினார். இதற்குச் சன்னாயக அரசியல் அழுத்தமும் முற்போக்கான வரிவிதிப்பும் காரணமாக மக்கள் செழிப்படைந்து உயர் வருமானங்க் குழுவினராக மாறியமையும் ஓரளவுக்குக் காரணம் எனக் கூறுகிறார்.
- (4) கால்பிறைய்த்தைப் போலல்லாது குறைஷ்வரன்ட் "மக்கள் விளம்பர மாண்யயில் சிக்குப்படுகிறார்கள்" என்ற கருத்துக்கு ஆதரவு வழங்கவில்லை. இதற்கெதிராக விளம்பரப்படுத்தல் புதிய உற்பத்திப் பொருள்களின் அறிமுகத்தை ஊக்கப்படுத்துகிறதெனக் கூறுகிறார். பிரத்தியேக மகிழ்ச்சி விழுமியங்களுக்கு குறைஷ்வரன்ட் தமது ஆதரவை வழங்கினார். தமது வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியையும் பெருமித்ததையும் உருவாக்க மக்களுக்கு ஓய்வு வழங்கப்பட வேண்டும் என குறைஷ்வரன்ட் கூறினார். அவரைப் பொறுத்த வரையில், "தனிநபர் ஓவ்வொருவரும் அரசியல் ரிதியாகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டும், தனது மாலை நேரத்தில் குழுக் கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டும், உலகில் உள்ள சகல பிரச்சினைகளுக்கும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டும் இருக்கும் ஓர் ஆரவாரமான சமூகத்தையே விரும்புகிறார் எனக் கூற முடியாது." (குறைஷ்வரன்ட் 1964, 255)

PRINTED BY UNIE ARTS (PVT) LTD. T.P. 330195